

KNJIGA 04

KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=4>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

Prikaz rezultata str. 61/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

10-10-2013 14:30 [#61](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

" A MOJ VLADKO, TKO ĆE TEBI POMOĆI!?" (drugi (2) dio)

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (55)

Vojnici, sa ovih visina Piramida 40 stoljeća će vas promatrati. Napoleon u Egiptu 21.7.1798. Sa vrha hrvatskih planina se promatraju slave Hrvatske Vojske, general Drinjanin.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 35-36 1966. godine.

Pa, ipak, moja je starica insistirala, da šta će biti sa pukom, ako dodju partizani, a ne bude Hrvatske Vojske, da obrani puk. Dr. Maček je još uvijek gledao na sve kroz čisto parlamentarnu iliti stranačko - političku kombinaciju. Za njega je sve to bila jedna kombinacija: HSS nije na Vladi, kao ni Radikali, Klerikalci, nego jedna čudna zbrka gdje su Pravaši vladali u Hrvatskoj, a Vojnička Vlada generala Nedića u Srbiji, a sve to pod čizmom Njemaca. Pa kako su i HSS i Komunisti izvan Vlade, tj. progonjeni, Tito u šumi, a on interniran, logični rasplet situacije je bio, da kada padne ova koalicija, tj. osovinska, fašistička, pravaška i generalsko-klikaška, da dolazi druga, "pučko-frontaška" iliti seljačko-partizanska.

Pa kada je to tako, a on je to tako gledao, rasplet situacije bio bi, da će on na vlast, a nama "kaj bu"! Bilo preko članova moje obitelji, preko časnika, koje sam postavio za nadzor, preko Vlade Singera, koji je neko vrijeme bio skupa sa Mačekom, a kasnije uglavnom preko generala Ante Močkova, ja sam uvijek nastojao dru. Mačeku servirati one podatke, koji bi mu dali znati, da se događa nešto više, nego jedan rasplet političke naravi. S jedne strane je tu jasna ideja HRVATSKE DRŽAVE (da, kako general Drinjanin kaže, da su Hrvati imali tada jasnu ideju da su imali HRVATSKU DRŽAVU, a ovu hrvatsku državu je trebalo braniti od onih koju su ju apadali i rušili, a tu su bili

četnici Tito i njihovi pomagači, moja opaska, Otporaš), pojam, koji je ušao u hrvatske mozgove, pa se samo može govoriti o evoluciji hrvatskog političkog života na bazi DESETOG TRAVNJA prema formama koje bi najviše odgovarale, - izvan svake Jugoslavije. S druge strane radi se o komunizmu, koji je nova pojava i to ne samo političke pozadine, nego i kao jedan posebni nazor na svijet, sa svojom doktrinom, sa filozofijom, gospodarskom strukturom, a sa radjanjem jedne nove klase, koja neće više prihvatiti patrijarkalni sistem, koji je vladao, i gdje je svaka stranka (HSS, Pravaška (čitaj ustaška,moja opaska) i katolička) imala i svoje RADNIČKE ORGANIZACIJE. Bit će radnika i među nacionalistima, kao što je bila borbena i revolucionarna RADNIČKA PRAVAŠKA OMLADINA (o kojoj je u svojim političkim uspomenuama pisao dr. Branko Jelić,moja opaska), bit će masa rasdnika-seljaka i u organizaciji HSS-a, bit će i KRŠĆANSKIH SINDIKATA, - ali to nije isto. Nu dr Maček još ni 1943. godine svega toga nije vidio. "Pa i Pavelić je bio napravio sporazum sa Pašićem, kao što sam i ja sa Pribičevićem, kao i sada komunisti sa srpskom Crkvom i čarsijom". (General Drinjanin govori 1966. godine o problemu/sporu između Beograda/čarsije,tj. jugoslavenskog komunizma i srpske pravoslavne Crkve u to doba, moja opaska) On je htio viditi sve, samo ne HRVATSKU DRŽAVU I HRVATSKU VOJSKU. Njegova je Vojska, tj. Zaštita, bila stvorena da bude stranačka Vojska, s kojom je mislio poduprijeti svoje političke kombinacije. To ga je dovelo u ćorsokak.

Zaštita je trebala biti VOJSKA - POLICIJA - STRANAČKI ODRED, a on, Dr Maček njen šef kao vodja Stranke-Naroda! Tako se dogodilo da su neki odredi bili upotrebljeni za zatvarati nacionaliste-ustaše-stranačke protivnike, kao i za zatvoriti hrvatske komuniste u Kerestinac, logor kojega smo isto naslijedili od Banovine, ili za manevar protiv srpske-jugoslavenske vojske, koja je bila mač u rukama beogradskih vlastodržaca, ne za stvaranje ili obaranje Hrvatske ili Srbije, nego za držanje vlasti u Jugoslaviji. Opet se vraćamo u isto, u Jugoslaviju. (Zato je kadkada potrebno podsjetiti i nadodati i to, da su upravo srpski partizani i srpski komunisti izmanipulirali one Hrvate koji su se borili protiv talijanskog fašizma, prisilili hrvatske komuniste, tj. i jedne i druge, da se opet vrate u Jugoslaviju, tj. da se bore za istu, o kojoj upravo sada govori general Drinjanin, moja opaska) Zato je logično morala propasti i politika-strategije, koja je bila vezana uz tu vojsku Dra Mačeka.

Nu on je tako gledao i na Ustaštvo, i na Četnistvo i na Partizane. Svi su oni, za njegove pojmove, bili oružana snaga STRANKE IDEOLOŠKIH STRUJA, tj. Vojska Pravaštva, Velikosprpstva i Komunističke Partije Jugoslavije.

Kad je Zaštita svijesna povijesne uloge odbila nalog Mačeka, da se bori za očuvanje Jugoslavije, a pristala Ustaškom režimu, Maček je to smatrao IZDAJOM. Izdajom - stranačke ideologije i interesa Seljačkog Pokreta. To za njega nije bio problem Srba i Hrvata, problem Hrvatske Države, borbe za biološki obstanak, nego jedan čisto stranačko - politički manevar. Zaštita je trebala biti više politički i psihološki čimbenik, masa za manevar na stranačko - političkom polju unutar granica JUGOSLAVIJE, - nego dio Hrvatske Vojske, jezgra, oko koje će se kasnije okupiti narod u obrani granica i interesa naroda. Zato nije htio da sebi pusti zapovjednike bivše Zaštite, kako sam predlagao, da mu dovedem pukovnika Batušića, pukovnika Kovačevića, dopukovnika Pribanića i druge, sa kojim sam bio u dobrim i prijateljskim odnosima kroz cijelo vrijeme rata.

Nastavlja se.

U slijedećem opisu EPILOG opisa generala Drinjanina o smrti dra. V. Mačeka.

Objavljeno: 22.06.2009. u 14:49h

Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1085

Gracena13 22.06.2009 17:16 h

Hrvatska zemlja život mi je dala
za nju sam vezan od prvoga plača
i ma gdje bio čujem srce njeno
moja je ljubav i od sunca jača.

Kamen i nebo opili me snagom
ko mladog hrasta slavonska ravnica
Hrvatska pjesma grijala mi dušu
topla ko suza sa majčina lica.

Kad sklopim oči ja Hrvatsku sanjam
i često molim u ponoćne sate
o Bože čuvaj moju rodnu grudu
o Bože čuvaj sve moje Hrvate!

Rasuti svijetom ko jesenje lišće
dok jednim sviće drugim sumrak pada
al svi smo braća od iste smo majke
i nek nam ljubav bude put i nada.

Kad sklopim oči ja Hrvatsku sanjam
i često molim u ponoćne sate
o Bože čuvaj moju rodnu grudu
o Bože čuvaj sve moje Hrvate!

Ivo Fabijan

Gracena13 22.06.2009 17:34 h

g.Otporaš:

citat:

Niti smo mi bolji od vas tamo niti ste vi gori od nas ovamo u emigraciji.

Stihove iznad priložila sam umjesto odgovora na vašu rečenicu.

Osobno nisam ljubitelj podjele među Hrvatima ni po jednoj osnovi, dapače uvijek koristim priliku za vrijeme prisustva na Net-u da uputim pozdrav :

Hrvati i Hrvatice, Bog vas blagoslovio i bdio nad vama, gdje god bili ovog trenutka !

Gracena13 22.06.2009 18:11 h

Uzrok svim našim nevoljama kako ranije, tako i u današnje vrijeme je nažalost neizlječiva boljka u Hrvata, - hrvatska nesloga.

Mnogi su se protivnici stjecanja samostalnog RH u prošlim vremenima vješto okoristili ovom

spoznajom , a i danas
mnogi u RH podrigavaju svjesno tenzije da i nadalje ostanemo podijeljeni ideološki (npr, kao Stjepan Mesić danas, i nije jedini primjer, ima ih bezbroj) jer dok se Hrvati međusobno glože unutar RH, i sa dijasporom, on i njemu slični iskoriste priliku i tok vode usmjere u njihov mlin. .

Domobran 22.06.2009 18:56 h

Gracena13. Po tim stihovima izgleda mi da ste pročitali moju dušu. Hvala vam, i ne znam po koji put.
Ona moja gore spomenuta izreka je odraz odgovora (u množini) na neke primjedbe, da samo za sada ostanem tu, a sve ostalo je onako kako ste rekli. Pozdrav.

Gracena13 22.06.2009 18:59 h

Mnoštvo odalo počast žrtvama partizanskih zločina na Žumberku
Osim vojnika, ondje su ubijeni i ranjenici, medicinsko osoblje i časne sestre koji su četrdeset pete odvedeni iz bolnica.

Okupljeni su zatražili osuđivanje komunističkih zločina. Misu zadušnicu predvodio je pomoćni biskup zagrebački monsinjor Valentin Pozaić, koji je prozvao za prikriivanje istine o stratištima poput Jazovke.

Spmen-pohodu odazvali su se mnogi, a oni najstariji još uvijek pamte to strašno vrijeme.

'U Brezovici kod Siska politički vrh RH opet krivotvori povijesnu istinu slaveći četničko-komunistički ustanak od 22.lipnja 1941. kada takozvani antifašisti započese množstveno ubijati hrvatsku slobodu!', izjavio je tijekom odavanja počasti ubijenim pripadnicima hrvatskih postrojbi u Drugom svjetskom ratu

Boris Prebeg, predsjednik HOZ-a Jazovka.

<http://dnevnik.hr/vijesti>

MUČENICIMA JAZOVKE!

Pokoj Vam vječni Mučenici naši,
U grotlu duboke Jazovke jame,
Klanjaju se vama naraštaji vaši,
Na mjestu strašne krvave drame.

Čujemo zadnje krikove smrti,
Nad otvorom ove duboke jame,
Tu gdje se sotonizam vrti,
Kroz psovke, udarce i kame...

Ranjeni mladići, djevojke, djeca,
Nezavisne ratne Države Hrvata,
Od krvnika groznih pada i kleca,
Putovima križnim poslije rata...

Stotine vas samo u Jazovki leži,

U ovoj jami pod zemljom duboko,
Osjećaji na vas vječno su svježi,
Vidimo svake vaše zjene oko ...

Molimo se za vas mučenici jame,
Naroda istog mi smo djeca vaša,
Nikli smo iz teške životne drame,
Preživjela koju je Hrvatska naša.

Genocid strašni narodu Hrvatima,
Stotine tisuća pobiše bez suda,
Krvnici nakon Drugog svjetskog rata,
Dok kosti vaše ostadoše svuda...

Zločinaca mnoštva Hrvatskom se kreće,
Ubojice vaše u miru bez rata,
I nitko ih za to kažnjavati neće,
Ordene nose za pokolj Hrvata...

Stotine masovnih stratišta ima,
Postajama dugim križnoga puta,
Počiniše koje nama Hrvatima,
Nakon onog rata krvava i kruta.

Još se nitko od njih poklonio nije,
Hrvatskim žrtvama strašnog genocida,
Zločinstvo u njima neprekidno klije,
Bez ikakva ljudskog morala i stida.

A samo zato krivi ste bili,
Željeli što ste Hrvatskoj slobodu,
Umiraše zbog tog naši pređi mili,
Za temeljna prava hrvatskom narodu.
Hvala vam i slava mučenici sveti,
Za hrvatsku što ste živote dali,
Uspomena na vas vječno će živjeti,
Sa stratišta vaših mi smo ustali.
Mučenicima u spomen

Mato Ćavar
Počivali u miru Božjem!

Pedsjednik RH Stjepan Mesić
matrixdc 22.06.2009 20:08 h

Predsjednik RH Stjepan Mesić: "Naša je država mlada, izrasla na Domovinskom ratu u borbi za slobodu i samostalnost. Ova današnja Hrvatska nema baš nikakve veze s tvorevinom koja je u vrijeme Drugog svjetskog rata okaljala hrvatsko ime, i koja je odgovorna za besprimjerne zločine protiv Srba, Židova, Roma, Hrvata antifašista i svakoga za koga se i posumnjalo da bi mogli biti drugačiji. Niti je tzv. NDH bila izraz povijesnih težnji hrvatskog naroda, niti je današnja Republika

Hrvatska na bilo koji način njezin nastavak ili njezino uskrsnuće. Tzv. NDH nije bila ni nezavisna, ni hrvatska, ni država", naglasio je predsjednik Mesić.

matrixdc 22.06.2009 20:42 h

Okupljenim se obratila i potpredsjednica Vlade Jadranka Kosor kazavši da su se antifašistički borci borili dostojanstveno te da zaslužuju poštovanje i trajno sjećanje. Upravo su oni povelili hrvatski narod na stranu antifašizma. Ustaški režim je osudila kao režim zla, mržnje i nesnošljivosti, a »Vlada najoštrije osuđuje ustaške zločine i bilo kakvo koketiranje s ustaškim simbolima danas«. Potpredsjednik Sabora Josip Friščić naglasio je da je 70-ak članova Prvog partizanskog odreda imalo jasnu spoznaju o tome da aveti koja je krenula Europom treba pružiti otpor i da se, s obzirom na prirodu aveti, taj otpor ne može pružiti dijalogom. Za Friščića borba protiv fašizma nije završila kada je stao rat jer se u svakoj generaciji pojavljuju oni koji misle da se može vladati silom.

Gracena13 22.06.2009 21:03 h

matrixdc:

matrix. I što je pisac htio reći ?

Objesi mačku o rep ovo što si priložio iznad.

Osim toga, zar je ovo jedino što ti je palo na um da upišeš uz prilog o stravičnoj patnji nedužnih hrvatskih žrtava ?

Srami se !

matrixdc 22.06.2009 21:24 h

Ja sam ponosan što sam antifašista, što je moj nono uspio pobjeći iz Jasenovca i ispričati mi što su takvi kao ti i vama slični radili, što je moj otac Partizan ja hrvatski branitelj koji se borio protiv četnika. Dakle, tko ima krvave ruke i tko bi se treba sramiti.

Gracena13 22.06.2009 21:29 h

Uzalud vam trud svirači .

Antifašizam je jedno pitanje, a tko je zaslužan za osnutak samostalne i neovisne države RH 1990. god. drugo pitanje.

Država RH je stvorena na nesebično uloženom trudu, i patnji hrvatskih rodoljuba. Svi oni, koji su se dobrovoljno odazvali te podnijeli na vlastitim plećima teret i napose onima koji su polažući vlastite živote u temelje Domovine podnijeli stravične patnje u ime svih nas polažu isključivo sva prava na odavanje štovanja i počasti.

Gracena13 22.06.2009 21:52 h

matrixdc@

citat:

takvi kao ti i vama slični radili

Kakvi su to ljudi poput mene g.matrixdc?

Osobno nisam sposobna ni miša umoriti , a kamoli ljudsko biće. Osim toga kada se zbivao WW2, nisam bila osobno prisutna. jer nisam bila niti živa u to vrijeme.

Ne trudite se uzalud pisati bedastoće van svake pameti, jer takovi poput vas nisu dostojni da poljube đon od moje sandale.

matrixdc 22.06.2009 22:24 h

U antifašiste ubrajamo i sve one koje su se i nakon rata trudili da bi svijet uvidio nelogičnosti fašističkih ideja. Hrvati su među prvim narodima koji su organizirano ustali protiv nacizma i fašizma. Hrvatski pokret otpora (partizanski pokret ili vojska) bio je jedan od najbrojnijih u svijetu.

matrixdc 22.06.2009 22:28 h

Obnovljeni spomenici

Gradonačelnik Bakra Tomislav Klarić (HDZ) citirao je stihove »Grobovi silni govore o našoj krvavoj žrtvi«.

– To su riječi koje nikada ne smijemo zaboraviti. O antifašističkoj borbi moramo s poštovanjem govoriti i prisjećati se onih koji su svoje živote položili na oltar domovine. Isto je i s Domovinskim ratom. Naša je dužnost graditi domovinu u slozi i zajedništvu. Sveto tlo hrvatsko natopljeno je krvlju antifašističkih boraca koji su se borili za ono što danas imamo. U Gradu Bakru obnovili smo 16 antifašističkih spomenika. Naša je obveza da se sjećamo i da se spominjemo svih žrtava, kazao je Klarić.

Domobran 22.06.2009 23:56

kolega matrix. Lijepo je to što se vi grčevito držite antifašizma. Svakom poštenom Hrvatu to ne bi trebalo smetati, tim više kada se uzme u obzir da su naši potlačeni Hrvati iz onih krajeva koji su bili dodjeljeni Italiji za "sluge" u prvom svjetskom ratu, su se pobunili davno prije drugog svjetskog rata proti talijanskih okupacionih vlasti - čitaj fašističkih vlasti - i ta se pobuna prozvala antifašistička pobuna. Ustanci KPJ iz lipnja 1941. godine, koje upravo danas Mesi i kompanija slave, tada nisu imali blage veze sa antifasišičkim pokretom naših Hrvata u Dalmaciji i Istri. Matrix, treba se poznavati prošlost i o njoj smjelo i bez mržnje govoriti; a oni koji ne poznaju svoju vlastitu povijest su kao putnici bez putnih isprava. A koliko ih još uvijek danas ima u Hrvatskoj koji su putnici bez putnih isprava, tj. niti znadu gdje idju, niti odakle su došli, niti dokle trebaju doći, niti kakova im je svrha i uloga u nacionalnom javnom životu za nas Hrvate.

Pred mnom stoji knjižica " THE CASE OF ARCHBISHOP STEPINAC " na engleskom jeziku koju je izdalo jugoslavensko poslanstvo u Washingtonu 1947. godine. Knjižicu je potpisao neki SAVA N. KOSANOVIĆ Ambassador of the Federal Peoples Republic of Tugoslavia. Velika sramota da jedan diplomat može takove laži pisati. On uspoređuje bivšu kraljevsku Jugoslavijom sa ovom novom koju on predstavlja u Americi kao dvije iste države, dvije iste zemlje koje su se herojski borile protiv okupatora, kojega je Alojz Stepinas zdušno pomagao i kojemu je klicao, i od dva milijuna Srba u Hrvatskoj, Ustaški program je organizirano radio na tome da jedan dio pobio, drugi raseli a treći prisilno prekrsti na katolicizam. Matrix dali vi još uvijek vjerujete u bivše sistematske jugoslavenske laži protiv nas Hrvata i naše Hrvatske? Takodjer imam pred sobom kopiju članka iz "Američkog Srbobrana" od 31 ožujka 1967 godine, gdje neki Stanislav M Vuković pise: " PLAVI JADRAN - MORE CARA DUŠANA " Predugo bi bilo ga prenijeti ovdje, ali šta ovaj Vuković kaže ovdje je srpsko općenito mišljenje Srba, pa što onaj koji s tobom sijedi za stolom misli o tebi, tako

isto misli o tebi i onaj koji se sakrio pod stol a ti ne znaš za njega. Ilije Garašanina ideja.

colonia.tino 23.06.2009 00:57 h

Gracena13. U svakom trenutku i na svakom mjestu mogu potvrditi i potpisati tvoju rečenicu, svaka ti je na mjestu, odmjerena, bez ikakvog prostora da sama sebi dopustiš da te netko isprovocira, što je nekima jedini sport i zabava.

Kolega Otporaš u komentaru si rekao sve što reći treba, odlično ..

matrixdc 23.06.2009 16:55 h

Molim nemojte me nazvati kolega, pa nismo u saboru i nismo ideološki bliski, čak nismo ni godinama bliski. Ajde se vi titulirajte među sobom. Ne dao bog da smo kolege.

Otporaš 23.06.2009 19:56 h

Gospodine matrix pročitao sam vas opis i razumio vašu želju. Gospodine matrix će biti uslužen i neće ga se više oslovljavati sa "kolegom". Iskreni pozdrav, gospodine matrix. Otporaš.

Gracena13 23.06.2009 20:09 h

g.Marixdc , čemu taj odbojan ton ?

Nije vas g.Otporaš pod silom natjerao da se pojavite na njegovoj temi, niti vam je opsovao roditelje, niti vam je uputio prijavnicu da se učlanite kao član kao političke opcije koja je osobno njemu bliska.

Osobno mi ne smetaju ničiji prilozi. Što me zanima to pročitam, a što ne preskočim.

Provirim ja i na vašu stranicu, ali se ne oglašavam.

Vi se ne bi rado složili da na vašim temama objavim priloge o stravičnim stradanjima hrvatskih žrtava.

G.Otporaš, prilaže i piše što njemu osobno paše, a ja mu se zahvaljujem na ljubaznosti, jer mi dopusti da mu remetim koncept pisanja sa priložima o sirotim žrtvama.

Svakog od nas ponaosob zanima ponešto od sadržaja.

Nismo u obvezi pratiti sve što se objavi, a ponajmanje izazivati prepirke na osobnoj osnovi poradi sadržaja tema koje pojedini GN prilože.

Čak i ako jeste po godinama mlađi od g.Otporaša, nije nimalo lijepo od vas da primjedbu o godinama koristite kao jedan od razloga , jer vas ne smetaju zapravo njegove godine, već sadržaj koji objavi na temi.

Posljednje uređivanje od Bobani : 10-10-2013 at 14:35

10-10-2013 14:31 [#62](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

" A MOJ VLADKO, TKO ĆE TEBI POMOĆI"!?

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (55)

Vojnici, sa ovih visina Piramida 40 stoljeća će vas promatrati. Napoleon u Egiptu 21.7.1798. Sa vrha hrvatskih planina se promatraju slave Hrvatske Vojske, general Drinjanin.

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 35-36 1966. godine.

Pa, ipak, moja je starica insistirala, da šta će biti sa pukom, ako dodju partizani, a ne bude Hrvatske Vojske, da obrani puk. Dr. Maček je još uvijek gledao na sve kroz čisto parlamentarnu iliti stranačko - političku kombinaciju. Za njega je sve to bila jedna kombinacija: HSS nije na Vladi, kao ni Radikali, Klerikalci, nego jedna čudna zbrka gdje su Pravaši vladali u Hrvatskoj, a Vojnička Vlada generala Nedića u Srbiji, a sve to pod čizmom Njemaca. Pa kako su i HSS i Komunisti izvan Vlade, tj. progonjeni, Tito u šumi, a on interniran, logični rasplet situacije je bio, da kada padne ova koalicija, tj. osovinska, fašistička, pravaška i generalsko-klikaška, da dolazi druga, "pučko-frontaška" iliti seljačko-partizanska.

Pa kada je to tako, a on je to tako gledao, rasplet situacije bio bi, da će on na vlast, a nama "kaj bu"! Bilo preko članova moje obitelji, preko časnika, koje sam postavio za nadzor, preko Vlade Singera, koji je neko vrijeme bio skupa sa Mačekom, a kasnije uglavnom preko generala Ante Močkova, ja sam uvijek nastojao dru. Mačeku servirati one podatke, koji bi mu dali znati, da se događa nešto više, nego jedan rasplet političke naravi. S jedne strane je tu jasna ideja HRVATSKE DRŽAVE (da, kako general Drinjanin kaže, da su Hrvati imali tada jasnu ideju da su imali HRVATSKU DRŽAVU, a ovu hrvatsku državu je trebalo braniti od onih koju su ju apadali i rušili, a tu su bili četnici Tito i njihovi pomagači, moja opaska, Otporaš), pojam, koji je ušao u hrvatske mozgove, pa se samo može govoriti o evoluciji hrvatskog političkog života na bazi DESETOG TRAVNJA prema formama koje bi najviše odgovarale, - izvan svake Jugoslavije. S druge strane radi se o komunizmu, koji je nova pojava i to ne samo političke pozadine, nego i kao jedan posebni nazor na svijet, sa svojom doktrinom, sa filozofijom, gospodarskom strukturom, a sa radjanjem jedne nove klase, koja neće više prihvatiti patrijarkalni sistem, koji je vladao, i gdje je svaka stranka (HSS, Pravaška (čitaj ustaška, moja opaska) i katolička) imala i svoje RADNIČKE ORGANIZACIJE. Bit će radnika i među nacionalistima, kao što je bila borbena i revolucionarna RADNIČKA PRAVAŠKA OMLADINA (o kojoj je u svojim političkim uspomenu pisao dr. Branko Jelić, moja opaska), bit će masa rasdnika-seljaka i u organizaciji HSS-a, bit će i KRŠĆANSKIH SINDIKATA, - ali to nije isto. Nu dr Maček još ni 1943. godine svega toga nije vidio. "Pa i Pavelić je bio napravio sporazum sa Pašićem, kao što sam i ja sa Pribičevićem, kao i sada komunisti sa srpskom Crkvom i čarsijom". (General Drinjanin govori 1966. godine o problemu/sporu između Beograda/čarsije, tj. jugoslavenskog komunizma i srpske pravoslavne Crkve u to doba, moja opaska) On je htio viditi sve, samo ne HRVATSKU DRŽAVU I HRVATSKU VOJSKU. Njegova je Vojska, tj. Zaštita, bila

stvarena da bude stranačka Vojska, s kojom je mislio poduprijeti svoje političke kombinacije. To ga je dovelo u ćorsokak.

Zaštita je trebala biti VOJSKA - POLICIJA - STRANAČKI ODRED, a on, Dr Maček njen šef kao vodja Stranke-Naroda! Tako se dogodilo da su neki odredi bili upotrebljeni za zatvarati nacionaliste-ustaše-stranačke protivnike, kao i za zatvoriti hrvatske komuniste u Kerestinac, logor kojega smo isto naslijedili od Banovine, ili za manevar protiv srpske-jugoslavenske vojske, koja je bila mač u rukama beogradskih vlastodržaca, ne za stvaranje ili obaranje Hrvatske ili Srbije, nego za držanje vlasti u Jugoslaviji. Opet se vraćamo u isto, u Jugoslaviju. (Zato je kadkada potrebno podsjetiti i nadodati i to, da su upravo srpski partizani i srpski komunisti izmanipulirali one Hrvate koji su se borili protiv talijanskog fašizma, prisilili hrvatske komuniste, tj. i jedne i druge, da se opet vrate u Jugoslaviju, tj. da se bore za istu, o kojoj upravo sada govori general Drinjanin, moja opaska) Zato je logično morala propasti i politika-strategije, koja je bila vezana uz tu vojsku Dra Mačeka.

Nu on je tako gledao i na Ustaštvo, i na Četnistvo i na Partizane. Svi su oni, za njegove pojmove, bili oružana snaga STRANKE IDEOLOŠKIH STRUJA, tj. Vojska Pravaštva, Velikosrpsstva i Komunističke Partije Jugoslavije.

Kad je Zaštita svijesna povijesne uloge odbila nalog Mačeka, da se bori za očuvanje Jugoslavije, a pristala Ustaškom režimu, Maček je to smatrao IZDAJOM. Izdajom - stranačke ideologije i interesa Seljačkog Pokreta. To za njega nije bio problem Srba i Hrvata, problem Hrvatske Države, borbe za biološki obstanak, nego jedan čisto stranačko - politički manevar. Zaštita je trebala biti više politički i psihološki čimbenik, masa za manevar na stranačko - političkom polju unutar granica JUGOSLAVIJE, - nego dio Hrvatske Vojske, jezgra, oko koje će se kasnije okupiti narod u obrani granica i interesa naroda. Zato nije htio da sebi pusti zapovjednike bivše Zaštite, kako sam predlagao, da mu dovedem pukovnika Batušića, pukovnika Kovačevića, dopukovnika Pribanića i druge, sa kojim sam bio u dobrim i prijateljskim odnosima kroz cijelo vrijeme rata.

Nastavlja se.

U slijedećem opisu EPILOG opisa generala Drinjanina o smrti dra. V. Mačeka.

Objavljeno: 22.06.2009. u 14:49h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1085

Gracena13 22.06.2009 17:16 h

Hrvatska zemlja život mi je dala
za nju sam vezan od prvoga plača
i ma gdje bio čujem srce njeno
moja je ljubav i od sunca jača.

Kamen i nebo opili me snagom
ko mladog hrasta slavonska ravnica
Hrvatska pjesma grijala mi dušu
topla ko suza sa majčina lica.

Kad sklopim oči ja Hrvatsku sanjam
i često molim u ponoćne sate

o Bože čuvaj moju rodnu grudu
o Bože čuvaj sve moje Hrvate!

Rasuti svijetom ko jesenje lišće
dok jednim sviće drugim sumrak pada
al svi smo braća od iste smo majke
i nek nam ljubav bude put i nada.

Kad sklopim oči ja Hrvatsku sanjam
i često molim u ponoćne sate
o Bože čuvaj moju rodnu grudu
o Bože čuvaj sve moje Hrvate!

Ivo Fabijan

Gracena13 22.06.2009 17:34 h
g.Otporaš:

citat:

Niti smo mi bolji od vas tamo niti ste vi gori od nas ovamo u emigraciji.

Stihove iznad priložila sam umjesto odgovora na vašu rečenicu.

Osobno nisam ljubitelj podjele među Hrvatima ni po jednoj osnovi, dapače uvijek koristim priliku za vrijeme prisustva na Net-u da uputim pozdrav :

Hrvati i Hrvatice, Bog vas blagoslovio i bdio nad vama, gdje god bili ovog trenutka !

Gracena13 22.06.2009 18:11 h

Uzrok svim našim nevoljama kako ranije, tako i u današnje vrijeme je nažalost neizlječiva boljka u Hrvata, - hrvatska nesloga.

Mnogi su se protivnici stjecanja samostalnone RH u prošlim vremenima vješto okoristili ovom spoznajom , a i danas

mnogi u RH podrigavaju svjesno tenzije da i nadalje ostanemo podijeljeni ideološki (npr, kao Stjepan Mesić danas, i nije jedini primjer, ima ih bezbroj) jer dok se Hrvati međusobno glože unutar RH, i sa dijasporom, on i njemu slični iskoriste priliku i tok vode usmjere u njihov mlin. .

Domobran 22.06.2009 18:56 h

Gracena13. Po tim stihovima izgleda mi da ste pročitali moju dušu. Hvala vam, i ne znam po koji put.

Ona moja gore spomenuta izreka je odraz odgovora (u množini) na neke primjedbe, da samo za sada ostanem tu, a sve ostalo je onako kako ste rekli. Pozdrav.

Gracena13 22.06.2009 18:59 h

Mnoštvo odalo počast žrtvama partizanskih zločina na Žumberku

Osim vojnika, ondje su ubijeni i ranjenici, medicinsko osoblje i časne sestre koji su četrdeset pete

odvedeni iz bolnica.

Okupljeni su zatražili osuđivanje komunističkih zločina. Misu zadušnicu predvodio je pomoćni biskup zagrebački monsinjor Valentin Pozaić, koji je prozvao za prikrivanje istine o stratištima poput Jazovke.

Spmen-pohodu odazvali su se mnogi, a oni najstariji još uvijek pamte to strašno vrijeme.

'U Brezovici kod Siska politički vrh RH opet krivotvori povijesnu istinu slaveći četničko-komunistički ustanak od 22.lipnja 1941. kada takozvani antifašisti započese množtvno ubijati hrvatsku slobodu!', izjavio je tijekom odavanja počasti ubijenim pripadnicima hrvatskih postrojbi u Drugom svjetskom ratu

Boris Prebeg, predsjednik HOZ-a Jazovka.

<http://dnevnik.hr/vijesti>

MUČENICIMA JAZOVKE!

Pokoj Vam vječni Mučenici naši,
U grotlu duboke Jazovke jame,
Klanjaju se vama naraštaji vaši,
Na mjestu strašne krvave drame.

Čujemo zadnje krikove smrti,
Nad otvorom ove duboke jame,
Tu gdje se sotonizam vrti,
Kroz psovke, udarce i kame...

Ranjeni mladići, djevojke, djeca,
Nezavisne ratne Države Hrvata,
Od krvnika groznih pada i kleca,
Putovima križnim poslije rata...

Stotine vas samo u Jazovki leži,
U ovoj jami pod zemljom duboko,
Osjećaji na vas vječno su svježi,
Vidimo svake vaše zjene oko ...

Molimo se za vas mučenici jame,
Naroda istog mi smo djeca vaša,
Nikli smo iz teške životne drame,
Preživjela koju je Hrvatska naša.

Genocid strašni narodu Hrvatu,
Stotine tisuća pobiše bez suda,
Krvnici nakon Drugog svjetskog rata,
Dok kosti vaše ostadoše svuda...

Zločinaca mnoštva Hrvatskom se kreće,

Ubojice vaše u miru bez rata,
I nitko ih za to kažnjavati neće,
Ordene nose za pokolj Hrvata...

Stotine masovnih stratišta ima,
Postajama dugim križnoga puta,
Počiniše koje nama Hrvatima,
Nakon onog rata krvava i kruta.

Još se nitko od njih poklonio nije,
Hrvatskim žrtvama strašnog genocida,
Zločinstvo u njima neprekidno klije,
Bez ikakva ljudskog morala i stida.

A samo zato krivi ste bili,
Željeli što ste Hrvatskoj slobodu,
Umiraše zbog tog naši pređi mili,
Za temeljna prava hrvatskom narodu.
Hvala vam i slava mučenici sveti,
Za hrvatsku što ste živote dali,
Uspomena na vas vječno će živjeti ,
Sa stratišta vaših mi smo ustali.
Mučenicima u spomen
Mato Ćavar

Počivali u miru Božjem!

Pedsjednik RH Stjepan Mesić

matrixdc 22.06.2009 20:08 h

Predsjednik RH Stjepan Mesić: "Naša je država mlada, izrasla na Domovinskom ratu u borbi za slobodi i samostalnost. Ova današnja Hrvatska nema baš nikakve veze s tvorevinom koja je u vrijeme Drugog svjetskog rata okaljala hrvatsko ime, i koja je odgovorna za besprimjerne zločine protiv Srba, Židova, Roma, Hrvata antifašista i svakoga za koga se i posumnjalo da bi mogli biti drugačiji. Niti je tzv. NDH bila izraz povijesnih težnji hrvatskog naroda, niti je današnja Republika Hrvatska na bilo koji način njezin nastavak ili njezino uskrsnuće. Tzv. NDH nije bila ni nezavisna, ni hrvatska, ni država", naglasio je predsjednik Mesić.

matrixdc 22.06.2009 20:42 h

Okupljenim se obratila i potpredsjednica Vlade Jadranka Kosor kazavši da su se antifašistički borci borili dostojanstveno te da zaslužuju poštovanje i trajno sjećanje. Upravo su oni povelili hrvatski narod na stranu antifašizma. Ustaški režim je osudila kao režim zla, mržnje i nesnošljivosti, a »Vlada najoštrije osuđuje ustaške zločine i bilo kakvo koketiranje s ustaškim simbolima danas«. Potpredsjednik Sabora Josip Frišić naglasio je da je 70-ak članova Prvog partizanskog odreda imalo jasnu spoznaju o tome da aveti koja je krenula Europom treba pružiti otpor i da se, s obzirom na prirodu aveti, taj otpor ne može pružiti dijalogom. Za Frišića borba protiv fašizma nije završila kada je stao rat jer se u svakoj generaciji pojavljuju oni koji misle da se može vladati silom.

Gracena13 22.06.2009 21:03 h

matrixdc:

matrix. I što je pisac htio reći ?

Objesi mačku o rep ovo što si priložio iznad.

Osim toga, zar je ovo jedino što ti je palo na um da upišeš uz prilog o stravičnoj patnji nedužnih hrvatskih žrtava ?

Srami se !

matrixdc 22.06.2009 21:24 h

Ja sam ponosan što sam antifašista, što je moj nono uspio pobjeći iz Jasenovca i ispričati mi što su takvi kao ti i vama slični radili, što je moj otac Partizan ja hrvatski branitelj koji se borio protiv četnika. Dakle, tko ima krvave ruke i tko bi se treba sramiti.

Gracena13 22.06.2009 21:29 h

Uzalud vam trud svirači .

Antifašizam je jedno pitanje, a tko je zaslužan za osnutak samostalne i neovisne države RH 1990. god. drugo pitanje.

Država RH je stvorena na nesebično uloženom trudu, i patnji hrvatskih rodoljuba. Svi oni, koji su se dobrovoljno odazvali te podnijeli na vlastitim plećima teret i napose onima koji su polažući vlastite živote u temelje Domovine podnijeli stravične patnje u ime svih nas polažu isključivo sva prava na odavanje štovanja i počasti.

Gracena13 22.06.2009 21:52 h

matrixdc@

citat:

takvi kao ti i vama slični radili

Kakvi su to ljudi poput mene g.matrixdc?

Osobno nisam sposobna ni miša umoriti , a kamoli ljudsko biće. Osim toga kada se zbivao WW2, nisam bila osobno prisutna. jer nisam bila niti živa u to vrijeme.

Ne trudite se uzalud pisati bedastoće van svake pameti, jer takovi poput vas nisu dostojni da poljube đon od moje sandale.

matrixdc 22.06.2009 22:24 h

U antifašiste ubrajamo i sve one koje su se i nakon rata trudili da bi svijet uvidio nelogičnosti fašističkih ideja. Hrvati su među prvim narodima koji su organizirano ustali protiv nacizma i fašizma. Hrvatski pokret otpora (partizanski pokret ili vojska) bio je jedan od najbrojnijih u svijetu.

matrixdc 22.06.2009 22:28 h

Obnovljeni spomenici

Gradonačelnik Bakra Tomislav Klarić (HDZ) citirao je stihove »Grobovi silni govore o našoj krvavoj žrtvi«.

– To su riječi koje nikada ne smijemo zaboraviti. O antifašističkoj borbi moramo s poštovanjem govoriti i prisjećati se onih koji su svoje živote položili na oltar domovine. Isto je i s Domovinskim ratom. Naša je dužnost graditi domovinu u slozi i zajedništvu. Sveto tlo hrvatsko natopljeno je krvlju antifašističkih boraca koji su se borili za ono što danas imamo. U Gradu Bakru obnovili smo 16 antifašističkih spomenika. Naša je obveza da se sjećamo i da se spominjemo svih žrtava, kazao je Klarić.

Domobran 22.06.2009 23:56

kolega matrix. Lijepo je to što se vi grčevito držite antifašizma. Svakom poštenom Hrvatu to ne bi trebalo smetati, tim više kada se uzme u obzir da su naši potlačeni Hrvati iz onih krajeva koji su bili dodjeljeni Italiji za "suluge" u prvom svjetskom ratu, su se pobunili davno prije drugog svjetskog rata proti talijanskih okupacionih vlasti - čitaj fašističkih vlasti - i ta se pobuna prozvala antifašistička pobuna. Ustanci KPJ iz lipnja 1941. godine, koje upravo danas Mesi i kompanija slave, tada nisu imali blage veze sa antifasišističkim pokretom naših Hrvata u Dalmaciji i Istri. Matrix, treba se poznavati prošlost i o njoj smijelo i bez mržnje govoriti; a oni koji ne poznaju svoju vlastitu povijest su kao putnici bez putnih isprava. A koliko ih još uvijek danas ima u Hrvatskoj koji su putnici bez putnih isprava, tj. niti znadu gdje idju, niti odakle su došli, niti dokle trebaju doći, niti kakova im je svrha i uloga u nacionalnom javnom životu za nas Hrvate.

Pred mnom stoji knjižica " THE CASE OF ARCHBISHOP STEPINAC " na engleskom jeziku koju je izdalo jugoslavensko poslanstvo u Washingtonu 1947. godine. Knjižicu je potpisao neki SAVA N. KOSANOVIĆ Ambassador of the Federal Peoples Republic of Tugoslavia. Velika sramota da jedan diplomat može takove laži pisati. On uspoređuje bivšu kraljevsku Jugoslavijom sa ovom novom koju on predstavlja u Americi kao dvije iste države, dvije iste zemlje koje su se herojski borile protiv okupatora, kojega je Alojz Stepinas zdušno pomagao i kojemu je klicao, i od dva milijuna Srba u Hrvatskoj, Ustaški program je organizirano radio na tome da jedan dio pobio, drugi raseli a treći prisilno prekrsti na katolicizam. Matrix dali vi još uvijek vjerujete u bivše sistematske jugoslavenske laži protiv nas Hrvata i naše Hrvatske? Takodjer imam pred sobom kopiju članka iz "Američkog Srbobrana" od 31 ožujka 1967 godine, gdje neki Stanislav M Vuković pise: " PLAVI JADRAN - MORE CARA DUŠANA " Predugo bi bilo ga prenijeti ovdje, ali šta ovaj Vuković kaže ovdje je srpsko općenito mišljenje Srba, pa što onaj koji s tobom sjedi za stolom misli o tebi, tako isto misli o tebi i onaj koji se sakrio pod stol a ti ne znaš za njega. Ilije Garašanina ideja.

colonia.tino 23.06.2009 00:57 h

Gracena13. U svakom trenutku i na svakom mjestu mogu potvrditi i potpisati tvoju rečenicu, svaka ti je na mjestu, odmjerena, bez ikakvog prostora da sama sebi dopustiš da te netko isprovocira, što je nekima jedini sport i zabava.

Kolega Otporaš u komentaru si rekao sve što reći treba, odlično..

matrixdc 23.06.2009 16:55 h

Molim nemojte me nazvati kolega, pa nismo u saboru i nismo ideološki bliski, čak nismo ni

godinama bliski. Ajde se vi titulirajte među sobom. Ne dao bog da smo kolege.

Otporaš 23.06.2009 19:56 h

Gospodine matrix pročitao sam vas opis i razumio vašu želju. Gospodine matrix će biti uslužen i neće ga se više oslovljavati sa "kolegom". Iskreni pozdrav, gospodine matrix. Otporaš.

Gracena13 23.06.2009 20:09 h

g.Marixdc , čemu taj odbojan ton ?

Nije vas g.Otporaš pod silom natjerao da se pojavite na njegovoj temi, niti vam je opsovao roditelje, niti vam je uputio prijavnicu da se učlanite kao član kao političke opcije koja je osobno njemu bliska.

Osobno mi ne smetaju ničiji prilozi. Što me zanima to pročitam, a što ne preskočim.

Provirim ja i na vašu stranicu, ali se ne oglašavam.

Vi se ne bi rado složili da na vašim temama objavim priloge o stravičnim stradanjima hrvatskih žrtava.

G.Otporaš, prilaze i piše što njemu osobno paše, a ja mu se zahvaljujem na ljubaznosti, jer mi dopusti da mu remetim koncept pisanja sa priložima o sirotim žrtvama.

Svakog od nas ponaosob zanima ponešto od sadržaja.

Nismo u obvezi pratiti sve što se objavi, a ponajmanje izazivati prepirke na osobnoj osnovi poradi sadržaja tema koje pojedini GN prilože.

Čak i ako jeste po godinama mlađi od g.Otporaša, nije nimalo lijepo od vas da primjedbu o godinama koristite kao jedan od razloga , jer vas ne smetaju zapravo njegove godine, već sadržaj koji objavi na temi.

10-10-2013 19:53 [#63](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

" A MOJ VLADKO, TKO ĆE TEBI POMOĆI " (treći (3) dio i kraj)

domobran.prkos.com

(Autor: Annie Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (56)

Antifašisti su ubijali Hrvate više nego četnici i komunisti zajedno. Čiji su to antifašisti bili: talijanski ili hrvatski? Ako su bili hrvatski i ubijali Hrvate, neka ih je **SRAM! Otporaš.**

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 35-36 1966. godine.

Zato nije ni očekivao pomoć od svoje Vojske, a nije ni mislio na Partizane kao vojsku, zato mu nije bilo stalo ni do HRVATSKE VOJSKE, jer od nje nije ništa očekivao. On je vjerovao u političku soluciju, tj. kombinaciju i to na bazi psihološkog vezivanja "progonjenih partizana i HSS-a" i političkoj igri na bazi vlade i opozicije, iliti: umrla jedna vlada, dolazi druga. Pa kako je i dosada Maček izlazio iz zatvora i internecije, da bude u Vladi, ili kako bi rekao pok. Radić, PRI VLADI, nije gledao tako tragično ni na sudbinu, ni svoju, ni puka, ni Hrvatske.

Događaji rata nisu bili nepoznati Dru Mačeku. Dali smo mu sve mogućnosti da zna što se događa i ja sam mu osobno davao i neke povjerljive vijesti stranih radio postaja s ciljem, da vidim reakciju. Nekada bi bacio pogled, pročitao, i onda odgurnuo bez riječi. Jedno je sigurno: on je vjerovao u pobjedu zapadnih saveznika mnogo sigurnije nego mi u pobjedu naših saveznika, posebno nakon frakasa "blitzkriega" tj. strjelovitog, brzog rata sa strane Nijemaca u Staljingradu. On je vjerovao i u to, da će na našem području zapadni saveznici imati riječ, a ne Rusija. Nije mogao vjerovati da bi Englezi dopustili da Rusija stigne na Mediteran preko Jadrana. Stvorio je svoju političku filozofiju, i mirno čekao. Nije, dakle, trebao da ga netko brani. On je mislio čekati u svome dvoru u Kupincu razvoj situacije, kao nekada na svom putu između Zagreba-Beograda i Kaznionice.

Kada bi mu rekli, da je pao neki grad, da je pobijena posada, da je ubijen neki njegov narodni zastupnik, da su saveznici bombardirali ovo i ono mjesto, on je skoro uvijek na sve lakonski i bezbrižno odgovorio: je, kaj bumo, v ratu smo, kaj im ja mogu, je tak, itd.

Svakako valja reći, da je jedan jedini puta reagirao violentno, začudjujuće i što nikada neću zaboraviti. On je, naime, imao jedno uzorno gospodarstvo, bogato i moderno stočarstvo na bazi najčistijih rasa u kravama i svinjama. Svinjac mu je bio podalje od imanja, jako moderno uređen, kako su mi rekli, da su bolje živile Mačekove svinje, nego mnogi ustaški borac za vrijeme rata. Straža koja je čuvala imanje bila je, naravno, koncentrirana oko kuće, blizu kuće i na glavnim točkama sela s ciljem da bi se spriječilo ne da Maček utekne, nego da ga ne odvedu Srbi, Nijemci ili Partizani ili tko drugi, ili da ga ne ubiju oni, koji su mogli imati interesa. (i sve to shvaliti na Ustaše, Vladu NDH, a naši hrvatski antifasisti (ima ih i danas mnogo na čelu sa Mesićem i kompanijom, su za to bili bolji majstori od svih komunista/Srba/četnika,moja opaska) Mi smo rado gledali na kontakte Dra Mačeka sa onima iz vana, pomagali ih, jer nam je bio cilj da Maček zna istinu i iz drugih izvora. Pa zato na svinjac nitko nije ni mislio, a niti su od nas zahtijevali (UNS koji je vodio Dido Kvaternik,moja opaska) jer su bili uvjereni, da se nitko nebi usudio dirnuti u imanje Maceka u Kupincu. Nije ni on sam vjerovao, pa ni onda, kada smo mu znali reći kako su ovome ili onome HSS-ovcu zapalili imanje i pobili obitelj. On je znao reći, da je to zbog toga, jer su suradjivali sa Ustašama. Jednog dana se dogodilo da su se partizani (čitaj hrvatski antifasisti,moja opaska) privukli i odnijeli sve što je bilo u svinjcu. Pa i one skupocjene čiste pasmine. Kad su mu to rekli bjesnio je: vrag ima vlašku...Psovao je, sjetio se svega što su vlasli napravili, i tu je bilo riječi, koje ne želim staviti na papir, ali svakako tada sam ja imao pravo, kako je rekao, jer iz njih da nikada neće biti ljudi. Zaželio sam da partizani i vlasli odvedu sve svinje svijeta svim demokratima, svim veleposjednicima, svim bogatašima koji su švercali sa mesom za dukate, a Ustaše "žuljale kukuruzu" i očevi im u Hercegovini gladovali, pa neki i pomrli od gladi za vrijeme samog postojanja Hrvatske Države.

Bio je to, politički, za mene jedan uspjeh, i bio je, osobno, jedan od najtužnijih dana moga života.

Pri kraju rata već je bilo malo drugčije. Namjerno smo puštali sve vijesti, koje su neki

"konspirativno" slali dru Mačeku. General Moškov je, k tome bio u rodu sa Božom Vučkovićem, koji je bio zastupnik ili kandidat za zastupnika u Boki, pa smo nastojali da Božo dostavi što više vijesti Mačeku.

Posebno nakon "puča Lorković-Vokić" očito je bilo da jedan dio Hrvatskog Domobranstva, pa i dio Ustaša, a i naroda uopće, ipak gleda na Mačeka, blagosivajući činjenicu, da je interniran i prema tome tobože "nekompropitiran" suradnjom sa Nijemcima, Ustašama itd. Previše se toga već bilo dogodilo, a kasnije i čitavim državama i narodima, a da bi Maček mogao ostati kod vjerovanja u svoje kombinacije sa strankama, vladama i političkim osobama. Nije mu bilo stalo do Hrvatske Države, nego do stanja HSS-a u novim prilikama, te kakvo će stanovište zauzeti pojedinci prema HSS-u i njemu osobno. On je vjerovao ili u kombinaciju Subašića, kao što je prije vjerovao u kombinaciju Krnjevića, tj. i u kombinaciju sa komunizmom i onu drugu sa velikosrpstvom, i svakako u neku kombinaciju između zapadnih saveznika, i Jugoslavije kao Države.

(RAZGOVOR UGODNI NARODA HRVATSKOGA O - SABIRNIM LOGORIMA) (Na su žalost ovo se nije nastavilo o Sabirnim Logorima, moja opaska, Otporaš.)

XXXXXXXXXX

To su bili opisi generala DRINJANINA povodom smrti dra V. Mačeka. Moglo bi se zaključiti po završetku ovog zadnjeg opisa da će se nastaviti. Evo šta se kaže u " CROATIA PRESS " br. 4 1967. god. strana 17: "Uspomene nisu završene. Obećani nastavak ili nastavci nisu uslijedili".

Može se danas samo nagadjati dali je ili nije pok. general DRINJANIN nastavio sa tim opisima. Ako jest, gdje su???

Oni koji su imali priliku pratiti ove opise, zacijelo mogu donekle popuniti svoje iskrivljene priče kako o generalu Vjekoslavu Luburiću, tako i o Jasenovcu i mnogim drugim dogodovštinama drugog svjetskog rata, vezane za osobu generala DRINJANIA. O njemu će biti još mnogo prikladnih opisa kada za to dodje vrijeme.

Objavljeno: 23.06.2009. u 17:51h
Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1504

Gracena13 24.06.2009 08:48 h
citat:

Antifašisti su ubijali Hrvate više nego šetnici i komunisti zajedno. Čiji su to antifašisti bili: talijanski ili hrvatski? Ako su bili hrvatski i ubijali Hrvate, neka ih je **SRAM! Otporaš.**

Tko je zapravo idejni tvorac , u ime čega i koga, i odgovorni naredbodavac izvršenja ekucija nad hrvatskim narodom , tko ima želju da se поближе nepristrano uputi u istinu prilažem pomoć u vidu komentara:

TITO - fenomen stoljeća

Tko želi još više izvornih podataka o Walteru (tako je Tita Staljin zvao njegovim austrijskim imenom) iz arhiva Centralnoga komiteta komunističke partije SSSR-a (građa Kominterne) neka nabavi knjigu Pere Simića "Tito- fenomen stoljeća".

Upozoravam, da ta knjiga može prouzročiti nesаницe kod čitatelja. Može se nabaviti na kioscima "Tiska" po cijeni od 79,-- kn.

Prof. Lukšić

Gracena13 24.06.2009 09:00 h

Prije nego krenete u potragu za knjigom obavezno nije na odmet da pročitate prilog objavljen na stranici

Dr. Zoran Božić: Tito je bio naredbodavac pokolja hrvatskog stanovništva u svibnju i lipnju 1945.
<http://hakave.org/index.php?option=c...kocomment12760>

Gracena13 24.06.2009 09:55 h

Nadopuna komentaru: Zanemarite riječ obavezno , jer sve što se silom nameće ne daje ploda.

Gracena13 24.06.2009 11:10 h

g.matrixdc@

g.matrix@. Biste li bili ljubazni da nakon što pročitate prilog dr.Božića, budući da sam totalno neupućena,

a osobno su mi temelji i smjenice demokratskih načela prihvatljivi i vrlo bliski , ne pridajem značaj a ni prednost nijednoj od ideologija (nacizam i fašizam) kojima je zločin nad nedužnim kao osnovni i neizbježni detalj utkan u podlogu, niti klikćem liderima bezuvjetno za svaki počinjeni čin , iznova mi pojasniti što zapravo znači smisaoni pojam riječi antifašizam ?

Domobran 24.06.2009 13:17 h

Gracena13. Vrlo lijepo ste pozvali javnost: tko ima želju da se поблиže neprostrano uputi u istinu prilažem pomoću vidu komentara:

TITO - fenomen stoljeća. Kome je stalo do istine, osobito do naše hrvatske istine, taj će se potruditi i prevrnuti svaki kamen kako bi došao do te ISTINE : ZAŠTO SU HRVATSKI ANTIFAŠISTI POUBUJALI TOLIKE STOTINE TISUĆA SVOJE BRAĆE HRVATA??? Na ovo još uvijek bolno pitanje mogu odgovoriti naši antifašisti, osobito oni koji se svojim antifašizmom i danas ponose kao svraka repom.

Kada je riječ o Tito imam jedan časopis "LIFE" iz godine 1948 u kojem ima Titin intervju na više stranica sa popratnim slikama. Što je ovdje upadljivo je to kako je prevodilac sa "srpskohrvatskog" preveo na engleski Titine psovke. Tito je opsovao Boga, prevodilac to prevodi s MY GOD, što je američki novinar objasnio čitateljskoj javnosti engleskog govornog jezika, kako Tito nije komunista, kako je Tito katolik i vjernik, jer spominje ime Bog. Eto do koje mjere se je Tita okivalo u zvijezde. To su bila ona vremena koja su prošla. Sada su ova vremena u kojima otkrivamo sva njegova zlodjela.

Gracena13 24.06.2009 14:07 h

prevodilac to prevodi s MY GOD, što je americki novinar objasnio citateljskoj javnosti engleskog govornog jezika, kako Tito nije komunista, kako je Tito katolik i vjernik, jer spominje ime Bog.

Na ovo mogu još dodati izreku: "Lud zbunjenog"

A i vama imam potrebu uputiti primjedbu, tek toliko da ne pomislite da je točno ono što g.colonia.tino promišlja javno o mom osobnom stilu odmjerivosti pri verbalnom izričaju promišljanja na javno portalu.

Pitanje za vas glasi : Što je ispravnije navesti kao naziv?

Otporaš ili odporaš

a) lapsus linguae ?

b) lapsus calami ?

c) lapsus memoriae ?

Ne ću namjerno upisati i prijevod s latinskog pored, jer se odnosi osobno na vas (nije poželjno da uši ostalih prisutnih zamaraju se oko pitanja upućenog osobno vama,) osim toga izražavam želju da dobro promislite prije nego upišete odgovor.

Gracena13 24.06.2009 14:34 h

Napomena:

Uvijek se može na lijep način divaniti ?, ak' sugovornici pri razmjeni mišljenja nastoje uložiti bar nužnu dozu dobre volje, kako bi postigli što konstruktivniju podlogu za daljnji tijek rasprave o sadržaju temu, umjesto svođenja diskusije na razinu pračovjeka (kada ti ne paše odgovor, toljagom po glavi.

Gracena13 24.06.2009 16:49 h

g.Otporaš

prilažem vam linck stranice na kojoj je objavljen prilog jednog od meni osobno najdražeg kolumniste na Net-u, pa kada budete mogli odvojiti trenutak slobodnog vremena potražite ovu stranicu i pročitajte temu koja nosi naslov :

HRVATSKA – KINESKI MODEL VLASTI

autor gosp.Mile Prpa

<http://amac.hrvati-amac.com/index.ph...045&Itemid=192>

Otporaš 24.06.2009 18:41 h

Gracena13. Jako dobro smišljeno i postavljeno pitanje. Na vaše pitanje odgovor je ("a") lapsus linguae.

Usput Gracena13, povijesti radi želim ovdje navesti i opisati podrijetlo te riječi ODPOR, koja je, naravno, postojala uvijek u hrvatskom jeziku, a koju se je stavilo u organizaciju HRVATSKI NARODNI ODPOR, koju je osnovala hrvatska državna vlada na Ivan Planini, bolje rečeno Ivan Sedlu u listopadu 1944. godine kao zalaznica HOS, kojoj ja na čelu bio hrvatski generala Vjekoslav Maks Luburić.

Hrvatski Narodni Odpor (HNO) je ponovno pokrenut 1951. godine, više kao vojničke naravi organizacija, koja je okupljala kako nove snage, tako isto i preživjele vojnike, za ponovno oslobodjenje Hrvatske. Poradi hrvatske državotvorne misli/ideje HNO je bio taj koji je 1964. godine pružio ruku pomirnicu hrvatskim komunistima i socijalistima i izdao PORUKU IZMIRENJA. Za tu poruku pet (5) godina kasnije jugoslavenska Udba ga je na zvjerski način ubila, razbivši mu lubanju toljagom, kao što su i Andriji Hebrangu smrskali lubanju o radijator u podrumu 1949 godine.

Poslije smrti generala Drinjanina dolazi do polarizacije u organizaciji HNO. Jedni su htjeli nastaviti sa izvornim imenom ODPOR, dok su drugi tvrdili da je jezik živ kao riba i da se uskladjuje prema vremenu i evoluciji jezika, te je došlo do sastanka u Hamiltonu, Canada, 1974. godine, gdje se je odlučilo i prvobitnu riječ **ODPOR** izmijenilo u **OTPOR**. Ova organizacija HNO je službeno djelovala u emigraciji sve do saziva prve Konvencije HDZ u Clevelandu u siječnju 1990. godine. Tada su se u subotu večer 20.1.1990., dužnosnici organizacije HNO sastali u kući sada pok. Mladena Dedića i cijelu noć vijećali, pretresli sve moguće i nemoguće, te jednodušno došli do zaključka da je organizacija **HNO IZVRŠILA SVOJU EMIGRANTSKU MISIJU** te da ju treba raspusti i staviti na raspolaganje HDZ. Sutra, u nedjelju 21 siječnja 1990. godine u dupko punoj dvorani "Kardinal Stepinac" u Cleveland-u razdraganih Hrvata, Pročelnik HNO gos. Mile Boban je predao, uz stisak dviju hrvatskih desnica, (dok ovo pišem gledam u tu sliku ove dvojice Hrvata kako se za ruke drže u znak učvršćenog ugovora) organizaciju HNO predsjedniku HDZ dru. Franji Tujmanu.

Gracena13

matrixdc

24.06.2009 19:41 h

Ne znam koliko godina imaš ali po pogledu na tvoj status imaš samo 1 godinu, stoga se ni ne čudim tvojim dvojbama. Sve odgovore imaš u Britanskoj, Američkoj Francuskoj, Talijanskoj Enciklopediji. Na koncu tebi bliže Wikipedija ti je on-line. Ispraznost lamentacije s "problematičnom" literaturom kojom barataš Otporas, meni i ne samo meni je samo naivan pokušaj izmišljanja neke nove istine ili neke njihove istine. Sad se postavlja pitanje što su čekali sve ove godine i dali je cijeli svijet lud ili su oni koji iznose ovakve "istine" ludi. Sklon sam vjerovanju da su potonji ipak ti i takvi. Razlika fašizma i nacizma ti ja tamo jako dobro opisana. Samo treba knjige uzeti u ruke.

Gracena13 24.06.2009 21:06 h

g.Matrixdc @

Gle čuda, tko se našao pozvanim da mi pere savjest?

Tko je javno upisao onu nadasve grozomornu profašoidnu izjavu?

Da je kojim slučajem Hićo živ i danas, vjerovatno bi vama ponudio vrlo visoku poziciju u njegovu radnom kabinetu.

Citat :

g.matrixdc

Izgleda da JBT nije završio posao kako treba do kraja ...

"Tko o čemu, a k.... o poštenju" veli izreka .

Ovo što ste vi naveli i poželjeli da se dogodi Hrvatima, osobno ne bih mogla poželjeti ni najvećem neprijatelju..

Gracena13 24.06.2009 21:22 h

g.matrixdc@

Molim lijepo, ne odgovarajte mi na pitanja koja upućujem g.Otporašu i ne zapodjevajte prepirku bez potrebe sa mnom .

Ja nisam ljubitelj priča s placa tko s kim, tko stoji u RL
iza anonimnog naziva nicka, niti prikupljam potajno podatke osobne o bilo kom prisutnom članu, a napose ne vršim akcije protuzakonite da se dočepam IP adrese, ne podmještam aplikacije članovima na komp. radi uhođenja kao što pojedini čine s namjerom da nanesu zlo sugovorniku.

Iznad sam vam uputila zamolbu na koju se do ovog trenutka niste oglasili tumačenjem pojma riječi antifaašizam. Izvornog pojma, a ne izmišljene priče, jer vama osobno tako odgovara ili paše. Što se čeka, u čemu je problem ?

arcanoid 25.06.2009 01:13 h

matrica. Ne moraš biti toliko zajedljiv. Literature ima raznovrsne a ti izgleda čitaš i prihvaćaš samo onu koja tebi odgovara. Znamo kako se nekada čitala samo podobna a danas ima i drugih izvora koji nešto drugačije tumače pa to tebi nije jasno jer si gradivo naučio po PS-u. Čovjek se uči dok je živa a za tebe to ne važi.

Ajde molim te probaj prihvatiti činjenicu kako nije sve onako kako su tebe naučili. Znaš, i ja sam nekada bio kao ti ali sam evoluirao i izvlačim iz svega ponešto. Danas daleko jasnije vidim razlike. Nije sve onako kako su nas učili jer su se sada pojavili neki drugi ljudi koji imaju što za reći za ovu ili onu stranu. Tvoja ili moja je sposobnost razlučivanja što je istina ili laž.

Interesantna je karakteristika vas crveno obojenih da svoja stajališta branite pod cijenu laganja. Krijete se pod parolom antifaašizma a sam vaš komunizam je fašizam. Nema dileme, svijet se je jasno odredio po pitanju komunizma. Razumijem da je to teško prihvatiti ali nemoj molim te biti zadnja budala.

Domobran 25.06.2009 02:06 h

arcanoid. Vrlo dobro rečeno, ali za one koji žele nešto naučiti. A ima ih koji su se začarali u prošlost i naprosto ne žele ništa više čuti, naučiti niti saznati, osim onoga što su im drugi naturili i utuvili u mozak. Oni se drže antifaašizma kao pijan plota iako znaju da je upravo taj njihov antifaašizam počinio najveća zlodjela i zločine nad nezaštićenim hrvatskim narodom. Ali ubrzo dolazi vrijeme

kada će se oni početi stidjeti tog njihova antifašizma, kojega neće moi oprati niti obraniti od tolikih zločina koje su počinili od Blejburga, masovnih grobnica, Marševa smrti i križnih puteva... Blago onima koji na vrijeme progledaju!!!

Da zaključim
matrixdc 25.06.2009 07:55 h

Da zaključim. "Pravo na glupost je demokratsko pravo, a glupost, osim toga, ne bira koje će obrazovne kategorije stanovništva zahvatiti. Ako se netko znanstveno bavi jednim dijelom fizike ili matematike, to ne znači da taj išta zna o funkcioniranju društva, ali ga neznanje neće spriječiti da svima drži lekcije i da se postavlja kao moralni arbitar."

Gracena13 25.06.2009 11:33 h
citat: Domobran.

Oni se drže antifasizma kao pijan plota iako znaju da je upravo taj njihov antifašizam počinio najveća zlodjela i zločine nad nezaštićenim hrvatskim narodom.

"Pravo na glupost je demokratsko pravo, veli matrixdc.

Bravo, matrixdc, jer zna tvoj jezik(je da je rijedak slučaj) , ipak ponekad i pravo izreći

arca 25.06.2009 11:37 h

matrixdc. Moralna arbitraža stvar je stupnja razvijene svijesti/znanja i ne ovisi o zvanju/zanimanju. Drugim riječima, jedno isključuje drugo: tamo gdje postoji razvijena svijest/znanje, ne postoji glupost i obrnuto, neovisno o 'demokratskom pravu na glupost', zvanju, zanimanju i inim stvarima. Ili, ako netko iz neznanja drži lekcije i postavlja se kao moralni arbitar, onda je, dakako, glup, jer njegovi su horizonti ograničeni. Naravno, vrijedi i obrnuto. Dakle, preostaje ti samo zaključiti kojoj od te dvije skupine pripadaš.

Domobran 25.06.2009 12:53 h

Mak Luburić je rekao skoro prije pola stoljeća: RECI ISTINU I RAZBIŠE TI GLAVU!

25.06.2009 13:06 hmatrixdc:
citat:
Gracena13, stoga se ni ne čudim tvojim dvojbama.

11-10-2013 01:11 [#64](#)

[Bobani](#)
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke

2,348

ISTARSKI NARODE!**" OBRANA " broj 101-102 siječanj 1969. godine****Piše: Marin Sopta**

General Drinjanin i njegovi odani suradnici, članovi pa čak i simpatizeri Hrvatskoga narodnoga otpora koji su prihvaćali njegove ideje, nisu vodili mnogo računa o kritikama i napadima koji su na njega dolazili sa svih strana, što najbolje potvrđuje i objavljivanje »Proglasa« koji su hrvatski istarski partizani uputili u povodu priključenja Istre Hrvatskoj.

Cijeli tekst toga »Proglasa« objavljen je u siječanjskom broju Obrane 1969. i glasi: ("Obrana" br. 101-102 strana 13, mo, Otporaš)

»Istarski narode! Duh Istre ostao je nepokoren. Mi nismo htjeli postati poslušno roblje.

U ovim odlučnim časovima naš narod pokazao je visoku nacionalnu svijest. Dokazao je svima i svakome da je Istra hrvatska zemlja i da će hrvatska ostati.

Svojim vlastitim snagama, ne čekajući da im drugi donesu slobodu, Istrani su ustali, jurnuli na kasarne, uhvatili čvrsto oružje u svoje ruke, njime brane svoje pravo i slobodu. Otvorena su vrata zloglasnih tamnica, i pušteni na slobodu dični sinovi nikad pokorene Istre. Nećemo više nikad dozvoliti da se našom sudbinom drugi poigrava.«

»RODOLJUBI ISTRE!«,

Talijanski garnizoni u našim su rukama. Talijanski vojnici bježe s naše rodne grude. Prvi put u našoj historiji uzima narod kormilo u svoje ruke.

ISTRA SE PRIKLJUČUJE MATICI HRVATSKOJ I PROGlašUJE UJEDINJENJE SA OSTALOM HRVATSKOM BRAĆOM.**I S T R A N I !**

DRŽIMO ČVRSTO ORUŽJE U NAŠIM RUKAMA! Stanimo na branik naše slobode. Ne dajmo je više nikome za živu glavu! Moramo da ostanemo na svome.

Budimo disciplinirani i slušajmo upute naše narodne vlasti: **naših NARODNO - OSLOBODILAČKIH ODBORA.**

ŽIVJELA HRVATSKA ISTRA!

ŽIVJELA JUNAČKA NARODNO-OSLOBODILAČKA VOJSKA!

ŽIVIO ZAVNOH!

ŽIVJELA CRVENA ARMIJA!

ŽIVJELE SAVEZNIČKE ARMIJE!

Smrt fašizmu - sloboda narodu!

(13. rujna 1943. Narodnooslobodilački odbor za Istru.«

U službenom glasilu Hrvatskoga narodnoga otpora Obrana, uređivanom i tiskanom u Španjolskoj, sve više i više se piše i analiziraju aktualni događaji u domovini. Raščlambe o tome je li moguć opstanak federacije i koliko su jake snage koje zagovaraju konfederaciju Jugoslavije, o budućnosti i položaju hrvatskoga književnog jezika, o gospodarskoj krizi u bivšoj Jugoslaviji, o sukobu »tvrde i konzervativne linije« s jedne strane i »liberalni snaga« u komunističkim partijskim redovima Jugoslavije i Hrvatske, o sudbini Zlatka Tomčića i njemu sličnih slučajeva, o položaju »gostujućih

radnika« na privremenom radu u Zapadnoj Njemačkoj, pridonijele su da je HNO stjecao sve više i više simpatizera.

Mnogim kritičarima njegove politike pomirbe general Drinjanin odgovara u Obrani 10. travnja 1968. U članku »Put i cilj« na naslovnoj stranici on piše:

»Mnogi mi znaju predbaciti da 'baš ja' koji sam bio predstavnikom radikalizma naše dinarske rase, pružam ruku hrvatskim komunistima. To čine oni koji su je pružali četničkim koljačima Dalmacije, Sandžaka, Bosne i Hercegovine. Pružalo su ruke srpskim gazdama Stojadinoviću, Pašiću, niškom Ciganinu Dragiši, fašisti Ljotiću, koljačima sirotice Istre, talijanskim fašistima, najizrazitijim predstavnicima njemačkog imperijalizma i nacizma.

To su oni, koji nikada nisu razmišljali o tome što je u šumu na Kordun otjeralo pjesnika hrvatskih kraljeva Vladimira Nazora i četnicima priklanog pjesnika Ivana Gorana Kovačića. To su 'profesionalni antikomunisti' koji su bili kadri navijestiti rat Americi i Vatikanu zato, jer nisu dovoljno aktivni antikomunisti. Ima dosta ljudi koji su tek onda postali pravi komunisti, kada im se na to nijekalo pravo. Mi nismo komunisti. Prošlost je o tome dokaz. Ali nismo ni isključivo i samo jedino 'antikomunisti', koji nemaju drugog životnog cilja do suzbijati komunizam u bilo kojoj formi. Nema tako 'slabog Hrvata' s kojim ne bih rušio i 'najbolju Jugoslaviju' i nema tako 'dobrog Srbina' s kojim bih ja 'čuvao Jugoslaviju'. Neka ne optužuju, jer smo svi mi davno već na optuženičkoj klupi, pa iako nam se eventualno neće suditi, jer će smrt preteći ovozemaljske sudce, suditi će nam svima Bog i Povijest, i mnogi će od nas završiti na đubrištu te povijesti. Optuženi i tužitelji podjednako! Mi smo bili sudionici događaja i nismo pozvani ni sebi davati svjedodžbu pameti ni poštenja, ni drugima je nijekati!«

Svjesni da su ideje i program HNO-a uzeli velikoga maha u širokim masama hrvatskog iseljeničtva i da promidžbeni materijal u tisućama primjeraka putem hrvatski pečalbara na privremenom radu u Zapadnoj Njemačkoj i drugim europskim državama stiže u domovinu, jugoslavenska Udba odlučuje likvidirati generala Luburića.

Uslijedile su ozbiljne pripreme i atentator je nađen u Iliji Staniću, sinu njegova bivšeg časnika. Nakon što ga je Luburić, na nagovor i preporuke fra Branka Marića, prihvatio u svoj dom da mu pomaže u tiskari, atentator s leđa čekićem udara nekoliko puta u glavu generala Luburića i bježi na jugoslavenski brod koji je usidren u španjolskoj luci i njime odlazi u Jugoslaviju.

Napomena:

1.) Ovdje se mora nadodati, za današnje prilike, da je Poglavnike NDH, dr. Ante Pavelić prekidom svih veza sa fašističkom Italijom 9 rujna 1943., povratio sve silom okupirana hrvatska područja Hrvatskoj.

2.) Dr. Ante Ciliga (1898-1992) istaknuti komunist KPJ od njenih prvih početaka dvadesetih godina prošlog stoljeća, je bio Istranin, iz Istre. Kao komunist, i to hrvatski komunist, koliko je on utjecao u sastavljanju ovog proglašenja, teško je dana reći.

3.) Dali su istarski komunisti i istarski partizani se ugledali na Poglavnikov **PROGLAS HRVATSKOM NARODU OD 10 RUJNA 1943.**, te se smiono i odlučno i nada sve hrvatski odlučili dati ovaj **PROGLAS ISTARSKOM NARODU**, teško je dana to reći.

4.) U ovom proglašenju niti jedne jedine riječi o Titi, jugoslavenstvu ni državi Jugoslaviji. Ja to zovem **DRŽAVOTVORNI HRVATI ISTRE!**

5.) "Živio Zavnoh" kojeg su ovdje u ovom proglašenju spomenuli Hrvati Istre se ne govori o drugim narodima Jugoslavije, nego isključivo o Hrvatskoj.

6.) Živjela Crvena Armija ne znači u ovom slučaju: **PROPAST NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKO!** Bilo je mnogo Hrvata koji su bili crveni i ispod i iznad kože, tj. da su bili socijalno/komunističkog uvjerenja, kojeg je štitila, branila i zanj se borila i ginula upravo Staljinova crvena armija.

7.) "Živjele savezniče armije" Hrvati Istre su koristili više kao vojnički simbol proti talijanskih fašista, jer hoćeš-nećeš Saveznici su se borili protiv talijanskog i svakog fašizma.

8.) **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA** je izišla u Istarskoj "DRINI", br. 3-4 1964, strana 17-21.

9.) Ovu Poruku Izmirenja je najprije bio napisao Željko Bebek, tadašnji glavni i odgovorni urednik novine "OBRANA". kada ju je general Drinjanin pročitao, nije se sa tim složio. Poslao ju je dr. Miljenki Dabi Peraniću u Pariz. Kako smo dr. Peranić radili zajedno i u istom poduzeću LIBRAIRIE HACHETTE, dr. Peranić mi je to pokazao i otvoreno, ljutito rekao da se tom Porukom ne slaže. Pričali smo o tome i dr. Peranić kaže da on mora hitno skoknuti u Valenciju kod generala dok ne bude sve kasno. Tada je dr. Peranić u početku 1964 godine otišao kod generala Drinjanina, i tako je došlo do ove povijestne **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**a da se ništa nije uzelo od rukopisa Željka Bebeka.

10.) Nadam se da sam uspio pojasniti neke nejasnoće u ovom vrijednom opisu dra. Marina Sopte. Otporaš.

11-10-2013 20:24 [#65](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

SMRT GENERALA DRINJANINA IMA DVOSJEKLU OŠTRICU.

Mnogo se je pisalo a još više reklo o smrti pogibiji Vjekoslava Maksa Luburića, generala Drinjanina. A mnogo će se toga još reći, čim iziđe knjiga ili knjige **PISMA MAKSA LUBURIĆA**. Neki su mi iskreni prijatelji i vrlo rodoljubi Hrvati, u iskrenom razgovoru rekli, da je možda za hrvatsku stvar i bolje da Maks Luburića nije bilo ni u "Hrvatskom Proljeću" 1971., ni u stvaranju hrvatske države 1990-91 godine. Poznavajuću Maksa Luburića vojničku stručnost i vojničko umijeće, njegov veliki utjecaj među mlađim Hrvatima, sumnja se ba bi Maks jednostavno stao po strani. On bi sa svojim izgrađenim Otporašima se stavi na čelo hrvatske borbe i time na sebe navukao sablasti prošlosti. To bi bilo jedno zeleno svjetlo svim neprijateljima Hrvatske Države i na Zapadu i na Istoku, kako se Ustaše vraćaju. Za sigurno to nebi pomoglo hrvatsku osloboditeljsku borbu u Domovinskom ratu, s obzirom na klevete, laži i crnilo koje su neprijatelji nabacili na Ustaše i na hrvatski narod.

Smrt hrvatskog generala Drinjanina je imala velik odjek u španjolskim medijima.

»Za vrijeme rata bio sam na najvišim položajima i ja se kao vojnički zapovjednik osjećam odgovornim za sva svoja djela. No koliko su ta djela bila dobra ili zla neće suditi komunisti niti srpski šovinisti, nego Hrvati na poštenom sudu u slobodnoj i suverenoj državi Hrvatskoj«, rekao je

general Luburić

Piše: Marin Sopta

Smrću generala Vjekoslava Maksa Luburića 20. travnja 1969. u mjestu njegova stanovanja Carcagenteu prestaje rad, prema ocjeni CIA-ina agenta, čovjeka koji je bio »najveći i najbolji hrvatski konspirator u dvadesetom stoljeću«.

Luburićeva smrt imala je velikoga odjeka u španjolskim medijima. Tako, na primjer, u tekstu koji je donio Levente 29. travnja 1969. izvještavajući o ubojstvu piše: »General Luburić nije se nikada predao... Bio je inteligentan, odlučan i nadasve dobar poznavalac politike Balkana... Nije bio samo odličan poznavalac ratnog umijeća, nego i politike i humanističkih nauka.«

Druge španjolske novine, Jornada, donose 29. travnja veliki članak u kojem se ističe da je »mučki ubijen profesionalni vojnik. Borio se uvijek za nezavisnost Hrvatske«, a Vincente Talon u El Pueblu od 26. travnja piše veliki članak o životnom putu generala Luburića.

Kao zapovjednik južne bojišnice, Luburić je sa znanjem državne vlade osnovao 1944. na Ivan-planini, bolje rečeno Ivan Sedlu, organizaciju Hrvatski narodni otpor s ciljem da bi »vojne i ostale gerilske jedinice trebalo prebacivati u neprijateljsku pozadinu i nastaviti gerilsku borbu, jer je bilo očito da je rat izgubljen«. On se, prema zapovijedi državnoga vodstva, vraća u Zagreb i preuzima vrhovno zapovjedništvo sveukupne hrvatske vojske u povlačenju.

Ne želi prijeći austrijsku granicu i predati se savezničkim snagama. Vraća se u hrvatske šume i bori do 1947. godine. U jednoj od borbi bio je ranjen, i njegovi ga suborci prebacuju preko Drave u Mađarsku. Odatle preko Beča odlazi u Francusku, gdje je nekoliko mjeseci radio u rudniku. Preodjeven u svećeničko odijelo uspio se prebaciti u Španjolsku, (kako neki izvori govore da je prešao francusko/španjolsku granicu 18 listopada 1948., mo) gdje je živio u nekom samostanu. U intervjuu koji je 1960. (br. 3-4) dao Novoj Hrvatskoj (glavni urednik Jakša Kušan), na pitanje: »Kako sada nakon Poglavnikove smrti gledate na Ustaški pokret«, Luburić je odgovorio: »Ne bih bio iskren ako ne bih priznao da sam bio, da jesam i da ću uvijek ostati ustaša. Ali istodobno svjestan sam da su potrebne promjene u Ustaškom pokretu kao i u svakoj stranci ili organizaciji nakon izvjesnog vremena...

Ustaški pokret ne može danas ujediniti narod, a narod treba jedinstvo duha, kako bi hrvatska akcija i borba mogla staviti sve Hrvate u službu nezavisnosti i oslobođenja.«

A na pitanje: »Vjerojatno Vam je poznato koliko je komunistička i velikosrpska propaganda uspjela ozloglasiti Vaše ime. Kakav je zato Vaš odgovor na sve ono što Vam se predbacuje?«, on je tu rekao:

»Za vrijeme rata bio sam na najvišim položajima i ja se kao vojnički zapovjednik osjećam odgovornim za sva svoja djela. No koliko su ta djela bila dobra ili zla neće suditi komunisti niti srpski šovinisti, nego Hrvati na jednom poštenom sudu u slobodnoj i suverenoj državi Hrvatskoj.«

Kada je propala »Akcija 10. travanj«, u hrvatskoj javnosti poznatija kao »Kavranova akcija«, u redovima hrvatske političke emigracije došlo je do velikih rasprava i optužbi da je jedan od vodiča Srećko Rover, koji danas živi u Australiji, izdajica. Prema kazivanju, uz Srećka Rovera još jedinoga preživjelog svjedoka »Kavranove akcije«, g. Mile Markića, koji se nakon četrdesetogodišnje emigracije vratio u domovinu, general Drinjanin svojim je autoritetom stao u obranu optuženoga, zahtijevajući da se formira povjerenstvo koje će ispitati cijeli slučaj.

Zanimljivo je spomenuti da – iako je o tome bilo velikih rasprava, kako u osobnim dopisima tako i u emigrantskom tisku – povjerenstvo nije nikada osnovano. Slučaj Srećka Rovera prisilio je generala Luburića da ponovno aktivira rad Hrvatskoga narodnog otpora, kako bi pozornost i političko djelovanje hrvatskih iseljenika usmjerio prema domovini. U tome leži sva tajna uspješnosti njegova političkoga djelovanja.

Zato nije teško shvatiti i objasniti kako su Hrvati različitih generacija, različitog obrazovanja i, što je najvažnije, iz svih krajeva Hrvatske postali članovima Hrvatskoga narodnoga Otpora ili simpatizeri njegova puta i cilja: prof. Miljenko Peranić, rođen na otoku Pagu; Enver Mehmedagić, hrvatski pjesnik, rođen u Zagrebu, supotpisnik s generalom Drinjaninom politike »Hrvatskoga mira«; nekadašnji prvoligaški igrač zagrebačkog kluba Zagreb Franjo Ivić, rođen u Zagrebu, koji je 1970. došao u New York, gdje je igrao za klub Croatia; Mile Markić, Hrvat iz Like, koji i danas priznaje da na početku nije Luburića ... nikada volio, ali da je s vremenom promijenio stav i odnos prema njemu i postao njegovim najvećim pobornikom.

Tu su i pripadnici mlađe poslijeratne generacije poput Stipe Bilandžića, Zvonka Bušića, Ante Ljubasa, Marka Lončara, Ivana i Krešimira Mišetića, Velimira Sulića, Ivana Jukića, braće Luburića, Stipe Ivkošića, Mile Bobana, Miška Maslaća, Mladena Dedića, Mira Barešića i tisuće drugih širom svijeta koji također postaju članovi HNO-a.

Nikola Štedul, Hrvat iz Karlovca, jedan od posljednjih neuspjelih žrtava atentata Udbinih profesionalnih agenata ubojica, prihvaća program HNO-a u Australiji, da bi poslije postao njegovim glavnim tajnikom. Istaknutih članova i visokih dužnosnika kao i suradnika HNO-a bilo je Hrvata rođenih u Slavoniji, Bosni i Hercegovini, Srijemu, Dalmaciji, naročito Zadru, Lici...

11-10-2013 22:38 [#66](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"DRUGI KORAK"

Donosim ovdje "DRUGI KORAK" HRVATSKOG NADRONOG ODPORA kojeg je general Drinjanin tiskao pred Božić 1962 godine. Koliko je meni poznato general je tiskao TRI "KORAKA". Ja imam prvi i drugi. Prvi je tiskan neposredno Poglavnikove smrti, mislim 1960. Moglo bi biti i 1961 godine, ali nisam siguran. Imam ga za sigurno i nije izgubljen, nego negdje među masom kutija: novina, knjiga, pisama i ostalog papira se zagubio. Zbog povijesne važnosti kad ga pronađem, iznijeti ću ga ovdje. Za "KORAK" nisam više siguran da li ga imam, jer već dugo godina nije naišao pod ruke.

Nedavno me je iz Canade nazvao jedan stari borac Hrvatskog Narodnog Otpora koji redovito prati PISMA MAKSA LUBURIĆA. Zamolio me je da svakako iznesem prvi, drugi i treći "KORAK" HNO, koji su nove smjernice poslije Poglavnikove smrti 28. prosinca 1959 godine. Moglo se je iz prošlih pisama uočiti da general često spominje: neka nam ovo bude "DRUGI KORAK". Pismo "DRUGI KORAK" je veličine 15 i pol sa 9 i pol inches-a ili 40 sa 24 i pol centimetara gusto tipkanih redaka s obje strane. Ovo detalje donosim kako bi zainteresirani imali što pregledniju sliku dotičnog dokumenta, koji, za tri mjeseca bit će upravo pedeset (50) godina da je pisan. Prelažem

sada opis:

" DRUGIKORAK "

"DRINA"

Apartado 5024

MADRID - ESPANA

HRVATSKI VOJNICI !!

Stojimo na pragu 1963. godine, vjerni našem običaju, nastojati ćemo reći ponešto o učinjenom u 1962. godini, kao i o našim namjerama za budućnost.

Rekli smo načelno, da "Drinu" nećemo upotrebljavati za rješavanje političkih i inih problema, jer je njena uloga čisto odgojna. To ne znači, da mi nemamo pravo kometirati političke događaje. Zato ćemo putem letaka i okružnica nastojati razjasniti stanovita pitanja, kao i odgovoriti na mnoge upite pripadnika Odpora, na koje nam je nemoguće odgovoriti u osobnim pismima.

U našoj analizi nastojati ćemo biti stvarni do krutosti i, baš zato, biti ćemo apsolutno objektivni prema svemu i svakomu.

ŠTO SMO I ZA KOGA SMO?

Nama je već dosadilo u pismima i "Drinama" (Novina OBRANA je pokrenuta na Novu Godinu 1963. i to je dan prvog (1) broja "OBRANE", mo) uvjeravati hrvatske vojnike razasijane po svijetu, da nismo dio ni u sastavu ni jedne postojeće političke stranke ili grupe u emigraciji. Mi smo HRVATSKA VOJSKA i služimo samo i jedino Hrvatsku. Za to činiti nije nam potrebno, kao ljudima, biti pripadnici neke političke stranke, a kao institucija ne bi nam služilo na čast biti dio ili sastav bilo koje hrvatske političke stranke. Mi, kao moderni ljudi i demokrate, ne nijećemo nikome pravo biti član bilo koje stranke ili organizacije, ako rad te stranke ili organizacije nije u protivbi s hrvatskim, demokratskim i moralnim zasadama.

HRVATSKA VOJSKA

je, dakle, institucija sama za sebe, kako smo to dosta puta istakli, i ta će Hrvatska Vojska izvršiti svoju dužnost kao takova. Zato molimo sve one, koji nas bombardiraju s pitanjima: da li smo priču ovomu ili onomu političaru ili organizaciji, te, da li je s nama ovaj ili onaj..., neka ne troše svoje vrijeme na takva pisma i neka nas poštede od čitanja i dužnog odgovaranja. Mi znamo, da bez savjestni stranačarski korteši i agenti UDB-e vitlaju našim ljudima, koji im dobronamjedno nasjedaju. Nu, mi imamo previše posla, a da bi na takove besmislice mogli odgovarati. NISMO NOVA NITI NEKA STARA STRANKA, NISMO SASTAVNI DIO NI JEDNE I NE MISLIMO TO BITI! Mi smo vojnici naše domovine Hrvatske onako, kako su i ostali vojnici svijeta svojih domovina.

NOVA "DRINA"

U isto vrijeme dok odpremamo ovo okružno pismo, razasaljemo po svijetu novu "Drinu" br. 7-9 od 1962. godine, koja ima 300 stranica i 20 klišaja, a posvećena je Njegovom Veličanstvu kralju Jordana Huseinu I. (U prošlim pismima koje sam već iznio ovdje bilo je o tome govora. Potrebno je samo potražiti ta pisma i povezati slučaj s ovim pismom, mo). Prema tome, "Drina" će do vas stići odprilike kad i ovo pismo. Iz nje ćete vidjeti mnogo toga o našim vezama s muslimanskim svijetom. Ova "Drina" je posvećena kralju Huesinu zato, jer je Njegovo Veličanstvo priznalo Državu Hrvatsku i odredilo čitavi niz mjera u naču korist. U novoj "Drini" ima i nekoliko i stručnih članaka, na čemu bi nam mogli zaviditi mnogi slobodni i vojnički jaki narodi.

"Drinu" ćete dobiti od naših povjerenika u skoro svim hrvatskim kolonijama u svijetu, a gdje istih nema, obratite se nama te ćemo vas uputiti na najbližeg povjerenika.

Sljedeća "Drina" posvećena je fra. Dominiku Mandiću i već se sprema. Odajemo hvalu Ocu Mandiću za njegov na****i i dugogodišnji znanstveni rad, kojim je zaslužio titulu najboljeg hrvatskog povjestničara svih vremena. Njegova tri debela svezka povjesti bosansko hercegovačkih Hrvata najjača je podloga našem geslu: NAŠE JE IME NAŠ PROGRAM, A ZOVEMO SE "DRINA".

PRETVARANJE RIJEČI U DJELA

Trebalo je imati hrabrosti, 1945., 1946. godine itd. reći da si Hrvat (Čitajte dra. Branka Pešelj i druge istaknute prvake HSS koji su u mjesecu svibnju 1945 godine u povlačenju slijedili sudbinu na stotine tisuća drugi Hrvata oni su stalno i neumorno izjavljivali da su Jugoslaveni, kako bi što zgodnije i lakiše došli do Pariza i dalje, mo), a kamo li to, da želimo Hrvatsku Državu. Čitati onu staru "Croatiu", koja je izlazila u Femu, Italija, ili recimo "Danicu" iz Chicaga, izpunjava nas ponosom. Ali danas, na pragu 1963. godine i nakon 17 godina emigracije, izgleda nam suviše pisati kilometarske članke o tome, kako Hrvati žele svoju državu, kako imaju na to pravo i kako moramo ostati vjerni nekim našim evropskim i zapadnim poslanjima. Danas znamo, ne samo da su Hrvati za svoju državu, nego da je i dobar dio hrvatskih komunista za to i da se među hrvatskim pravoslavicima i Srbima diže glas za Hrvatsku Državu.

Došlo je vrijeme, da razgovaramo o tome, kako ta naša priželjkivanja sprovesti u djelo; kako protjerati srbokomunističkog okupatora iz Hrvatske, kako srušiti Jugoslaviju i stvoriti (Obnoviti, mo) Hrvatsku Državu?

Eto, to je ono, o čemu vam želimo govoriti. Riječi bez popratnog djela ostaju puste i dosadne fraze, koje ubijaju duh. Mi se ne želimo izživljavati.

HOĆEMO LI OSLOBODJENJE HRVATSKE VEZATI ZA TREĆI SVJETSKI RAT ?

Nitko, pa ni Hrvatska Vlada ni Poglavnik, ne bi mogao iz Hrvatske izvesti 17 divizija naše vojske, da nam nije bilo rečeno, da se imaju veze s Amerikancima i Englezima te da se ide po novo oružje i da skorom počima rat između Amerike i Rusije, a da ćemo mi na strani Amerike pobjedonosno doći natrag na Drinu. Računalo se, dakle, s trećim svjetskim ratom kao s gotovom činjenicom. Danas, nakon 17 godina emigracije vidimo, da je onda bilo ljudski na to računati, ali je sada sasvim druga situacija. Činjenica je, da Amerika i Rusija imaju straha od rata, u kojem mogu samo izgubiti. Posebno je pitanje tko sve ima pravo, a tko nema i da li će uopće biti trećeg svjetskog rata, a ako ga i bude, da li će to biti i atomski rat. U to nema sumnje. Rusija subverzivnim revolucionarnim i lokalnim ratovima osvaja pozicije u svijetu i priprema sprovođenje svjetske komunističke revolucije. Poljednjim događajima u Kubi i Indiji dokazuje se, da Amerika neće to dozvoliti.

Dok se u mnogobrojnim Božijim hramovima diljem svijeta moli Boga za svjetski mir, većina Hrvata moli, da dodje do rata. To je logično, iako nismo sigurni, da će ga biti.

Što onda, dakle, čekati? Čekati treći svjetski rat, koji ne dolazi, ili početi borbom i bez njega? Previše smo čekali i ništa ne dočekali.

REVOLUCIJOM I USTANKOM DO SLOBODE !

Morali smo već jednom kao vojnici doći do zaključka, da ne možemo čekati treći svjetski rat. trebamo sprovesti našu vlastitu HRVATSKU REVOLUCIJU i povesti HRVATSKI rat, istjerati dvostruke okupatore i uzpostaviti Hrvatsku Državu.

U tu svrhu treba koordinirati sve moguće snage. Emigracija je dužna stvoriti vanjsko - politički i diplomatski front, koji će pisati strancima na stranim jezicima o pravima Hrvata, mjesto dosadašnjeg međusobnog uvjeravanja, da : JOŠ HRVATSKA NIJ' PROPALA, DOK MI ŽIVIMO !....Mi vam velimo, da Hrvatska propada, iako smo svi za nju. Mi vam tvrdimo i to, da imamo dovoljno snaga za sprovesti hrvatsku revoluciju, samo te snage nisu mobilizirane, nisu svrstane za bojni pohod. Do sada nitko ništa nije učinio (osim Kavranove Akcije), da se narod povede u borbu.

Hrvatski narod danas ima revolucionarnu i vojničku elitu mnogo jaču, nego 1941. godine. Snage su tu i nude se hrvatskoj revoluciji. Treba ih mobilizirati i krenuti u konačno.

112 VRHOVNIČKIH ZASTAVA vijore se na zgradi Ujedinjenih nacija u New Yorku. Preko 50 nacija postigle su svoju slobodu u posljednja vremena, nakon drugog svjetskog rata. Neke od tih zemalja su podpuno beznačajne, primitivne, mizernog gospodarskog nivoa i još mizernije kulture. Da li je netko tim narodima dao slobodu na tanjuru? Ni jedan od tih naroda nije došao do slobode bez borbe, Ni jedna od kolonijalnih zemalja nije darovala slobodu nikomu. Činjenica je, da su ti narodi svoju slobodu kombiniranim akcijama vojno - revolucionarnog smjera u zemlji i političko - diplomatskim akcijama u svijetu.

Kada su počele padati glave, izbijati štrajkovi, goriti poduzeća i kada se skoro uvijek vidila crvena ruka, koja je darežljivo djelila instruktore i diverzantska sredstva, (odnosi se na komunističke zemlje koji su svugdje u svijetu pomagale pobune i takozvane "osloboditeljske popularne frontove" iza kojih je uvijek stala, naravno USSR, tako, da su mnoge te pobunjene zemlje, pod okriljem USSR-a, dobile, s jedne strane svoju državnu nezavisnost, dok s druge strane simpatije prema USSR-u, Moskvi i svim komunističkim zemljama. Tako je i Tito postao polularan u tom, kako se je to tada tako zvalo, trećem svijetu, kojeg je on pomagao i kapom i šakom, i pod šarlatanskim vodstvom Tita stvorio se je BLOK NESTVRTANIH, koji, kako današnje vijesti kažu, ima svoj sastanak nesvrstanih, hoćeš/ nećeš i bivši predsjednik RH šarlatan Stjepan Mesić je bio pozvan, ali nije išao, jer mu je mali prst bio ozlijeđen i malo otekao, mo), onda su progovorili "humanitarni" osjećaji te se nekima i previše brzo dala sloboda, da još i danas, kao u Kongu, moraju držati okupatorske snage (plave kacige ujedinjenih naroda u borbi protiv ljevičarskog popularnog fronta kojeg je vodio Patrique Lumumba i koji je u tim borbama protiv plavih kaciga poginuo (1925-1961., mo).

Zato je i na nama Hrvatima stvoriti ta dva fronta i povesti borbu za oslobodjenje i riješiti se jednom onog buržujskog nazdravičarstva i hrvatovanja. Narod je svjestan potrebe revolucije. Narod je zreo i ne želi samo govoriti o slobodi, nego se za nju i boriti.

HRVATSKO NARODNO VIJEĆE.

Mi smo dugi niz godina sustavno naglašavali potrebu koordinacije hrvatske emigracije. kada smo bili primorani na šutnju (u vremenu od razlaza s Poglavnikom početkom 1956. pa do poglavnikove smrti 28 prosinca 1959 god., to bi se mogao nazvati "zimski san" generala Drinjanina, mo), u anonimnim i skromnim letcima koji su kružili Domovinom i emigracijom, zagovarali smo ideju snošljivosti, sloge i koordinacije snaga. podpisivali smo te letke skromnim imenom "Sluge Domovine" i mnogi je od vas dobio te letke, a da nikada nije znao od koga su. Mi smo uvijek zagovarali ideju narodnog predstavnika ili vijeća.

Od onoga dana kada je fra. Silvije Grubišić (1909-1985) s Rudom Erić, Došanom i drugovima u Chicagu počeo stvarati Ujedinjene Američke Hrvate pa do sadašnjeg predsjednika Hrvatskog Narodnog Vijeća Dra. Ibrahim . bega Džinića, hrvatski vojnici su uvijek bili prvi u požrtvovanom i nezahvalnom radu zagovaranja sloge i zajedničkog nastupa.

Zato smo sve od sebe dali, da se sastanu delegati i stvori Hrvatsko Narodno Vijeće u New Yorku. Predsjednik Vijeća beg Džinić emotivnim riječima je molio, da se u njegovo ime zahvalimo

hrvatskim vojnicima na nesebičnoj pomoći svake vrste, te da se ideja sprovede u djelo. Pa ipak, mnogo smo progutali dosta gorkih pilula, a i još danas gutamo, od naših nesvjestnih političara.

ŠTO JE VIJEĆE?

Nasuprot HOP-a i HSS-a njihovih mnogobrojnih kompleksa, legaliteta i kontinuiteta itd., ogromna većina predstavnika hrvatskih živih snaga u emigraciji našli su se na okupu u New Yorku. To je već samo po sebi jedan od najznačajnijih uspjeha hrvatske emigracije. Sama činjenica, da smo u kozmopolitiskom gradu Ujedinjenih Nacija u New Yorku uspjeli održati jednu hrvatsku demokratsku političku koncentraciju, znači više, nego sve što smo napisali u 17 godina emigracije. To je bio ispit zrelosti, a on je takav, da nikada nije odličnim uspjehom položila jedna čitava škola; nisu svi učenici jednoga kvaliteta.

Vijeće, dakle, nije ono, što smo mi želili. Ni mi nismo onakovi, kakovi bi mogli i trebali biti. Ni naši političari i stranačari nisu išli u New York "sdjavolskim rogovima na glavi", a da bi se vratili preporodjeni "s andjeoskim krilima" iz New Yorka. Vijeće nije onakovo, kakovo je potrebno hrvatskom narodu, ali je tu i na nama je, koji smo ga stvarali, ojačati ga, reorganizirati, poboljšati i osposobiti za akciju, koju mora sprovesti, a to je koordinacija svih hrvatskih snaga za oslobodjenje Hrvatske.

ODPOR VIJEĆE

Naši su glavni predstavnici brat Erić i brat Rover (prvi iz USA, a drugi iz Australije) na čelu elitne, stegovne i mnogobrojne delegacije Odpra sudjelovali u radu Vijeća, te je na prvoj sjednici Izvršnog Odbora zaključeno, da će brat Erić biti veza između Opora i Vijeća, kako bi se u službi Domovine izvršila kooperacija vojno revolucionarnih snaga Opora s političko propagandističkom akcijom Vijeća.

Brat Srećko Rover, glavni povjerenik Opora za Oceaniju, postao je član Vijeća i šef odsjeka za organizaciju. Zadaća je, dakle, svih pripadnika Opora suradjevati s Vijećem preko naših glavnih povjerenika i predstavnika.

Hrvatski vojnici biti će vjerni izrečenim pbećanjima i vjerni svojoj misiji te će svugdje u svijetu pomagati nastojanja Vijeća na političkom polju, dok će kao svjestni pripadnici Opora izvršiti svoju domovinsku dužnost na vojnorevolucionarnom sektoru kada ih Zapovjedništvo Opora pozove.

VOJSKA I POLITIKA

Reći će nam kritičari, neki i dobronamjerni, zašto mi kao vojnici pravimo međunarodne ugovore i podpisujemo ih u ime hrvatskog naroda. Dati ćemo im vrlo jednostavan odgovor:

Prije nego što pozovemo hrvatsku emigraciju na vojnorevolucionarnu akciju i hrvatski narod na gverilu i ustanak, morali smo stvoriti jasne baze. Podpisani, kao posljednji zapovjednik hrvatske vojske od 1945. godine, vrši svoju ulogu zapovjednika, ne po pravu, nego po dužnosti. Činjenica da smo izgubili rat ne može osloboditi preživjele za Bleiburga od služenja Domovini kao vojnici. Mi, zapravo, trebamo vladu i državnog poglavara, da nam zapovjedaju. Ne vidimo nigdje te vlade ni poglavara. Stari hrvatski političari svadjaju se upravo oko toga tko je na vlasti, a mi te vlasti nigdje ne vidimo. HSS smatra, da uopće nismo vojska, jer smo služili NDH, a to nije bila država njihove stranke. Poglavnik je umro i pokoj mu duši, a ono, što se danas zove HOP, ne liči ni vlasti, ni iopoziciji, ni stranci, ni pokretu i nas samo boli, da čitave legije dobrih idealista u zbrci pojmova gube svaki smisao za stvarnost.

Iz tih jednostavnih razloga htjeli smo na vrhu hrvatske politike viditi jednu demokratsku ustanovu,

koja bi u hrvatskoj hijerarhiji zauzela svoje mjesto, a da se mi vratimo našoj misiji. Naš teret se povećao.

ŠTO VIJEĆE NIJE?

Rekli smo, da smo želili viditi vrhovničke poslove u rukama Vijeća, da ono stvori vojni odsjek, odredi nam odnosnog ministra ili vijećnika, kojemu bi se mi kao vojnici pokoravali i uzpostavili ravnotežu između građanske i vojničke vlasti, kao što je to uvijek bilo u hrvatskoj državi u prošlosti i kao što je to danas u zapadnim demokratskim državama.

Mi smo prije potpisali ugovora s organizacijom "Braća Muslimani", Sveislamskim Kongresom u Jeruzalemu i prije nego smo preko častnika HOS-a stupili u kontakt s preko 20 nama sklonih prijateljskih zemalja, ponudili Narodnom Vijeću (Hrvatskom Narodnom Vijeću, mo) preko našeg glavnog povjerenika brata Erića i izravnim pozivom predsjednika Džinića, da on stvori odnosnu ustanovu i preuzme taj dio posla, koji na nas vojnike i ne spada, osim ako od civilnih vlasti za tu ulogu budemo pozvani.

Mi, dakle, nismo uzurpali nikakove vlasti niti iz svog vojničkog zvanja želimo praviti cirkus. Nama se je dogodilo, da nam je jednostavno nitko ne želi zapovjedati. Ni Vijeće nije što bi trebalo biti. A Hrvatska čeka 17 godina. Ne želimo čekati još 17.

AMERIČKA I HRVATSKA KONSTITUCIJA

Prije održanja Vijeća nama su skoro svi prisutni, pa i sam predsjednik Džinić, govorili o bezuvjetnom stvaranju vojnog odsjeka i o akcijama. Mi vjerujemo i to javno ispovjedamo, da bi svaki od prisutnih na Kongresu uzeo pušku u ruku i išao u borbu za Hrvatsku. Vjerujemo, da bi to učinio i Dr. Krnjević, pa i Dr. Hefer, unatoč godina starosti i fizičkih poteškoća. Pa ipak, kada se je Vijeće sastalo, prevladao je stanoviti strah i izvjestne antimilitarističke natruhe.

Zašto? O neugodnim stvarima, vele, da je najbolje ne govoriti. Dobar dio prisutnih, koji su imali glavnu riječ na zasjedanju Vijeća, američki su državljani i imaju obligacije (obveze, dužnosti, mo) prema svojoj novoj domovini. S druge strane, srbokomunisti svih boja nastojali su podsjetiti ih, da smo 1941. godine navijestili rat Americi.

Mi razumijemo situaciju. Njih osobno obvezuje američka konstitucija. Ljudi Otpora uvijek su bili, jesu i ostaju prijatelji Amerike s punim poštovanjem za američku konstituciju. Ali, pored našega razumijevanja i rešokta, mi dugujemo naše živote zarobljenoj Hrvatskoj i to predpostavljamo bilo kojem drugom osjećaju ili interesu.

Otpor veže samo i jedino HRVATSKA KONSTITUCIJA. Što ne može Vijeće, može Otpor.

NAŠA POLITIČKA I DIPLOMATSKA DJELATNOST

Danas u slobodno svijetu postoje tri ozbiljne hrvatske političke konstitucije: HSS, HOP i Hrvatsko Narodno Vijeće. Svi ostali, manje ili više, gledaju neku mogućnost u tim konstitucijama. Mi bi vojnici najsretniji bili, da se što prije sastanu Dr. Krnjević, Dr. Hefer i Dr. Džinić te da barem skupa popiju kavu, ako već ne mogu napraviti hrvatsku vladu u emigraciji ili neki drugi organ, koji bi za nas vojnike predstavljao vrhovničku vlast. Međutim, ako oni to ne učine, mi ćemo vršiti našu ulogu kako najbolje i najpametnije budemo znali.

Predstavnici Otpora nalaze se u pregovorima s preko 20 zemalja i predstavnicima međunarodnih antikomunističkih organizacija. Svjestni smo, da ćemo progutati mnogu gorku pilulu u tim pokušajima, ali ćemo uvijek iznova pokušati, jer znamo, da ne možemo zagaziti u ozbiljnu borbu, dok ne budemo našli bratske ruke, koje će nas pomagati, da plod naše borbe i krvi bude zaista

iskorišćen. U Kavranovoj akciji palo je 100 divova, a da je odjek u svijetu bio ravan nuli u korist Hrvatske. Reklo bi se..."od sto glasa, glasa nije bilo"...Čekali smo 17 godina, ali više ne možemo. Hrvatski su političari vojnike pretvorili u diplomate. Idemo do konačnoga ! (Koliko je ovo "DRUGO PISMO" pomoglo onoj devetorki iz Australije ljeta 1963., teško je reći, mo).

VOJNIK DO VOJNIKA - SATNIJA

Prema onoj narodnoj "zrno do zrna pogača, kamen do kamena palača", postavimo našu parolu : vojnik do vojnika - satnija, satnija do satnije - armija.

Ni komunisti ni kapitalisti, ni Hrvati ni Srbi ne prave nikakovih iluzija u pogledu Jugoslavije. Hrvatski komunistički prvak Hebrang bio je u našim rukama i nismo ga ubili, nego su ga srbokomunisti ubili zato, jer se borio, da hrvatski Srijem bude u sastavu "Hrv. Republike", a ne Beograda.

Imamo sasvim jasan uvid u stanje među bivšim hrvatskim partizanima iz Dalmacije i Istre. Mnogi od njih danas nam daje pravo (kao što je i dr. Hebrang mlađi rekao prije par godina da se je Luburić borio za hrvatske interese i Hrvatsku Državu, pa je dobio po trtici od Mesića, Josipovića i kompanije, mo) da smo se borili za Državu Hrvatsku i protiv komunizma, kao što i mi njih mnoge shvaćam, da su se borili protiv Talijana, fašista i četnika u partizanskim sastavima.

Mnogi su hrvatski sindikalisti i socijalisti svršili na Golom Otoku i beogradskim kazamatima zato, jer su uvidjeli, da je komunistička doktrinalna revolucija bila prevara i da je komunistička stranka u Hrvatskoj bila slijepo oružje u rukama srpske soldateske i beogradske čaršije. Mi sa sažaljenjem gledamo na one Hrvate u emigraciji, koji zatvaraju oči pred činjenicom, da će naši saveznici biti mnogi od dojučerašnjih dalmatinski partizana (i to se ostvarilo u Domovinskom ratu, mo) i mnogi od starih hrvatskih sindikalista i socijalističkih vodja, koji su mislili, da se na strani Tita bore za socijalna prava.

Mi ovima pružamo ruku (iz ovoga "...pružamo ruku"...je proizišla PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA koja je izišla u Istarskoj "DRINI" 1964., mo) u zajedničkoj borbi protiv komunističke podvale i srpske okupacije. Pozivamo hrvatske pravoslavce i one, koji se osjećaju Srbima, a žele živjeti kao lojalni građano Hrvatske, da nam se pridruže. Svi smo građani Hrvatske i svi smo vojnici svoje Domovine.

NAŠ PSIHOLOŠKI RAT

Uspjesi hrvatske emigracije stvaranjem Vijeća, vezama s islamskim svijetom, radom Bleiburškog Odbora (koji je izdao 1970. knjigu na engleskom jeziku OPERATION SLAUGHTERHOUSE, hrvatski KLAONICA a koja je prevedena na hrvatski HOLOKAUST II. U Zagrebu 2005., mo) i stotinu drugih uspješnih akcija u slobodnom svijetu, a mi među uspjehe ubrajamo i putovanja Dra. Hefera, kao i izjave Dra. Krnjevića, te zahvati mladih hrvatskih snaga i borbenost nove generacije, pokrenuli su hrvatske duhove.

Čim su se snage usmjerile protiv Jugoslavije i komunizma, a došlo do zbliženja Hrvata među sobom, poveden je hrvatski psihološki (hladni) rat. Nastalo je vrenje i u redovima HOP-a i HSS-a. Svugdje ima idealista i boraca. Među malim ljudima zapravo i nema problema. Problem je među vodjama. Onoga časa kada naša sigurnostna služba pronadje i odstrani ageneta UDB-e, (što je bilo jako teško, iz jednostavnog razloga, da je Hrvata iz svih hrvatskih pokrajina bilo više od jednog milijuna u slobodnim zapadnim zemljama, koji su, preko pisama, telefonskih razgovora, telegrama, brzjava, posjetama i uzajmnim poznavanjima držali veze u oba smjera: iseljništvo/domovina, domovina/iseljništvo. Poslije Rankovićeve amnestije iz 1962 godine, prilike su bile mnogo povoljnije nego prije da bi svojta mogla posjećivati svojtu ili svoje u iseljništvu. Kroz te posjete UDB-a je vršila svoj antihrvatski posao i slala svoje doušnike i plaćenike u

emigraciju medju "svoje zemljake", kako se je to tada govorilo. Varka je bila smišljna koju je jako bilo teško otkriti, jer smo nekako svi bili nekim slučajnim poznavajstima povezani. Svak svakome vjerovao a u isto vrijeme svak u svakoga sumnjao. Kako je UDB-a preko svojih agenata ubrzala ubojstva hrvatskih političkih emigranata i djelatnika, medjusobne sumnje su se povećale iz dana u dan. Tako su propale mnoge dobronamjerne hrvatske akcije, kako ona Božidara Kavrana iz 1947/1948., tako i ona 1963. Oblak/Tolić/Stojić, kao i najpoznatija braće Andrića Bugojanska Akcija iz 1972., mo), niknuti će neodoljiva hrvatska volja za slobodom. Ta je volja sada paralizirana. Tito baca "kost" medju nas i mi trošimo naše energije u medjusobnoj borbi. Onoga časa kada oslobodimo te energije i usmjerimo ih pravom cilju, Tito će izgubiti svoj psihološki rat, koji melje naše živce i naše nade.

Jedinstveni i borbeni nastup emigracije dignuti će i naš narod i osigurati nam saveznike (kako lijepo rečeno "...i osigurati nam saveznike...", mo), ugled i pomoć u slobodnom svijetu. Biti ćemo snaga, s kojom se računa. Hrvatska emigracija je već stupila u fazu psihološkog rata. Podržavajmo ga !

HRVATSKI MARCHALLOV PLAN

(Riječ/dvije o ovom planu. George Catlett Marschall (1880-1959) je bio američki general u WW2. Svojim sposobnostima je postao ministar vanjskih poslova SAD 1947-1949., te kao takav svojim utjecajem je uspio uvjeriti vladu predsjednika Trumana da je neophodno potrebno pomoći gladnu i razrušenu Europu. Tako se je stvorio MARSCHALLOV PLAN. Osobno se vrlo dobro sjećam te humanitarne pomoći, najviše u hrani. Kada bi dobivali "deke", tako se je to tada zvalo, što bi značilo slijedovanje koje bi dobivali po broju člavova u obitelji, dobivali smo i jaja u prašku; na osnovu čega su momci izmislili pjesmu koju su pjevali u gangi: "Mala moja dobila na pluća, jedući jaja Trumanova vruća", mo).

Ne znamo, da li je ta usporedba dobra. Nu, mi je upotrebljavamo, jer je poznata. U Španjolskoj je jedan film pod naslovom "Dobro došao, mister Marschall !" postigao ogromnu popularnost, jer se je izrugivao s Marschallovim planom i pustim vjerovanjem da ne treba trti glavu za budućnost, jer da dolazi ministar marchall i dati će svakom građanu iz svoje vreće onoliko dolara, koliko mu je potrebno. Poznato je, da je zaista gen. Marschall poslije II. svjetskog rata stvorio plan i s milijune dolara spriječio socijalne potrese u nastradalim zemljama.

Na nama je Hrvatima stvoriti vlastiti "Marschallov plan" za oslobodjenje (Hrvatske, mo). Pored svih nastojanja u slobodnom svijetu kod naših starih i novih prijatelja, dužnost nam je u prvom redu mobilizirati naše vlastite snage, racionalno ih iskoristiti i povesti borbu. Kada pokažemo da smo dostojni i požrtvovani, da dajemo svoja sredstva i ginemo za stvar oslobodjenja, onda će nas pomoći i drugi i pojačati naš potencijal. Ako mi sami ne budemo žrtvovali svoju krv i svoj znoj, nemamo prava očekivati ni od Istoka ni od Zapada da za nas čine ono, što sami za sebe nismo kadri učiniti.

SEDAMNAESTI BOŽIĆ U EMIGRACIJI

Nastojati ćemo, da vam ovi redci stignu za Božić i Novu Godinu; velike blagdane kršćanskog svijeta. Naši su muslimani s poštovanjem gledali na naše božićevanje, kao i katolici na muslimansko bajramovanje.

Do sada smo uvijek čestitali Božiće i Barjame sljedećim riječima: "Dao Bog, da dogodine slavili Božić i Barjam u našoj dragoj, patničkoj, slobodnoj, nezavisnoj itd... Hrvatskoj"

Mi kao vojnici vjerujemo i u Božija čuda, jer ih je i do sada činio. I Biblija i Kur'an govore o pobjedama, koje je Gospodar bitaka davao pravednim vojskama. naša je stvar pravedna i molimo Boga, da nas pomogne. Vjerujemo, da će Bog biti uz nas u danima borbe. (što se je i ostvarilo u Domovinskom ratu 1991-1995., mo).

Medjutim, bez Velikog Petka nema ni Uskrsa i bez naše vlastite žrtve i pregnuća nemamo pravo

očekivati milost. Ne smijemo računati s milošću Neba kao strateškim činbenikom. Bog nam je dao srca junaka, milost vjernika i inteligenciju Božijih stvorenja, a na nama je ostalo.

HRVATSKI VOJNICI, HRVATSKA BRAĆO!

Ako ste uvjereni da smo na pravom putu, pomozite nas i to odmah, individualno, pa i onda, ako ste do sada uvijek pomagali. Učinite to ovim putem i izravno, u znaku plebiscita i odobrenja. Nama treba moralna i materijalna podrška. Mi znamo s kim se hvatamo u koštac i dokazali smo, da smo i u prošlosti s uspjehom pobijali neše neprijatelje. Nisu oni nepobjedljivi. Imamo mi ljude i ideja. Složni hrvatski ljudi mogu sve učiniti kada hoće.

Prilog svakog od vas za nas je znak, da nismo sami. NEKA ZA BOŽIĆ 1962. GODINE I VAŠE IME UDJE U SPOMENKNJIGU ODPORA !

ŽELIMO SVIMA SRETAN BOŽIĆ I NOVU GODINU !

Uz naš vojnički pozdrav,

general Drinjanin v.r.

TISKANICU KOJU PRILAŽEMO OVOM OKRUŽNOM PISMU ISPUNITI I NAMA NAJHITNIJE POVRATITI!

11-10-2013 22:38 [#67](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"DRUGI KORAK"

Donosim ovdje "DRUGI KORAK" HRVATSKOG NADRONOG ODPORA kojeg je general Drinjanin tiskao pred Božić 1962 godine. Koliko je meni poznato general je tiskao TRI "KORAKA". Ja imam prvi i drugi. Prvi je tiskan neposredno Poglavnikove smrti, mislim 1960. Moglo bi biti i 1961 godine, ali nisam siguran. Imam ga za sigurno i nije izgubljen, nego negdje među masom kutija: novina, knjiga, pisama i ostalog papira se zagubio. Zbog povijesne važnosti kad ga pronađem, iznijeti ću ga ovdje. Za "KORAK" nisam više siguran da li ga imam, jer već dugo godina nije naišao pod ruke.

Nedavno me je iz Canade nazvao jedan stari borac Hrvatskog Narodnog Odpora koji redovito prati PISMA MAKSA LUBURIĆA. Zamolio me je da svakako iznesem prvi, drugi i treći "KORAK" HNO, koji su nove smjernice poslije Poglavnikove smrti 28. prosinca 1959 godine. Moglo se je iz prošlih pisama uočiti da general često spominje: neka nam ovo bude "DRUGI KORAK". Pismo "DRUGI KORAK" je veličine 15 i pol sa 9 i pol inches-a ili 40 sa 24 i pol centimetara gusto tipkanih redaka s obje strane. Ovo detalje donosim kako bi zainteresirani imali što pregledniju sliku dotičnog dokumenta, koji, za tri mjeseca bit će upravo pedeset (50) godina da je pisan. Prelažem sada opis:

" DRUGI KORAK "

"DRINA"

Apartado 5024

MADRID - ESPANA

HRVATSKI VOJNICI !!

Stojimo na pragu 1963. godine, vjerni našem običaju, nastojati ćemo reći ponešto o učinjenom u 1962. godini, kao i o našim namjerama za budućnost.

Rekli smo načelno, da "Drinu" nećemo upotrebljavati za rješavanje političkih i inih problema, jer je njena uloga čisto odgojna. To ne znači, da mi nemamo pravo kometirati političke događaje. Zato ćemo putem letaka i okružnica nastojati razjasniti stanovita pitanja, kao i odgovoriti na mnoge upite pripadnika Odpora, na koje nam je nemoguće odgovoriti u osobnim pismima.

U našoj analizi nastojati ćemo biti stvarni do krutosti i, baš zato, biti ćemo apsolutno objektivni prema svemu i svakomu.

ŠTO SMO I ZA KOGA SMO?

Nama je već dosadilo u pismima i "Drinama" (Novina OBRANA je pokrenuta na Novu Godinu 1963. i to je dan prvog (1) broja "OBRANE", mo) uvjeravati hrvatske vojnike razasijane po svijetu, da nismo dio ni u sastavu ni jedne postojeće političke stranke ili grupe u emigraciji. Mi smo HRVATSKA VOJSKA i služimo samo i jedino Hrvatsku. Za to činiti nije nam potrebno, kao ljudima, biti pripadnici neke političke stranke, a kao institucija ne bi nam služilo na čast biti dio ili sastav bilo koje hrvatske političke stranke. Mi, kao moderni ljudi i demokrate, ne niječemo nikome pravo biti član bilo koje stranke ili organizacije, ako rad te stranke ili organizacije nije u protivbi s hrvatskim, demokratskim i moralnim zasadama.

HRVATSKA VOJSKA

je, dakle, institucija sama za sebe, kako smo to dosta puta istakli, i ta će Hrvatska Vojska izvršiti svoju dužnost kao takova. Zato molimo sve one, koji nas bombardiraju s pitanjima: da li smo priču ovomu ili onomu političaru ili organizaciji, te, da li je s nama ovaj ili onaj..., neka ne troše svoje vrijeme na takva pisma i neka nas poštede od čitanja i dužnog odgovaranja. Mi znamo, da besavjestni stranačarski korteši i agenti UDB-e vitlaju našim ljudima, koji im dobronamjedno nasjedaju. Nu, mi imamo previše posla, a da bi na takove besmislice mogli odgovarati. NISMO NOVA NITI NEKA STARA STRANKA, NISMO SASTAVNI DIO NI JEDNE I NE MISLIMO TO BITI! Mi smo vojnici naše domovine Hrvatske onako, kako su i ostali vojnici svijeta svojih domovina.

NOVA "DRINA"

U isto vrijeme dok odpremamo ovo okružno pismo, razasiljemo po svijetu novu "Drinu" br. 7-9 od 1962. godine, koja ima 300 stranica i 20 klišēja, a posvećena je Njegovom Veličanstvu kralju Jordana Huseinu I. (U prošlim pismima koje sam već iznio ovdje bilo je o tome govora. Potrebno je samo potražiti ta pisma i povezati slučaj s ovim pismom, mo). Prema tome, "Drina" će do vas stići odprilike kad i ovo pismo. Iz nje ćete vidjeti mnogo toga o našim vezama s muslimanskim svijetom. Ova "Drina" je posvećena kralju Huesinu zato, jer je Njegovo Veličanstvo priznalo Državu Hrvatsku i odredilo čitavi niz mjera u naču korist. U novoj "Drini" ima i nekoliko i stručnih članaka, na čemu bi nam mogli zaviditi mnogi slobodni i vojnički jaki narodi.

"Drinu" ćete dobiti od naših povjerenika u skoro svim hrvatskim kolonijama u svijetu, a gdje istih nema, obratite se nama te ćemo vas uputiti na najbližeg povjerenika.

Sljedeća "Drina" posvećena je fra. Dominiku Mandiću i već se sprema. Odajemo hvalu Ocu

Mandiću za njegov na****i i dugogodišnji znanstveni rad, kojim je zaslužio titulu najboljeg hrvatskog povjestničara svih vremena. Njegova tri debela svezka povjesti bosansko hercegovačkih Hrvata najjača je podloga našem geslu: NAŠE JE IME NAŠ PROGRAM, A ZOVEMO SE "DRINA".

PRETVARANJE RIJEČI U DJELA

Trebalo je imati hrabrosti, 1945., 1946. godine itd. reći da si Hrvat (Čitajte dra. Branka Pešlja i druge istaknute prvake HSS koji su u mjesecu svibnju 1945 godine u povlačenju slijedili sudbinu na stotine tisuća drugi Hrvata Č oni su stalno i neumorno izjavljivali da su Jugoslaveni, kako bi što zgodnije i lakiše došli do Pariza i dalje, mo), a kamo li to, da želimo Hrvastku Državu. Čitati onu staru "Croatiu", koja je izlazila u Fermu, Italija, ili recimo "Danicu" iz Chicaga, izpunjava nas ponosom. Ali danas, na pragu 1963. godine i nakon 17 godina emigracije, izgleda nam suviše pisati kilometarske članke o tome, kako Hrvati žele svoju državu, kako imaju na to pravo i kako moramo ostati vjerni nekim našim evoropskim i zapadnim poslanjima. Danas znamo, ne samo da su Hrvati za svoju državu, nego da je i dobar dio hrvatskih komunista za to i da se među hrvatskim pravoslavicima i Srbima diže glas za Hrvatsku Državu.

Došlo je vrijeme, da razgovaramo o tome, kako ta naša priželjkivanja sprovesti u djelo; kako protjerati srbokomunističkog okupatora iz Hrvatske, kako srušiti Jugoslaviju i stvoriti (Obnoviti, mo) Hrvatsku Državu?

Eto, to je ono, o čemu vam želimo govoriti. Riječi bez popratnog djela ostaju puste i dosadne fraze, koje ubijaju duh. Mi se ne želimo izzivljavati.

HOĆEMO LI OSLOBODJENJE HRVATSKE VEZATI ZA TREĆI SVJETSKI RAT ?

Nitko, pa ni Hrvatska Vlada ni Poglavnik, ne bi mogao iz Hrvatske izvesti 17 divizija naše vojske, da nam nije bilo rečeno, da se imaju veze s Amerikancima i Englezima te da se ide po novo oružje i da skorom počima rat između Amerike i Rusije, a da ćemo mi na strani Amerike pobjedonosno doći natrag na Drinu. Računalo se, dakle, s trećim svjetskim ratom kao s gotovom činjenicom. Danas, nakon 17 godina emigracije vidimo, da je onda bilo ljudski na to računati, ali je sada sasvim druga situacija. Činjenica je, da Amerika i Rusija imaju straha od rata, u kojem mogu samo izgubiti. Posebno je pitanje tko sve ima pravo, a tko nema i da li će uopće biti trećeg svjetskog rata, a ako ga i bude, da li će to biti i atomski rat. U to nema sumnje. Rusija subverzivnim revolucionarnim i lokalnim ratovima osvaja pozicije u svijetu i priprema sprovođenje svjetske komunističke revolucije. Poljednjim događajima u Kubi i Indiji dokazuje se, da Amerika neće to dozvoliti.

Dok se u mnogobrojnim Božijim hramovima diljem svijeta moli Boga za svjetski mir, većina Hrvata moli, da dodje do rata. To je logično, iako nismo sigurni, da će ga biti.

Što onda, dakle, čekati? Čekati treći svjetski rat, koji ne dolazi, ili početi borbom i bez njega? Previše smo čekali i ništa ne dočekali.

REVOLUCIJOM I USTANKOM DO SLOBODE !

Morali smo već jednom kao vojnici doći do zaključka, da ne možemo čekati treći svjetski rat. trebamo sprovesti naću vlastitu HRVATSKU REVOLUCIJU i povesti HRVATSKI rat, istjerati dvojstruke okupatore i uzpostaviti Hrvatsku Državu.

U tu svrhu treba koordinirati sve moguće snage. Emigracija je dužna stvoriti vanjsko - politički i diplomatski front, koji će pisati strancima na stranim jezicima o pravima Hrvata, mjesto dosadašnjeg međusobnog uvjeravanja, da : JOŠ HRVATSKA NIJ' PROPALA, DOK MI ŽIVIMO !....Mi vam velimo, da Hrvatska propada, iako smo svi za nju. Mi vam tvrdimo i to, da imamo dovoljno snaga za

sprovesti hrvatsku revoluciju, samo te snage nisu mobilizirane, nisu svrstane za bojni pohod. Do sada nitko ništa nije učinio (osim Kavranove Akcije), da se narod povede u borbu.

Hrvatski narod danas ima revolucionarnu i vojničku elitu mnogo jaču, nego 1941. godine. Snage su tu i nude se hrvatskoj revoluciji. Treba ih mobilizirati i krenuti u konačno.

112 VRHOVNIČKIH ZASTAVA vijore se na zgradi Ujedinjenih nacija u New Yorku. Preko 50 nacija postigle su svoju slobodu u posljednja vremena, nakon drugog svjetskog rata. Neke od tih zemalja su podpuno beznačajne, primitivne, mizernog gospodarskog nivoa i još mizernije kulture. Da li je netko tim narodima dao slobodu na tanjuru? Ni jedan od tih naroda nije došao do slobode bez borbe, Ni jedna od kolonijalnih zemalja nije darovala slobodu nikomu. Činjenica je, da su ti narodi svoju slobodu kombiniranim akcijama vojno - revolucionarnog smjera u zemlji i političko - diplomatskim akcijama u svijetu.

Kada su počele padati glave, izbijati štrajkovi, goriti poduzeća i kada se skoro uvijek vidila crvena ruka, koja je darežljivo dijelila instruktore i diverzantska sredstva, (odnosi se na komunističke zemlje koji su svugdje u svijetu pomagale pobune i takozvane "osloboditeljske popularne frontove" iza kojih je uvijek stala, naravno USSR, tako, da su mnoge te pobunjene zemlje, pod okriljem USSR-a, dobile, s jedne strane svoju državnu nezavisnost, dok s druge strane simpatije prema USSR-u, Moskvi i svim komunističkim zemljama. Tako je i Tito postao popularan u tom, kako se je to tada tako zvalo, trećem svijetu, kojeg je on pomagao i kapom i šakom, i pod šarlatanskim vodstvom Tita stvorio se je BLOK NESTVRTANIH, koji, kako današnje vijesti kažu, ima svoj sastanak nesvrstanih, hoćeš/nećeš i bivši predsjednik RH šarlatan Stjepan Mesić je bio pozvan, ali nije išao, jer mu je mali prst bio ozlijeđen i malo otekao, mo), onda su progovorili "humanitarni" osjećaji te se nekima i previše brzo dala sloboda, da još i danas, kao u Kongu, moraju držati okupatorske snage (plave kacige ujedinjenih naroda u borbi protiv ljevičarskog popularnog fronta kojeg je vodio Patrique Lumumba i koji je u tim borbama protiv plavih kaciga poginuo (1925-1961., mo).

Zato je i na nama Hrvatima stvoriti ta dva fronta i povesti borbu za oslobodjenje i riješiti se jednom onog buržujskog nazdravičarstva i hrvatovanja. Narod je svjestan potrebe revolucije. Narod je zreo i ne želi samo govoriti o slobodi, nego se za nju i boriti.

HRVATSKO NARODNO VIJEĆE.

Mi smo dugi niz godina sustavno naglašavali potrebu koordinacije hrvatske emigracije. kada smo bili primorani na šutnju (u vremenu od razlaza s Poglavnikom početkom 1956. pa do poglavnikove smrti 28 prosinca 1959 god., to bi se mogao nazvati "zimski san" generala Drinjanina, mo), u anonimnim i skromnim letcima koji su kružili Domovinom i emigracijom, zagovarali smo ideju snošljivosti, sloge i koordinacije snaga. podpisivali smo te letke skromnim imenom "Sluge Domovine" i mnogi je od vas dobio te letke, a da nikada nije znao od koga su. Mi smo uvijek zagovarali ideju narodnog predstavnika ili vijeća.

Od onoga dana kada je fra. Silvije Grubišić (1909-1985) s Rudom Erić, Došanom i drugovima u Chicagu počeo stvarati Ujedinjene Američke Hrvate pa do sadašnjeg predsjednika Hrvatskog Narodnog Vijeća Dra. Ibrahim . bega Džinića, hrvatski vojnici su uvijek bili prvi u požrtvovanom i nezahvalnom radu zagovaranja sloge i zajedničkog nastupa.

Zato smo sve od sebe dali, da se sastanu delegati i stvori Hrvatsko Narodno Vijeće u New Yorku.

Predsjednik Vijeća beg Džinić emotivnim riječima je molio, da se u njegovo ime zahvalimo hrvatskim vojnicima na nesebičnoj pomoći svake vrste, te da se ideja sprovede u djelo.

Pa ipak, mnogo smo progutali dosta gorkih pilula, a i još danas gutamo, od naših nesvjestnih političara.

ŠTO JE VIJEĆE?

Nasuprot HOP-a i HSS-a njihovih mnogobrojnih kompleksa, legaliteta i kontinuiteta itd., ogromna većina predstavnika hrvatskih živih snaga u emigraciji našli su se na okupu u New Yorku. To je već samo po sebi jedan od najznačajnijih uspjeha hrvatske emigracije. Sama činjenica, da smo u kozmopolitiskom gradu Ujedinjenih Nacija u New Yorku uspjeli održati jednu hrvatsku demokratsku političku koncentraciju, znači više, nego sve što smo napisali u 17 godina emigracije. To je bio ispit zrelosti, a on je takav, da nikada nije odličnim uspjehom položila jedna čitava škola; nisu svi učenici jednoga kvaliteta.

Vijeće, dakle, nije ono, što smo mi želili. Ni mi nismo onakovi, kakovi bi mogli i trebali biti. Ni naši političari i stranačari nisu išli u New York "sdjavolskim rogovima na glavi", a da bi se vratili preporodjeni "s andjeoskim krilima" iz New Yorka. Vijeće nije onakovo, kakovo je potrebno hrvatskom narodu, ali je tu i na nama je, koji smo ga stvarali, ojačati ga, reorganizirati, poboljšati i osposobiti za akciju, koju mora sprovesti, a to je koordinacija svih hrvatskih snaga za oslobodjenje Hrvatske.

ODPOR VIJEĆE

Naši su glavni predstavnici brat Erić i brat Rover (prvi iz USA, a drugi iz Australije) na čelu elitne, stegovne i mnogobrojne delegacije Odpra sudjelovali u radu Vijeća, te je na prvoj sjednici Izvršnog Odbora zaključeno, da će brat Erić biti veza između Odpora i Vijeća, kako bi se u službi Domovine izvršila kooperacija vojnorevolucionarnih snaga Odpora s političkopropagandističkom akcijom Vijeća.

Brat Srećko Rover, glavni povjerenik Odpora za Oceaniju, postao je član Vijeća i šef odsjeka za organizaciju. Zadaća je, dakle, svih pripadnika Odpora suradjivati s Vijećem preko naših glavnih povjerenika i predstavnika.

Hrvatski vojnici biti će vjerni izrečenim pbećanjima i vjerni svojoj misiji te će svugdje u svijetu pomagati nastojanja Vijeća na političkom polju, dok će kao svjestni pripadnici Odpora izvršiti svoju domovinsku dužnost na vojnorevolucionarnom sektoru kada ih Zapovjedništvo Odpora pozove.

VOJSKA I POLITIKA

Reći će nam kritičari, neki i dobronamjerni, zašto mi kao vojnici pravimo međunarodne ugovore i podpisujemo ih u ime hrvatskog naroda. Dati ćemo im vrlo jednostavan odgovor:

Prije nego što pozovemo hrvatsku emigraciju na vojno revolucionarnu akciju i hrvatski narod na gverilu i ustanak, morali smo stvoriti jasne baze. Podpisani, kao posljednji zapovjednik hrvatske vojske od 1945. godine, vrši svoju ulogu zapovjednika, ne po pravu, nego po dužnosti. Činjenica da smo izgubili rat ne može osloboditi preživjele za Bleiburga od služenja Domovini kao vojnici. Mi, zapravo, trebamo vladu i državnog poglavara, da nam zapovjedaju. Ne vidimo nigdje te vlade ni poglavara. Stari hrvatski političari svadjaju se upravo oko toga tko je na vlasti, a mi te vlasti nigdje ne vidimo. HSS smatra, da uopće nismo vojska, jer smo služili NDH, a to nije bila država njihove stranke. Poglavnik je umro i pokoj mu duši, a ono, što se danas zove HOP, ne liči ni vlasti, ni i poziciji, ni stranci, ni pokretu i nas samo boli, da čitave legije dobrih idealista u zbrci pojmova gube svaki smisao za stvarnost.

Iz tih jednostavnih razloga htjeli smo na vrhu hrvatske politike viditi jednu demokratsku ustanovu, koja bi u hrvatskoj hijerarhiji zauzela svoje mjesto, a da se mi vratimo našoj misiji. Naš teret se povećao.

ŠTO VIJEĆE NIJE?

Rekli smo, da smo želili viditi vrhovničke poslove u rukama Vijeća, da ono stvori vojni odsjek, odredi nam odnosnog ministra ili vijećniika, kojemu bi se mi kao vojnici pokoravali i uzpostavili ravnotežu između građanske i vojničke vlasti, kao što je to uvijek bilo u hrvatskoj državi u prošlosti i kao što je to danas u zapadnim demokratskim državama.

Mi smo prije podpisa ugovora s organizacijom "Braća Muslimani", Sveislamskim Kongresom u Jeruzalemu i prije nego smo preko častnika HOS-a stupili u kontakt s preko 20 nama sklonih prijateljskih zemalja, ponudili Narodnom Vijeću (Hrvatskom Narodnom Vijeću, mo) preko našeg glavnog povjerenika brata Erića i izravnim pozivom predsjednika Džinića, da on stvori odnosnu ustanovu i preuzme taj dio posla, koji na nas vojnike i ne spada, osim ako od civilnih vlasti za tu ulogu budemo pozvani.

Mi, dakle, nismo uzurpali nikakovih vlasti niti iz svog vojničkog zvanja želimo praviti cirkus. Nama se je dogodilo, da nam je jednostavno nitko ne želi zapovjedati. Ni Vijeće nije što bi trebalo biti. A Hrvatska čeka 17 godina. Ne želimo čekati još 17.

AMERIČKA I HRVATSKA KONSTITUCIJA

Prije održanja Vijeća nama su skoro svi prisutni, pa i sam predsjednik Džinić, govorili o bezuvjetnom stvaranju vojnog odsjeka i o akcijama. Mi vjerujemo i to javno ispovjedamo, da bi svaki od prisutnih na Kongresu uzeo pušku u ruku i išao u borbu za Hrvatsku. Vjerujemo, da bi to učinio i Dr. Krnjević, pa i Dr. Hefer, unatoč godina starosti i fizičkih poteškoća. Pa ipak, kada se je Vijeće sastalo, prevladao je stanoviti strah i izvjestne antimilitarističke natruhe.

Zašto? O neugodnim stvarima, vele, da je najbolje ne govoriti. Dobar dio prisutnih, koji su imali glavnu riječ na zasjedanju Vijeća, američki su državljani i imaju obligacije (obveze, dužnosti, mo) prema svojoj novoj domovini. S druge strane, srbokomunisti svih boja nastojali su podsjetiti ih, da smo 1941. godine navijestili rat Americi.

Mi razumijemo situaciju. Njih osobno obvezuje američka konstitucija. Ljudi Odpora uvijek su bili, jesu i ostaju prijatelji Amerike s punim rešpektom za američku konstituciju. Ali, pored našega razumijevanja i rešoeakta, mi dugujemo naše živote zarobljenoj Hrvatskoj i to predpostavljamo bilo kojem drugom osjećaju ili interesu.

Odpor veže samo i jedino HRVATSKA KONSTITUCIJA. Što ne može Vijeće, može Odpor.

NAŠA POLITIČKA I DIPLOMATSKA DJELATNOST

Danas u slobodno svijetu postoje tri ozbiljne hrvatske političke konstitucije: HSS, HOP i Hrvatsko Narodno Vijeće. Svi ostali, manje ili više, gledaju neku mogućnost u tim konstitucijama. Mi bi vojnici najsretniji bili, da se što prije sastanu Dr. Krnjević, Dr. Hefer i Dr. Džinić te da barem skupa popiju kavu, ako već ne mogu napraviti hrvatsku vladu u emigraciji ili neki drugi organ, koji bi za nas vojnike predstavljao vrhovničku vlast. Medjutim, ako oni to ne učine, mi ćemo vršiti našu ulogu kako najbolje i najpametnije budemo znali.

Predstavnici Odpora nalaze se u pregovorima s preko 20 zemalja i predstavnicima međunarodnih antikomunističkih organizacija. Svjestni smo, da ćemo progutati mnogu gorku pilulu u tim pokušajima, ali ćemo uvijek iznova pokušati, jer znamo, da ne možemo zagaziti u ozbiljnu borbu, dok ne budemo našli bratske ruke, koje će nas pomagati, da plod naše borbe i krvi bude zaista iskorišćen. U Kavranovoj akciji palo je 100 divova, a da je odjek u svijetu bio ravan nuli u korist Hrvatske. Reklo bi se... "od sto glasa, glasa nije bilo"... Čekali smo 17 godina, ali više ne možemo. Hrvatski su političari vojnike pretvorili u diplomate. Idemo do konačnoga ! (Koliko je ovo "DRUGO PISMO" pomoglo onoj devetorki iz Australije ljeta 1963., teško je reći, mo).

VOJNIK DO VOJNIKA - SATNIJA

Prema onoj narodnoj "zrno do zrna pogača, kamen do kamena palača", postavimo našu parolu : vojnik do vojnika - satnija, satnija do satnije - armija.

Ni komunisti ni kapitalisti, ni Hrvati ni Srbi ne prave nikakvih iluzija u pogledu Jugoslavije. Hrvatski komunistički prvak Hebrang bio je u našim rukama i nismo ga ubili, nego su ga srbokomunisti ubili zato, jer se borio, da hrvatski Srijem bude u sastavu "Hrv. Repubilke", a ne Beograda.

Imamo sasvim jasan uvid u stanje medju bivšim hrvatskim partizanima iz Dalmacije i Istre. Mnogi od njih danas nam daje pravo (kao što je i dr. Hebrang mlađi rekao prije par godina da se je Luburić borio za hrvatske interese i Hrvatsku Državu, pa je dobio po trtici od Mesića, Josipovića i kompanije, mo) da smo se borili za Državu Hrvatsku i protiv komunizma, kao što i mi njih mnoge shvaćam, da su se borili protiv Talijana, fašista i četnika u partizanskim sastavima.

Mnogi su hrvatski sindikalisti i socijalisti svršili na Golom Otoku i beogradskim kazamatima zato, jer su uvidjeli, da je komunistička doktrinalna revolucija bila prevara i da je komunistička stranka u Hrvatskoj bila slijepo oružje u rukama srpske soldateske i beogradske čaršije. Mi sa sažaljenjem gledamo na one Hrvate u emigraciji, koji zatvaraju oči pred činjenicom, da će naši saveznici biti mnogi od dojučerašnjih dalmatinski partizana (i to se ostvarilo u Domovinskom ratu, mo) i mnogi od starih hrvatskih sindikalista i socijalističkih vodja, koji su mislili, da se na strani Tita bore za socijalna prava.

Mi ovima pružamo ruku (iz ovoga "...pružamo ruku"...je proizišla PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA koja je izišla u Istarskoj "DRINI" 1964., mo) u zajedničkoj borbi protiv komunističke podvale i srpske okupacije. Pozivamo hrvatske pravoslavce i one, koji se osjećaju Srbima, a žele živjeti kao lojalni građano Hrvatske, da nam se pridruže. Svi smo građani Hrvatske i svi smo vojnici svoje Domovine.

NAŠ PSIHOLOŠKI RAT

Uspjesi hrvatske emigracije stvaranjem Vijeća, vezama s islamskim svijetom, radom Bleiburškog Odbora (koji je izdao 1970. knjigu na engleskom jeziku OPERATION SLAUGHTERHOUSE, hrvatski KLAONICA a koja je prevedena na hrvatski HOLOKAUST II. U Zagrebu 2005., mo) i stotinu drugih uspješnih akcija u slobodnom svijetu, a mi medju uspjehe ubrajamo i putovanja Dra. Hefera, kao i izjave Dra. Krnjevića, te zahvati mladih hrvatskih snaga i borbenost nove generacije, pokrenuli su hrvatske duhove.

Čim su se snage usmjerile protiv Jugoslavije i komunizma, a došlo do zbliženja Hrvata medju sobom, poveden je hrvatski psihološki (hladni) rat. Nastalo je vrenje i u redovima HOP-a i HSS-a. Svugdje ima idealista i boraca. Medju malim ljudima zapravo i nema problema. Problem je medju vodjama. Onoga časa kada naša sigurnostna služba pronadje i odstrani ageneta UDB-e, (što je bilo jako teško, iz jednostavnog razloga, da je Hrvata iz svih hrvatskih pokrajina bilo više od jednog milijuna u slobodnim zapadnim zemljama, koji su, preko pisama, telefonskih razgovora, telegrama, brzjava, posjetama i uzajmnim poznavanjima držali veze u oba smjera: iseljništvo/domovina, domovina/iseljništvo. Poslije Rankovićeve amnestije iz 1962 godine, prilike su bile mnogo povoljnije nego prije da bi svojta mogla posjećivati svojtu ili svoje u iseljništvu. Kroz te posjete UDB-a je vršila svoj antihrvatski posao i slala svoje doušnike i plaćenike u emigraciju medju "svoje zemljake", kako se je to tada govorilo. Varka je bila smišljena koju je jako bilo teško otkriti, jer smo nekako svi bili nekim slučajnim poznavajstvima povezani. Svak svakome vjerovao a u isto vrijeme svak u svakoga sumnjao. Kako je UDB-a preko svojih agenata ubrzala ubojstva hrvatskih političkih emigranata i djelatnika, medjusobne sumnje su se povećale iz dana u

dan. Tako su propale mnoge dobronamjerne hrvatske akcije, kako ona Božidara Kavrana iz 1947/1948., tako i ona 1963. Oblak/Tolić/Stojić, kao i najpoznatija braće Andrića Bugojanska Akcija iz 1972., mo), niknuti će neodoljiva hrvatska volja za slobodom. Ta je volja sada paralizirana. Tito baca "kost" među nas i mi trošimo naše energije u međusobnoj borbi. Onoga časa kada oslobodimo te energije i usmjerimo ih pravom cilju, Tito će izgubiti svoj psihološki rat, koji melje naše živce i naše nade.

Jedinstveni i borbeni nastup emigracije dignuti će i naš narod i osigurati nam saveznike (kako lijepo rečeno "...i osigurati nam saveznike...", mo), ugled i pomoć u slobodnom svijetu. Biti ćemo snaga, s kojom se računa. Hrvatska emigracija je već stupila u fazu psihološkog rata. Podržavamo ga !

HRVATSKI MARCHALLOV PLAN

(Riječ/dvije o ovom planu. George Catlett Marschall (1880-1959) je bio američki general u WW2. Svojim sposobnostima je postao ministar vanjskih poslova SAD 1947-1949., te kao takav svojim utjecajem je uspio uvjeriti vladu predsjednika Trumana da je neophodno potrebno pomoći gladnu i razrušenu Europu. Tako se je stvorio MARSCHALLOV PLAN. Osobno se vrlo dobro sjećam te humanitarne pomoći, najviše u hrani. Kada bi dobivali "deke", tako se je to tada zvalo, što bi značilo slijedovanje koje bi dobivali po broju članova u obitelji, dobivali smo i jaja u prašku; na osnovu čega su momci izmislili pjesmu koju su pjevali u gangi: "Mala moja dobila na pluća, jedući jaja Trumanova vruća", mo).

Ne znamo, da li je ta usporedba dobra. Nu, mi je upotrebljavamo, jer je poznata. U Španjolskoj je jedan film pod naslovom "Dobro došao, mister Marschall !" postigao ogromnu popularnost, jer se je izrugivao s Marschallovim planom i pustim vjerovanjem da ne treba trti glavu za budućnost, jer da dolazi mister marchall i dati će svakom građaninu iz svoje vreće onoliko dolara, koliko mu je potrebno. Poznato je, da je zaista gen. Marschall poslije II. svjetskog rata stvorio plan i s milijune dolara spriječio socijalne potrebe u nastradalim zemljama.

Na nama je Hrvatimastvoriti vlastiti "Marschallov plan" za oslobodjenje (Hrvatske, mo). Pored svih nastojanja u slobodnom svijetu kod naših starih i novih prijatelja, dužnost nam je u prvom redu mobilizirati naše vlastite snage, racionalno ih iskoristiti i povesti borbu. Kada pokažemo da smo dostojni i požrtvovani, da dajemo svoja sredstva i ginemo za stvar oslobodjenja, onda će nas pomoći i drugi i pojačati naš potencijal. Ako mi sami ne budemo žrtvovali svoju krv i svoj znoj, nemamo prava očekivati ni od Istoka ni od Zapada da za nas čine ono, što sami za sebe nismo kadri učiniti.

SEDAMNAESTI BOŽIĆ U EMIGRACIJI

Nastojati ćemo, da vam ovi redci stignu za Božić i Novu Godinu; velike blagdane kršćanskog svijeta. Naši su muslimani s poštovanjem gledali na naše božićevanje, kao i katolici na muslimansko bajramovanje.

Do sada smo uvijek čestitali Božiće i Barjame sljedećim riječima: "Dao Bog, da dogodne slavili Božić i Barjam u našoj dragoj, patničkoj, slobodnoj, nezavisnoj itd...Hrvatskoj...."

Mi kao vojnici vjerujemo i u Božija čuda, jer ih je i do sada činio. I Biblija i Kur'an govore o pobjedama, koje je Gospodar bitaka davao pravednim vojskama. naša je stvar pravedna i molimo Boga, da nas pomogne. Vjerujemo, da će Bog biti uz nas u danima borbe. (što se je i ostvarilo u Domovinskom ratu 1991-1995., mo).

Medjutim, bez Velikog Petka nema ni Uskrsa i bez naše vlastite žrtve i pregnuća nemamo pravo očekivati milost. Ne smijemo računati s milošću Neba kao strateškim činbenikom.

Bog nam je dao srca junaka, milost vjernika i inteligenciju Božijih stvorenja, a na nama je ostalo.

HRVATSKI VOJNICI, HRVATSKA BRAĆO!

Ako ste uvjereni da smo na pravom putu, pomozite nas i to odmah, individualno, pa i onda, ako ste do sada uvijek pomagali. Učinite to ovim putem i izravno, u znaku plebiscita i odobrenja. Nama treba moralna i materijalna podrška. Mi znamo s kim se hvatamo u koštac i dokazali smo, da smo i u prošlosti s uspjehom pobijali neše neprijatelje. Nisu oni nepobjedljivi. Imamo mi ljude i ideja. Složni hrvatski ljudi mogu sve učiniti kada hoće.

Prilog svakog od vas za nas je znak, da nismo sami. NEKA ZA BOŽIĆ 1962. GODINE I VAŠE IME UDJE U SPOMENKNJIGU ODPORA !

ŽELIMO SVIMA SRETAN BOŽIĆ I NOVU GODINU !

Uz naš vojnički pozdrav,

general Drinjanin v.r.

TISKANICU KOJU PRILAŽEMO OVOM OKRUŽNOM PISMU ISPUNITI I NAMA NAJHITNIJE POVRATITI!

12-10-2013 04:17 [#68](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

12-10-2013 04:29 [#69](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

<https://mail.google.com/mail/u/1/?ui...=emb&zw&atsh=1>

12-10-2013 23:50 [#70](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

JANKA PUSTA USAVRŠILA JURU, JURE USAVRŠIO JANKA PUSTU, KAŽE MAKS LUBURIĆ

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (21)

Janka Pusta je usavršila Juru, Jure je usavršio Janka Pustu, piše u osvrti na juru Francetice Maks Luburić...

Kako sam već najavio u prošlom opisu da ću nastaviti opis(e) o Janka Pusti. Istini za volju mnogo se je papira potrošilo u pisanju i opisivajući Janka Pustu. Ali, opet istini za volju, mnoge stvari su se pisale iz Bog dragi zna koje ruke. Nikada iz prve ruke! Zato ću nastojati iznijeti mnoge dogodovštine o Janka Pusti iz prve ruke, od sudionika prvih početaka Janke Puste, hrvatskog buntovnika i kasnijeg Ustaškog pukovnika i generala HOS Vjekoslava Luburića, Maksa. Prije nego predjem na opise Maksa Luburića, želio bih ukratko spomenuti šta o Janka Pusti kaže francuski novinar imenom Michel Gorel, u "MIROIR du MONDE" br. 242 = "Ogledalo Svijeta" od 20 listopada 1934. godine, dakle, samo 10 dana poslije izvršenog atentata na kralja Aleksandra Karadjordjevića u Marseille-u 9 listopada 1934. god.

"Le Brasier Croate" = Hrvatsko žarište. Članak je malo predug a previše hvalospjeva kralju Aleksandru i njegovu "heriozmu" u balkanskim ratovima od 1912-13 itd., posebice njegove vojničke zasluge sa solunskog fronta, povezanost Srbije i Francuske, trajno prijateljstvo između dvije zemlje, itd., itd., a sve najcrnje o dr. Anti Paveliću i narano ni jedne jedine riječi o bilo kakovom hvalospjevu za naš hrvatski narod.

" Janka Pusta? Jedna mala mađjarska farma, izgubljena u guštarama, divljeg i romantičkog izgleda, okružena tamom i maglom, nekih 9 km. od jugoslavenske granice. Pavelić je sakupio tu najodlučnije među hrvatskom emigracijom. Dao im je ima "ustasa", branitelji Ustava i Prava. Ali obrana ovog Prava, oni (Ustaše,moja opaska) su to shvatili na neobično čudan i krvav način...Janka Pusta je jedno ratarsko priznato (od strane mađjarskih vlasti, moja opaska) imanje kojeg su osnovali hrvatski izgnanici...I jednog dana, na veseloj ulici Canebiere, čovjek sa Janka Puste - "demonskog lica" rekao je kasnije general Geogres - je ubio kralja i predsjednika Bartou... "

Pred sobom imam masu napisanog materijala o mnogim dogodovštinama sa Janka Puste. Naravno da tu spadaju Djordje Ličina, Mato Rajković, Bogdan Krizman i drugi, ali, po mom skromnom mišljenju bi bili najvjerodostojniji oni zapisi koje je pisao hrvatski general Maks Luburić u svojim 15 nastavaka u " OBRANI " 1965. god., glavnom glasilu Hrvatskog Narodnog Odpora, HNO, povodom smrti dr. Vladka Mačeka 1964. godine u Washingtonu. U zadnjih nekoliko dana sam pročitao nekoliko puta sve te zapise, tražeći načina kako bi to u što u sažetijim crticama opisao i iznio. Čak sam napravio i kopije svih ti nastavaka kao bih imao što bolji pregled; podcrtavao sam sve ono što bih stavio a što ne. Što god više odbijam stvari staviti, to više gubi na vrijednosti i same važnosti. Zašto? Zato što je pok. Maks Luburić kada je to opisivao, išao je redosljedom svojih sjećanja na sve dogodovštine Janka Puste, Ustaškog Pokreta, stvaranjem Hrvatske Države, dr. Vladka Mačeka, koji je pune četiri (4) godine bio "zatvorenik" Maksa Luburića, koji je imao i te kako uvida u vođenje hrvatske "ustaške" politike. I kao takav imao je uvida u svu politiku dr. Vladka Mačeka i njegove HSS. Imavši sve to u vidu da čitatelji stranice " hrvatska i Ustaštvo " saznaju što više pravu istinu i stvore osobnu sliku o "ustaštvu", Mačekovoj zaštiti i partizanstvu" i zašto je to bilo, što je bilo, između te tri hrvatske političke ideologije za vrijeme drugog svjetskog rata, pa i kasnije, odlučio sam, iako je malo predugo, staviti i predočiti po prvi puta hrvatskoj javnosti, sve, u cijelosti, Maksa Luburića opise. Da bi se to moglo donekle bolje razumijeti, sada ću staviti, ovdje, iz Hrvatske Revije, "Pred Vratima Domovine" od Vinka prof. Nikolića, Pariz-

Munchen 1967, strana 53.

"Nakon tragedije Hrvatske u svibnju 1945., u Pariz se sklonio dr. Vladko Macek, predsjednik HSS, i tu ostaje do 1946., kada odlazi u USA. U vezi Macekova boravka ovdje cesto se prepicavala o nekakvoj slici kralja Petra Karadjordjevica, koju da je dr. Macek imao u svojoj sobi. Dali je to bila njegova ili francuska politika, tesko je reci, no u svakom slucaju jedna karakteristicna crta hrvatskog politicara: da li je u Pariz dosao da spasava Jugoslaviju?"

Godine 1934. godine, 12 svibnja u Beogradu su objeseni ustaše Josip Begović i Petar Oreb. Čaša hrvatskog GNJEVA se puni.

Objavljeno: 11.05.2009. u 17:39h
Broj jedinstvenih otvaranja (prvih 24h): 63
Prosječna ocjena: 1
Broj bodova: 63

Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 2242
Ukupno: 2242

14-10-2013 01:06 [#71](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

CKSKH SE BOJI USTAŠKE EMIGRACIJE, TJ. HNO.

46. nastavak

Partijske tvrdnje o povezanosti s ustaškom emigracijom i Hrvatskim Narodnim Otporom su uzdrmale temelje CKSKH.

Reorganizacija i pokušaji uspostavljanja novog unutarnjeg ustrojstva u HNO-u nakon smrti generala Luburića odvijali su se relativno brzo, koliko su objektivne okolnosti, poput prostornih i vremenskih razlika i materijalnih sredstva, dopuštale. Tome svakako treba dodati i najvažniji čimbenik: događaje i uvjete koji su vladali u Hrvatskoj, odnosno bivšoj Jugoslaviji, što je bez ikakove sumnje dovelo i do Karađorđeva koncem 1971. godine, kao i Bugojanskog ustanka 1972. godine.

Piše: Marin Sopta

Nekoliko tjedana nakon pokopa generala Luburića, da bi pokazali svoju odlučnost da se nisu preplašili zbog njegove nasilne smrti, te da organizacija i dalje funkcionira i da će nastaviti sa svojim djelovanjem, u američkom gradu Lakawani sastaju se najutjecajniji članovi Hrvatskoga narodnog otpora za SAD i Kanadu. Uz domaćina Stipu Glamuzinu, na sastanku su bili još Mile Markić i Stjepan Šego iz Chicaga, Ratko Gagro iz Toronta i Mate Čurić iz Hamiltona. Najvažniji zaključak bio je da se mora što prije održati svjetski kongres HNO-a, koji je, nakon provedenih organizacijski priprema i dogovora, i održan 15. i 16. studenoga 1969. u Torontu. Nakon dvodnevnog zasjedanja, na kojem su bili članovi vodstva HNO-a sa svih kontinenata, izlaganja, analiza i rasprava izabran je Glavni stožer na čelu s Rudolfom Erićem iz Clevelanda. Izaslanici su se složili da je to samo privremeno rješenje koje će dati dosta vremena Glavnom

stožeru za sve potrebne pripreme za sazivanje novoga svjetskog kongresa HNO-a.

Uz mnogo donesenih odluka i zaključaka koji su se odnosili na unutarnjopolitičko ustrojstvo, na prvom je kongresu zaključeno da će »Hrvatski narodni otpor... nastaviti s programom čiji je zadatak sljedeći:

Prvo, pomoći stvaranju demokratske države Hrvatske: u kojoj će vladati jednakopravnost svih građana bez obzira na vjersku pripadnost ili ideološko opredjeljenje.

Drugo, da će se poštivati prava čovjeka; da će se uspostaviti politička prava; sloboda štampe, te sloboda sastajanja i udruživanja. Da ćemo također humanim i socijalnim poretom urediti društvene odnose i prava najsiromašnijih, te zajamčiti rad, kao i pravednu raspodjelu materijalnih dobara.«

Odmah nakon što je završio Prvi svjetski kongres HNO-a prišlo se organiziranju kontinentalnih kongresa na kojima su se biralo novo vodstvo. Za proćelnika Južne Amerike izabran je Lukas Juričić, potpredsjednik postaje Blaž Jurković i tajnik Mirko Bušić. U Australiji Jozo Matković izabran je za proćelnika tog kontinenta, Pavo Gagro, Ivan Mandić i Rade Buljibašić izabrani su kao njegovi najbliži suradnici. U Kanadi Ratko Gagro postao je proćelnikom, a za njegove najbliže suradnike izabrani su Nikola Jerković, Nikola Štokan, Abel Popović, Božo Čurlin, braća Mate i Stipe Čurić i drugi.

Nažalost, kao i druge organizacije (HOP, HSS, Hrvatski narodni odbor i dr.) u kojima je nakon smrti njihovih utemeljitelja nastala kriza, i Hrvatski narodni otpor nije mogao izbjeći tu sudbinu. Prva velika kriza koja je uzdrmala redove organizacije dogodila se u Clevelandu.

To nije bio samo sukob generacija i ideoloških razlika između »stare garde«, predvođene novoizabranim proćelnikom Rudolfom Erićem i njegovim istomišljenicima i bliskim suradnicima Antom Pivcem, Ivanom Džebom i drugima, i »mladih jastrebova«, koje su prevodili Zvonko Bušić, Vinko Logarušić, Branko Čorić, Ante Bevanda i drugi.

Bio je to sukob koncepta budućeg rada i djelovanja HNO-a. Nastali sukob između dvije frakcije bilo je nemoguće pomiriti što iz objektivnih, što iz subjektivnih razloga. Neriješena situacija u Clevelandu kao i činjenica da Rudolf Erić, kao šef Glavnog stožera HNO-a, izbjegava sazvati kontinentalni sabor za Sjevernu Ameriku, primorale su potpredsjednika za SAD Milu Markića da sazove kontinentalni sabor.

Na održanom saboru u Lansingu u američkoj državi Michigan potkraj veljače 1971. za proćelnika HNO-a sjevernoameričkog kontinenta izabran je Zvonko Bušić.

Reorganizacija i pokušaji uspostavljanja novog unutarnjeg ustrojstva u HNO-u nakon smrti generala Luburića odvijali su se relativno brzo, koliko su objektivne okolnosti, poput prostornih i vremenskih razlika i materijalnih sredstva, dopuštale. Tome svakako treba dodati i najvažniji čimbenik: događaje i uvjete koji su vladali u Hrvatskoj, odnosno bivšoj Jugoslaviji.

Različite vrste djelatnosti i pisanje pojedinih novina u hrvatskoj političkoj emigraciji izazvali su reakciju u redovima Saveza komunista Hrvatske, koja se najbolje očituje u ovom priopćenju CKSK Hrvatske iz 1971. godine: »Centralni komitet SK Hrvatske na 19. sjednici, koja je održana 6. travnja ove godine, obaviješten je o raspravi u Izvršnom birou Predsjedništva Saveza komunista Jugoslavije, održanoj 23. ožujka 1971. godine o nekim pitanjima neprijateljske djelatnosti protiv SFR Jugoslavije i o zaključcima, koji su na toj sjednici doneseni.«

U nastaloj raspravi na sjednici CKSK Hrvatske u kojoj je govorilo 37 sudionika »izraženo je potpuno jedinstvo u ocjeni... da se nastoji organizirati u široj javnosti kao i među članovima komunističke partije diskvalificirati političko rukovodstvo SR Hrvatske širenjem klevetničke tvrdnje o navodnoj povezanosti rukovodstva SR Hrvatske s ustaškom emigracijom, a sve to s ciljem da se izazove politička nestabilnost, međurepublička trvenja i nepovjerenje, da se oslabi političko jedinstvo i oteža daljnji samoupravni socijalistički razvoj«.

Posljednje uređivanje od Bobani : 14-10-2013 at 01:11

14-10-2013 18:18 [#72](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NE MRZIM NIKOGA, A VOLIM SVE ONE KOJI SU ZA HRVATSKU DRŽAVU

general DRINJANIN

30.VII.1959.

Br. Daniel Jolić,

TORONTO, Kanada

Primio sam Tvoje pismo, a i da ga nisam primio, uvijek je lik Tvoj i svih drugih prijatelja predamnom. Da, šutio sam, jer sam htio dokazati, da nemam ama baš nikakvih ambicija i da nisam htio postati novi Poglavnik. (Ovdje se mora o tome reći nekoliko riječi, za današnje hrvatske naraštaje, kako bi oni mogli znati pravi razlog ili prave razloge sukoba i razlaza Poglavnik/Luburić. Iz ovih pisama će se mnogo toga saznati, a što se već zna, a to je da je polazna točka bila sastanak Poglavnika dra. Ante Pavelića s hrvatske strane i dra. Milana Stojadinovića s srpske strane. Navodno da je do tog sastanka došlo nagovorom Stjepana Subašića, glavnog i odgovornog urednika časopisa IZBOR. Navodno da su se tu Poglavnik i Stojadinović dogovorili o podjeli BOSNE. Kada je taj sastanak izbio u javnost, general Drinjanin je odmah reagirao i upozorio hrvatsku emigraciju Okrućnim Pismom: POZOR USTAŠE, PRODANO JE POLA BOSNE. Kako su tada stvari izgledale, nije bilo najsjajnije. Iz dana u dan napetost je rasla. Oni koji su bili za taj sastanak Poglavnik/Stojadinović automatski su bili za Poglavnika, iako su mnogi prije bili protiv njega. Oni koji su bili protiv toga sastanka, automatski su bili za generala Drinjanina, odnosno HRVATSKI NARODNI ODPOR. Nastala su pripucavanja, upiranje prstom u krivce, izmišljale se krivice i mane i jednih i drugih, uzajmno se napadalo, neprijatelj se veselio, od veselja ruke trljao itd, itd. NIKLA POLARIZACIJA HRVATSKE EMIGRACIJE!!!

Sada smo tu gdje jesmo, u vrtlogu nacionalne svađe. General Luburić odriče se svih zasluga, slava, kumstva i svega što je u borbi za Hrvatsku Državu na bojnopolju zaslužio, te vraća Poglavniku sva odličja i činove, a za sebe sam zadržava ustašku čast i ustaško ime. To je tako bilo sa generalove strane, ali sa strane Poglavnika je bilo malo drugačije. Preko časopisa IZBORA i preko službenog glasila HOP-a ili Hrvatskog Domobrana novine HRVATSKA, počela su napadanja na generala Drinjanina, prozvavši ga i nazvavši ga IZDAJNIKOM. Tako je to počelo, i svi oni koji su na bilo koji način stali uz Maksa, prizivani su izdajnikom, pa ni moja malenkost nije bila pošteđena. Nisu me mogli prozvati da sam "ipak izdajnik", ali su me zato prozvali da sama "beogradski Hrvat".

U ovom velikom metežu najogromnija većina Hrvata je stala po strani, po onoj starinskoj: "brigo moja priđi nadrugoga" General Drinjanin je osnovao HRVATSKI VOJNIČKI ČASTNI SUD u svibnju 1956 godine. Po do sada izloženim pismima moglo se je vidjeti da s Poglavnikove strane ama baš nitko nije došao na taj sud. Ali su zato nastavili napadi na generala da je on to sve izmislio kako bi postao novi Poglavnik. I dans, poslije više od pola stoljeća, dok ovo pišem, tako sam i ja mislio i u toj srdžbi napisao generalu pismo od 53 žučljive naravi pitanja. Dobio sam odgovor gdje mi general između ostaloga kaže "...A kada ti srdce rekne, da vjeruješ starom Maksu, onda mi se javi..." Pismo možete u cijelosti pročitati ako se povratite na datum 17 studenoga ov. ili opis 498.

Poslije Častnog Suda 1956 godine, general Drinjanin se potpunama povlaču u samoću, a dr. Dabo Peranić mi je pričao da je on njemu rakao: da je otišao proživjeti ZIMSKI SAM. I u ovom pismu

Danijelu Joliću general o toj šutnji govori. Usput, ovo pismo je zadnje pismo kojeg je general pisao Danijelu Joliću. Neznam točno kada je Danijel Jolić umro. Mo, Otporaš.)

Htio sam dokazati dostojanstvo jednog borca, koji je branio ideale istine i prijatelje, a štono kažu kod nas "prezjurac" puklo kud puklo. Osta sam isti od uvijek, a eto današnjica mi daje za pravo u svakom pogledu. Zato se nisam javljao jer sam to htio dokazati, pa tko je bio prijatelj, ostao je, tko nije, daleko mu kuća.

Ne mrzim nikoga, a volim sve one, koji su nešto učinili za Hrvatsku ili su voljni učiniti. I to se odnosi na sve.

Neobično sam zahvalan svima Vama drugovima za držanje, koje ste pokazali. Nismo fukara, bolan, nego koljenovići, pa makar u opancima, ali koljenovići.

Neznam ništa o Tvom bratu, jer je tu stvar imao Fra. Branko Marić. ofm. San Francisco el Grande, Madrid. piši njemu, a ako ti ne razjasni, ja imam prijatelja u direkciji zatvora, pa ću Ti razjasniti ja.

Mi se možemo osjećati pobjednicima, jer nitko više ne govori o podjeli Bosne, a ustašuju sada i u Buenos Airesu, Vrančić je davno izletio iz redova. Ja, a i svi mi, nemožemo biti drugo nego smo bili "cilog vika", pa neka nas zovu kako im ćeif.

Ne samo Artuković, nego ogromna većina starih boraca na našoj je strani, i bez te garde nema ništa. Rekli su da će svaki 15 dana izdati jednu "DRINU" od 100 klišeja i od 400 stranica, pa šta su napravili? (Ovdje se radi o tome da je Poglavnikovo "vodstvo" najavilo - poslije Maksova razlaza sa Poglavnikom i njegovog povlačenja i "šutnje" - da će oni izdavati svaka dva tjedna "DRINU". Kako je poznato da od konca 1956. pa do početka 1960. godine, niti jedna jedina DRINA nije izišla, mo, Otporaš)

Ja sam zahvalan svima Vama, koji ste me u svoje vrieme pomagali u radu, i zahvalan sam Vam, jer ste pokazali kasnije, da ste drugovi. Hvala tebi i ustašiji, borcima. Pozdravi sve, Bog Vas štitio, Hrvatska će Vas trebati.

Tvoj odani Maks.

16-10-2013 22:09 [#73](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KROZ OGLEDALO IDEJA MAKSA LUBURICA!

Mon, Jun 4, 2012 at 7:19 PM

Dragi brate Ante Staniću,

Kako mi je bilo drago s tobom malo prije prodivaniti. Drago mi je da si dobro ti i svi tvoji. Šaljem ti

što sam rekao i obećao. Mene uveliko zanima saznati sve, ama baš sve o našem Maksu. On je tajna za cijeli svijet a nada i inspiracija za Hrvatsku. Ja to tako gledam. Ja ne gledam na danas/sutra. Ja gledam na budućnost a ta budućnost će dati za pravo Maksu i svima koji su postupali kao Maks. Kažem postupali "kao Maks" tim mislim reći u mislima, u borbi i obrani naše Hrvatske.

Želim ti sretan put u Domovinu Hrvatsku i još bolji povratak. Čut ćemo se prije nego kreneš na put. Pozdrav. Bog! Tvoj prijatelj Mile Boban i obitelj.

KROZ OGLEDALO IDEJA MAKSA LUBURIĆA !

Kada čitatelj pročita jednu knjigu, kroz izraženi sadržaj iste nesumnjivo će doći do zaključka kuda je sadržaj knjige ciljao. Ista stvar je i sa pismima generala Drinjanina. On je pisao mnogima i nikada se za sigurno neće znati broj Hrvata kojima je pisao niti broj pisama koliko ih je napisao. Ali za sigurno će se znati - i zna se - da je svako njegovo pismo pisano iz ljubavi prema Hrvatskoj i kako pomoći Hrvatskoj. Svako pismo (za)počimlje: "Dragi brate, draga hrvatska braćo, braći Hrvatima itd". Ovo spominjem zato da poštovani čitatelji kroz čitanje ovih Maksovih pisama sami ocijene smjernice pisanja Maksa Luburića. Kroz ova pisma je izraz Maksove ljubavi prema Hrvatskoj. Otporaš.

(ovdje je grb HNO)
general DRINJANIN
stan dne, 29. X . 1956.

Dragi brate. (Radi se o Anti Kršenić,mo)

Primio sam Tvoje drugo pismo od 20. X. kao i prilog za "Drine". Hvala na pomoći za "Drinu", i prilažem potvrdu. Molim da se bratu Vidiću u ime moje zahvališ na daru za "Drinu". Hvala na tako iskrenom i opširnom pismu. Nastojat ću biti isto tako iskren, kao i uvijek.

Ja sam podpuno složan s Tobom u Tvom kriteriju, da, "Drina" nebi smjela napadati. Moj san je napraviti "Drinu" kao svetište nacionalnih težnja, prema poviesnog, političkog i vojničkog štiva, bez napadaja, bez prgavosti i sitničavosti. Pritisak je naših ljudi, da se odgovori, jer su na fra Borić i Majić zaista bili prešli sve mjere razumljivog i poštenog. Svaki kaže, da ih se napada i zamjeruju i onako što ne idem putem "Izbora". (Časopis koji je izlazio u Argentini,mo) Ja sam nastojao ipak kritizirati pojedince, a braniti instituciju i ne dozvoljavam da se generalizira. Ostaje nam vjera u sebe i u borbu. Zato moramo voditi računa i o borcima i njihovu raspoloženju, jer ih pomalo rastvaraju i mnoge privlače sebi propagandom, koja nije uvijek čista. Znae svi Vi u USA. da je ključ rada u rukama svećenika, koje je ipak državotvorno. Ja sam to svećenstvo ipak branio, a osudio pojedince. "Hrvatska" (novina koja je izlazila u Argetini, mo) bi to zapravo trebala činiti, ili netko drugi, pa da mi nemoramo. Mnogi najbliži suradnici isto žele, da se napada, odnosno brani, jer su vremena teška i prilično luda. Ja ću na prvj sjednici Stožera predložiti s dva rješenje:

- a., da se "Drina" ne bavi time,
- b., da se u posebnim okr. pismima rješi ta stvar i napadne onaj tko je to zaista zaslužio. Hvala Tebi na savjetu. Ja želim izdići "Drinu" na viši stupanj i znam, da je to nemoguće ovako.

I sada kada pišemo "Jadransku Drinu" uz suradnju svijju, molim Tebe, da mi napišeš nešto za ovaj broj. Možda malo podrobnije o Korčuli, (Ante Kršenić je iz Korčule, mo) narodnom odporu itd. Učini to, ali što prije. Ako imaš fotografiju Korčule, pošalji. Napravi jedan mali dopis, sada je baš prigodno.

Krnjević (dr. Juraj, u to vrijeme glavni tajni HSS, mo) hoće Hrvatsku, ali je pitanje, kuda će ju strpati Maček i društvo, koje govori u ime HSS! Oni su razdijelili uloge - i opet po starom, pa tko ispliva - s njim će i posle - tražiti više. Tako nikad Hrvatske. Ne niečem nikom hrvatstvo, tek upoznali smo te ljude, što su išli sa svakim, ali još nisu nikada čisto, jasno i glasno za Hrvatsku Državu! Krnjevića poznajem iz naše prve emigracije, ljudski je mizerija, politički je kao i svi iz fine garniture te nesretne stranke u kojoj počima osvajati pristaše Košutić za političku suradnju sa Titom. Oni igraju na tri karte, ali kasno stignu na sve, jer se neće izložiti, neće umirati nego žele vladati, biti "uz vladu, pri vladi", kako je pokojni Radić volio, a ja vjerujem da ima samo jedna politika, ta je ustanak na strani Amerike za Hrvatsku. Sve drugo je - samoubojstvo. Krnjević kaže, da je protiv Jugoslavije, Maček je za nju, a onda Krnjević kaže, da je 100% sporazuman s Mačekom. Bog i vrag ih nebi razumili, ni odgonetnuli.

A sada jedna obiteljska nota: Bog neka poživi tvoju zlatnu kćerkicu Lindu Marie - i dao Ti svemogućí još dosta andjelaka, možda kojeg andjlaka u hlačama, ali svjedno, sve što Bog da, je zato, jer tako mora biti. Ja sam kao lud čekam nasljednika jer smo 400 god. uvijek prvo muške imali, i to je jedno čudo, ali bi bio sretan i sa kćerkicom isto kao i sa sinom. (Ovdje se mora nešto pojasniti. Inače, moglo bi doće do jednog velikog povjesnog propusta. Kako se je moglo vidjeti po datumu da je pismo pisano 29. X. 1956 god. Posjedujem karticu u originalu koju je general Drinjanin poslao Anti Kršenić kao čestitku na rodjenju njegove kćeri Drine. Citirat ću doslovno:

" Zahvalni Svevišnjemu Saopćujemo Vam Radostnu Viest, Da Nam Se je Rodila Kćerka

D r i n a

Dana 12 veljače Sretni Roditelji
1956 god. Isabel i Vjekoslav Luburić ", mo)

Čestitam i neka bude beričetno. Gledajući sviet i tamnu budućnost istog, možda je ipak bolje imate kćerke, jer ih neće rat zahvatiti kao sinove. Sreća roditelja je u djeci, i zdravlju, napredku...i utjeha je za starost u vjekovnoj dobroti. Za ovo su bolje curice, zasladjuju život. Mi očekujemo u veljači - ili malu Drinu ili Vjeku, pa neka se širi vira Isusova, kako kažu kod nas. Ako u mene bude sinova, a u tebe kćeri, pa ćemo ih ženiti i vezati tako Hrvatsku i Ameriku, Korčulu i Hercegovinu! Rukoljub Tvojoj milostivoj supruzi, pahuljica od poljubca malom čedu, Lindi Mariji, a Tebi hrvatski pozdrav, odani Tvoj

Bog! Drinjanin.

Nota:

Koliko sam ja do sada mogao saznati iz raznih izvora i sa raznih strana u Maksa Luburića se rodilo četvero djece, i to po redosljedu: Sin Domagoj 1955, kćerka Drina 1956, sin Vjeko 1957 i kćer Marica 1958. Ovi izvori su prepisivani, dopisivani sa svih strana. Kroz ova pisama će se za sigurno saznati prava stvar, jer će to doći iz ruke i pera samog Maksa Luburića.

Sa moje strane ću poduzeti sve da saznam nešto više, jer, moj prijatelj je kojemu ovo šaljem je oženio kćerku Ante Kršenića Lindu o kojoj general upravo piše u ovom pismu. Ja ovo iznosim iz povijesnih motiva, pa koga ovo bude zanimalo neka čita i prati.

Nastavlja se. Otporaš mb.

18-10-2013 00:41 [#74](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEK SE ČUJE I DRUGA STRANA

Jedan dio Info. o generalu Drinjaninu

Mile Boban

Fri, Mar 2, 2012 at 2:39 PM

Dragi Mirko,

Ukratko da ti se javim. Tražeći po internetu neke stvari naletih na ovo što je napisao Zvonko Palavra. Po opisu reklo bi se da on iz bliza poznaje obitelj Luburić, jer opisuju stvari za koje mnogi mi nismo znali ili smo površno znali. Što se tiče mišljenja Zvonke Palavra da je Luburić bio "sitni lopov", to mene uopće ne smeta. Oni koji su se rodili, živjeli i odgojili na selu, kopali, goveda čuvali, duhan sadili, nizali i na silo išli, neka prvi baci kamen koji, vraćajući se sa sila, nije ubrao susjedovu smokvu, trešnju, jabuku, bostan i slično.

Mirko, ovo sačuvaj. Izvadi što ti treba ili što ti fali. Ali svakako imaj na umu da Luburić nije tada bio kući, tj. u Ljubuškom, kako ovaj Zvonko navodi. Po Maksovu osobnom pisanju on je već 1929/30 godine bio u Zagrebu. Po knjigi Povijest "Crne Legije" koju je napisao Mirko Marković, Maks je skoro među prvima bio na Janka Pusti, i to mislim 1931. godine. To će se, svakako, u konačnici, kada se bude jedna potpuna i istinita povijest pisala o Maksu Luburiću, utančine pronaći i napisati. Jer, Vjekoslav Luburić Maks, general Drinjanin, nije jedan "mali i sitni lopov" kako ga neprijatelji žele prikazati. On je jedan GENIJ kojega se treba sustavno proučavati i to proučavati kroz sve moguće aspekte i dimenzije. Nezaboravimo jednu stvar, Mirko. Dok god se bude spominjalo ime Maksa Luburića, spominjat će se i ime naše lijepe i drage Hrvatske, pa to tko volio ili ne.

Pozdrav tebi i svim tvojim. Bog! Otporaš. mb.

Glasno i jasno, ali ne tajno nego JAVNO.

Maks Luburić je bio sitni lopov, a kakvi su Jelavić i Čović, te kakav će biti Budimir?

PONEDJELJAK, 04 TRAVANJ 2011 18:38

LJUBUŠKI - Povijest se ne briše - ni u svojim strahotama, ni u svojim veličinama, ničija, pa ni hrvatska, nikom za volju, ljubav, štetu ili korist!

Piše: Zvonko Palavra

Jako bi se prevarili misleći da bi smo trebali iznositi samo lijepe stvari iz naše povijesti, a samo se braniti, ako bi nam neprijatelji iznosili neugone stvari a sve ljudske tragedije vremenom pretvaraju se u komedije.

Kriminalna karijera Vjekoslava Luburića počela je još davne 1929. godine. Iz originalnog temeljnog policijskog lista vidljivo je da je Luburić prvi put kažnjen 7. rujna 1929. godine na dva dana zatvora zbog skitnje. Presudom Okružnog suda u Mostaru od 5. prosinca 1931. godine, br.Kzp.719/31 osuđen je na pet mjeseci zatvora zbog pronevjere 8305 dinara na štetu Javne burze u Mostaru!

Uhićen je još jednom 4. lipnja 1932. godine, također zbog pronevjere.

Njegovo pravo ime je Vjekoslav, a nadimak Maks, kojim se tako rado koristio u vrijeme kratkotrajne NDH. Nadimak su mu dali najbliži njegovi suradnici. Luburićev otac Ljubomir bio je pomoćni bankovni činovnik, radio je u Ljubuškom, a majka Marija, rođena Soldo, bila je tvrdi se, buržoazijskog porijekla, jer otac joj bio obrtnik.

Dok je Vjekoslav bio mlad obitelj Luburić za kratko vrijeme snašle su dvije nesreće: najprije je umro otac Ljubomir, a ubrzo poslije njega Vjekoslavova starija sestra Olga počinila je samoubojstvo bacivši se u rječicu Trebižat jer joj je majka zabranila da se uda za muslimana. Kratko vrijeme nakon toga Luburićeva majka preudala se za nekog Jozu Tambića i rodila mu troje djece.

Luburićev otac koji je bio poznat i kao krijumčar duhana, zapravo je teško ranjen u jednom obračunu sa žandarima od čega je iskrvario. Vjekoslavova oca su ubili srbijanski žandari iz srbijanske kraljevske kuće Karađorđević. Prebili su ga na oči cjele obitelji i pred nejakom djecom, jer nije htio odati svoje jatake i tada su ga polili vodom i bacili u podrum. Pošto je vladala žestoka zima, sutradan su ga izvadili mrtvog iz podruma.

Međutim, Vjekoslav u policijsku evidenciju ipak najprije dopijeva kao klasični kriminalac - zbog pronevjere. Nakon izlaska iz zatvora Luburić je promijenio životne planove a uvjeren da mu u Ljubuškom više nema kruha te pakira stvari i kreće na put sjeverne Hrvatske. Odatle u Suboticu gdje se zadržao kratko vrijeme i potom pobjegao u Mađarsku.

Neretvanski general Ante Jelavić je progasio Herceg Bosnu a granicu na Neretvi koja je sada puno bližu od Luburićeve Drine. Dakle, isto je postupio kao general Drinjanin - pobjegao u Hrvatsku a za ovakve silnike platila je sirotinja. Baš je to ono što protunarodna gospoda, koja se krije ispod plašta vjere i crkve ,jer sada nam je posve jasno da se iza leđa sirotinje kriju raznorazni špekulanti, ratni bogataši, crnoberzijanci, koji su na mucu i stradanju vlastitog naroda nagomilali ogromna bogastva kao svi dosadašnji vodeći lideri svih stranaka.

Ova vladajuća "družina", nije čudo da je povezana na tom polju kriminala, prije tajno a sada javno, jer oni su od ranije bili povezani iz Saveza Komunisti a oni su uvijek bili jedinstveni, jer im je borba bila zajednička. Borili su se protiv svoga naroda.

Maks je mogao sve biti osim koljača kako su ga partizani opisali jer u svoj "vakat" bio je sitni lopov, a ovi danas pokradoše sve jer su se pokazali na dijelu, a na riječima smo vidili sve prošle vladavine. Kako ćemo komentirati ovu na čelu sa Lagumđizjom vidjet ćemo s vremenom.

Ja neznam, ali vrlo se malo podudaraju naše i njihove želje. Ja opet kažem koliko je ovo ispravno vidjet ćemo. Ovih zadnjih dvadeset godina radi politike samo smo istupili zube, a stari ljudi bi govorili "Đava odnijo i politiku i onoga ko je donese i zarazi narod s njom", jer Adam i Eva su za jednu jabuku istjerani iz raja a ovi pokrali milijune!!!!

Jadan bio fratar koji vas je krstio. A u narodu bi rekli: "kakav si, đavo te krstio" (a to je sve češća uzrečica kod Hercegovaca).

Ljudi moji nije lako vladati. To je živa muka, gore nego kopati najtvrdju zemlju u Hercegovini. Za sve si odgovoran i najmanja narodna sitnica ti stalno tuca u glavu jer i do sada se pokazalo da smo svi nevini kod pravosudnih organa i policije.

Do sada smo evo imali generala Drinjanina - Luburića, te generala s Neretve Antu Jelavića. Evo pojavi se novi general Živko Budimir a pred njim su postavljeni veliki zadaci na bojnopolju.

On je osjetio da se sve na svaki način sprečava, iskivanje bratstva i jedinstva svih naroda u Bosni i Hercegovini te pokušat će svim mogućim načinima da se to ujedini jer za njega to je obični bauk.

Kao nekadašnje vojno lice JNA imao je ogromno iskustvo u polaganju vjenaca na Jasenovcu (potvrdio u emisiji kod Duške Jurišić na FTV-u) te osobno smatram da će u tijeku svoga mandata više se posvetiti na polaganju vijenaca s Jurom Galićem-Rojakom predsjednikom SUBNOR-a. Mislim da će obnoviti i osvježiti spomenike revolucionara Marka Šoljića, Franje Budimira-Bunde i posvetiti se Antifašizmu. Što Vi mislite dragi čitatelji?

Budimir će pokazati pitanje bratstva i jedinstva i njegovo učenje pokazati na djelu a ne samo aplauzom, a to treba pokazati i na konkretnim primjerima u Hercegovini te osvježiti Savez Boraca Zapadne Hercegovine.

Kao zaključak svega ovoga izvodi se da je za Hrvate Zapadne Hercegovine puno značajniji, pozitivniji lik jednog Maksa Luburića nego Jelavić, Čović i Budimir skupa. Povijest će to dokazati.

JAVNO.ba

20-10-2013 01:39 [#75](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ILIJA STANIĆ DOBIO PAKRAŠKI REKRET

Dragi moj Marin Sopta,

Jutro, rano, Cvijetna Nedjelja/Palme Sunday 2012, neda mi se spavati; izvukao sam se iz kreveta kao zmiya iz svoje košulje, i u potražnju one generalove izreke "...da mu samo hrvatski slobodni Sabor može suditi a ne Srbi i komunisti..." ili tako nešto slično, koju si tražio. Znam da ju imam ali ju ne mogu pronaći. Zato sam pronašao nešto drugo što je za mene osobno zanimljivo. Zanimljivo je zato što se danas više zna (ito "službena") pozadina Ilije Stanića da ga je Ubda poslala da likvidira generala Drinjanina, a moj kum i desna ruka i glavni Povjerenik generala Drinjanina dr. Miljenko Dabo Peranić je o tome pisao svoje dojmove u knjigi **POGIBIJA GENERALA LUBURICA**, vlastita naklada 1984 u New York-u. Taj rukopis mi je dr. Peranić dao u svojoj kući u New Yorku kolovoza 1978 godine. Imam ga u kopiji i danas. Kada sam sve pročitao i, poznavajući skoro sve osobe koje on spominje iz Pariza u toj knjigi, došao sam do zaključka da nije potrebno izlaziti s tom knjigom vani, jer ima mnogo;...osobnoga i čula vidila kazala...To sam mu javio i rekao da to treba temeljito pripremiti... S tim se je složila i njegova supruga Marija, a on i meni i kumi Mariji odgovara ovako: "**...Ni slova se ne mijenja. Ili ovako sve ili ništa...**"

Moj kum Dabo Peranić se je naljutio i izdao tu knjigu 1984. godine o vlastitom trošku. U toj knjigi Dabo spominje Iliju Stanića 40 puta. Na stranici 25 kaže:

"Krajem rujna 1968 g., oko 6 mjeseci prije pogibije, poslao mi general u Paris Iliju Stanića (koga je morao otpustiti iz tiskare i odstraniti iz svoje kuće) da ga legaliziram u Francuskoj i pobrinem mu se za zaposlenje. (Tokom ovog izvještaja će o tome biti govora.)"

Dragi Marin pošto me ovo mnogo zanima (da ne kažem smeta) i, hoćeš/nećeš, više manje sam žrtva bezrazložnih spleta, ogovaranja, napadanja, prozivanja (i na sve ovo da ne kažem "mržnje" i "ljubomore"), davno sam došao do zaključka: Kada se rehabilitira Hitler, bit će rehabilitiran i naš Poglavnik, bit će rehabilitiran i Maks Luburić... Kada se rehabilitira moj vjenčani kum dr. Miljenko Dabo Peranić, bit će rehabilitiran i Mile Boban...Stoga sam se počeo baviti napisati nešto o dru. Peraniću, kao na primjer: Uspon i pad dra. Miljenka Dabe Peranića. U tu svrhu sam nazvao u Zagreb Milu Markića i sa njima popričao o tome. Koliko se danas sjećam da je to bilo samo par tjedana prije njegove smrti. Složio se i dao mi jedan jako dobar i lijep savjet. "...Imenjače, što god budeš pisao, samo istinu piši..." Pošto je njemu bilo ime Mile kao i meni, mi smo se između sebe zvali "imenjače".

Ja se malo odulji od namjeravanog sadržaja. Bez obzira šta je dr. Peranić u svojoj knjigi pisao o Iliji Staniću, zašto je Ilija došao kod Peranića, ili, zašto je moj kum Peranić meni, iako sam u to vrijeme još uvijek bio u Parizu, prešutio taj Ilije Stanića dolazak u Pariz, ili, zašto je meni, meni moj dragi Milan Bagarić, koji je sa svojim autom vozao po Parizu Iliju Stanića i Dabu Peranića, prešutio taj Ilije Stanića boravak u Parizu? Sve se to - kao jedna "vojnička" tajna - može razumijeti iz ugla one "da tajna nije tajna ako ju dvojica znaju". Ali, danas, kada se znade razgovor Ilije Stanića sarajevskoj Udbi od 29 travnja 1969 godine gdje on, Ilija, otvoreno govori kako je ubio generala Drinjanina, onda i knjiga dra. Peranića ima drugačije svjetlo. Zato donosim izvadak iz generalova pisma kojeg je on pisao Dabi Peranić 16 rujna 1968. godine, a što i Dabo Peranić potvrđuje u svojoj knjigi "...oko 6 mjeseci prije pogibije..."

Pismo počima:

" 16.IX.1968.

general DRINJANIN

Dragi moj profešure,

Vratio sam se iz Madrida, pa evo da ti najprije rekнем par riječi, prije nego zabodem nos v drek svagdašnji, koji mi se je povećao, jer sam morao izdati Iliji "pakrački dekret"/ baš sada kada je počeo biti koristan, jer je za vrijeme moje odsutnosti došao u sukob sa svim radnicima i cijelom familijom, gospodjom i djecom/. (Da li je ovo bio početak nervoze oko pripremanja onoga što se je dogodilo 20 travnja 1969 g., teško je reći, moja opaska mb)

I kad smo već kod njega: bio sam zadovoljan već pomalo i gajio nadu, da bi bio koristan, kao što je čestit. Mislim da li bi možda mogao biti koristan za našu stvar (opet Maks o našoj tj. hrvatskoj stvri,mo mb). Bio je glup i dao se već drugi puta navući na tanak led, a ona biti "energičan", mjesto da bude obratno, i našto sam ga upozorio prije puta (svakako je general mislio ovim "prije puta" reći: prijašnjih puta, mo mb). Pao je dvaput na istom mjestu (što bi, Marine, po mome mišljenju trebalo saznati koji je i kada bio "prvi put", ako uzmemo ovo pismo kao za "drugi put". Preko pisama koje posjedujem će se, ako Bog dragi dadne, i to pronaći, ili barem približno pronaći Ilije Stanića postupke u radnji, tiskari, kući, sa radnicima, okolo kuće i sl. Sve će to biti važno saznati da bi se moglo koliko/toliko klupko spleta odvijati, mo, mb), i onemogućio se u vršenju "vlasti"! Pokušat ću ga negdje namjestiti ovdje, blizu, pa onda negdje gdje bi za Hrvatsku bio koristan, jer

odvje to već nije moguće. Žao mi je i šteta, pa ako već tu ne može, da bi barem bio koristan za Odporvani. Razmisli, a i ja ću..."

Eto, dragi Marine, šta Maks kaže o Iliji Staniću. Ima toga na km...koji vrug će sve to povezati u jedno. Ja ću se truditi da nešto ostavim nadolazećim hrvatskim naraštajima. Kada kažem " ja ću " tim mislim samo na: me, myself and I. Jer u protivnom će ispasti što god više baba, kilavije djece.

Iskreni pozdravi. Bog i s poštovanjem tvoj Mile Boban.

20-10-2013 02:58 [#76](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

LUBURIĆ I MAČEK U MRAČNIM VREMENIMA

Sliku učitao: ivana.josipovic.prkos.com

IVAN MUŽIĆ

Luburić i Maček u mračnim vremenima

Kontroverzna knjiga koja prije svega nastoji analizirati odnos između tamničara i žrtve, vrijeme koje je vođa HSS-a proveo u Jasenovcu.

Kontroverzna knjiga, jednako tako kontroverznog hrvatskog publicite i povjesničara, Ivana Mužića, rođenog u Solinu prije sedam i pol desetljeća, pokušava nam dočarati odnos između dva čovjeka, sasvim različitog psihološkog profila i političke orijentacije, odnos između tamničara i žrtve, između ustaškog zločinca Maksa Luburića i nasljednika Stjepana Radića na liderskoj poziciji HSS-a, doktora Vladka Mačeka.

Od zapovjednika Jasenovca do generala Drinjanina

Naime, kao što je poznato, ustaški režim je u Jasenovcu zatvorio bojne protivnike režima pa čak i istinskog vođu hrvatskog naroda u to vrijeme s legitimitetom demokratskog (demokracija u to vrijeme bijaše upitna) pobjednika na prijeratnim izborima, Vladka Mačeka, " domaćin " Mačeku u Jasenovcu bio je jedan od najozloglašnijih ustaških generala, Vjekoslav Maks Luburić koji će kasnije u dijaspori postati poznat pod nadimkom general Drinjanin, objavljujući pod tim pseudonimom brojne članke u hrvatskim tiskovinama u inozemstvu.

S obzirom na prirodu komunističkog režima, poslijeratna uloga " generala Drinjanina " može se pozitivno vrednovati, pogotovo stoga što je ustrajao na " pomirbi svih Hrvata " u borbi protiv " komunističke aveti ", za razliku od njegovog djelovanja tijekom Drugog svjetskog rata koje je s pravom obojano najtamnijim bojama, zapovjednika koncentracijskog logora u Jasenovcu bojali su se čak i neki ustaški časnici, njemu podređeni u zapovjednom lancu.

Odnos Luburić-Maček

Usprkos svemu, knjiga strasnog hrvatskog polemičara i slobodno možemo reći nacionaliste, poglavito sa stajališta ekstremne hrvatske malograđanske ljevice, odnosno "državotvornog" književnika kako o njemu govore oni s desne strane hrvatskog političkog pola, daje nam sasvim novu predožbu u odnosu između Luburića i Mačeka, naime u samoj knjizi se provlači teza kako se s vremenom odnos Mačeka i Luburića pretvorio u odnos dvojice ljudi koji su se protokom vremena zbližavali te su nestajale naizgled nepromostive političke razlike pacifističkog pogleda na stvarnost toga vremena i jednog čvrstog militarističkog stava kakav je nesumnjivo zagovarao Maks Luburić.

Drugim riječima, čitajući knjigu nameće se pitanje, kakav je bio stvarni odnos Luburića i Mačeka, neke pojedinosti u odnosu spomenute dvojice mogle bi se preslikati i na odnos drugog poznatog hrvatskog zatočenika u Jasenovcu, Andrije Hebranga i Luburića.

Prema nekim tumačenjima, do danas nije potpuno rasvijetljena Luburićeva uloga tijekom tamnovanja poznatog hrvatskog partizanskog lidera, Hebranga starijeg, iako je ustaški režim itekako desetkovao obitelj Hebrang tijekom četverogodišnje vladavine.

Usprkos tome, Hebrangu starijem nije presudila ustaška ruka, već ga je poslije rata snašla sudbina mnogih komunističkih disidenata koji su predstavljali opasnost, bilo stvarnu, bilo imaginarnu, za režim koji su i sami pomogli dovesti na vlast.

Mužić i Dežulović

Ne može se reći kako se autor u knjizi koncentrira samo na odnos dva čovjeka, on se prije svega svojim uobičajenim stilom pokušava vratiti u prošlost te nam iznijeti neke nove pojedinosti o životu hrvatskog naroda stoljećima untrag. Naravno više možete saznati ukoliko pronađete vremena da pročitate jedan povijesni osvrt za kojeg je predgovor lektorirao profesor Ivan Bošković.

Uostalom, Mužiću veliku pažnju pridaje i nekadašnji novinar neumrlog, no ipak propalog Feral Tribunea, Boris Dežulović, u današnje vrijeme poznat kao "beogradski propovijednik".

Objavljeno: 05.02.2010. u 11:02h

ivana.josipović

Otporaš5.02.2010 14:12 h

Vrlo mi je drago da ste komentirali na knjigu Ivana Mužića. Naravno da je on pisao u toj knjigi mnoge stvari koje su mu bile servirale sa svih - mogućih i nemogućih - strana. Ali ipak on je u toj knjigi iznio mnoge nama Hrvatima još nepoznate stvari povijesne naravi. Zato je dobro da se piše i iznosi. Ivana, za sugurno se sjećate da sam od prvih početaka pisanja na ovim stranicama zagovarao TEZU da se piše i samo piše i stalno piše, jer na taj način će se iznijeti što još nije iznijeto. Istini za volju i vi ste na osnovu Ivana Mužića knjige iznijeli ono što vi mislite i napisali jako lijep članak.

Ivana, ja sam htio 1979 godine napisati jednu "knjižicu" ili knjigu povodom desete (10) obljetnice mučeničke smrti generala Drinjanina s naslovom: MAKS LUBURIĆ U TRI DIMENZIJE, prva (1) od rođenja kao Vjekoslav Luburić pa do Janka Puste i do stvaranja Hrvatske Države 10 Travnja 1941., druga (2) za vrijeme drugog svjetskog rata i njegova uloga u istome, najviše poznat kao Maks i treća (3) poslijeratna djelatnost generala Vjekoslava Maksa Luburića, poznat kao general DRINJANIN.

Za tu svrhu sam bio prikupio priličito gradje; ali su me tadašnje hrvatske emigrantske političke prilike prisilile da sve stavim u zadnje sjedalo, pa neka čeka. Eto, to još uvijek čeka, ali sa ponosom mogu reći da nije propalo, i sa Bozijom pomoću neće propasti.

Tko je pratio nedavni opis na ovom portalu: "USTAŠKI MIR NA GROBU POGLAVNIKA" moglo se je vidjeti i pročitati Maksova izreka:.." Ali nakon Bleiburga poneka je ustaška glava počela misliti ". Za sigurno Maks Luburić je tom izrekom mislio na sebe i na " PORUKA IZMIRENJA " koja je izišla u Istarskoj DRINI 1964. godine.

Ivana čestitam vam na vaćoj odvaćnoj važnosti pisati o " zloćastom dećku " kako je to Maks sam za sebe rekao na Poglavnikovu grobu 1962. godine.
ivana.josipovic/Otporaš

DOMOLJUB 5.02.2010 20:18 h

Iskrene čestitke Ivani Josipović na opisu ili komentaru knjige Ivana Mućića: MACEK I LUBURIC, kao i Otporašu na njegovu komentaru.

Pozdrav. Domoljub.

vojnićka odora

Delivuk

5.02.2010 23:05 h

U mojoj kući je bilo svakavi odora. Moja baba bi magare i gudina isušivala sa njima kad ji mi okupamo u lepućki i smokovin liston. Ja san sve proćita i ništa vele nisan raumija. Meni je samo ća da moj dida nije ćiv pa da mi prića ko je ko. Otaj Luburić je tija da svak bude Rvat i da se svak bori za Rvacku. Tako su moja dva strica govorila koja su bila u Ustašama. Toga se sićan. A otaj Otporaš nešto sasvin drugo prića što ja ne mogu razumit. Ili je on pametan a ja lud, ili obratno, ne znan.

ivana.josipovic 5.02.2010 23:55 h

" Blago onima koji ne vidjeće a vjeruju, njihovo je Kraljevstvo nebesko "

ivana.josipovic

DOMOLJUB

6.02.2010 12:40 h

Ivana, ne samo da ste dobra kao novinarka, već ste dobra kao ćitateljica Biblije u upotrebi njenih izreka.

Ćestitam!

21-10-2013 01:28 [#77](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

(NE)ZABORAVNA OBITELJ JOSE MRAVUNCA

(Tko je imao priliku ćitati GOVOR GENERALA DRINJANINA Hrvataima za Deseti Travanj 1968., mogao je tu proćitati šta o tome kaće oćevidac dogoćenog zloćina general Maks Luburić. Koliko je meni poznato da joć vlasti RH nisu podigle spomenik toj nedućnoj hrvatskoj obitelji Jose Mravunca. Mo. Otporaš)

Petak, 06 Svibanj 2011 07:36

Uz 70-u obljetnicu srbskog pokolja nedužnih Hrvata Ovaj stariji članak se daje u javnost povodom 70. obljetnice srbskog četničkog i komunističkog pokolja mirne 8-člane hrvatske obitelji Jose Mravunca, mlinara na Korani u Hrvatskome Blagaju. Taj svirepi pokolj izvršili su srbski zločinci sljedbenici obadvije vrste fašizma - četničkoga i komunističkoga, noću 5/6. svibnja 1941. godine, uoči srbskog pravoslavnog Đurđev dana.

Komemorirajući pokolj hrvatske obitelji Mravunac od srbskih zločinaca noću 5/6 svibnja 1941. - zapalio sam svijeću za nedužne žrtve, noćas 5-6. svibnja 2011. godine u znak 70-e obljetnice. Četnički i komunistički zločinci imaju na Veljunu velečanstvenu spomen kosturnicu, na kojoj je Milorad Pupovac povećao broj s 35 strijeljanih srbskih zločinaca na 528, ali nedužne hrvatske žrtve, poklane od tih četnika i komunista nemaju javnog spomenika. Članak se ponovljeno objavljuje uz 70-u obljetnicu prvog srbskog genocidnog zločina na tlu bivšeg Kotara slunjskog, što sada približno odgovara prostoru Dekanata slunjskog.

Taj pokolj mirnih Hrvata slavio je na četnički način Milorad Pupovac s komunistom Josipom Boljkovcem pa su ih Hrvatski domobrani, veterani iz Slunja najurili u bijeg. Slijedi stariji članak s osvrtom na 70-u obljetnicu srbskog zločina na mirnoj obitelji Mravunac:

HRVATSKI DOMOBRAN

Udruga ratnih veterana
Cetingrada, Rakovice, Saborskoga, Slunja i Veljuna
O G R A N A K S L U N J
HR-47240 SLUNJ - Školska 11

Mr.ph.sci. Dragan Hazler, predsjednik Slunj/Basel 18. travnja 2002.

DOGAĐAJI U SLUNJSKOM KRAJU UZ USTOLIČENJE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE

- 1)** Proglašenje Nezavisne Države Hrvatske 10. Travnja 1941.
- 2)** Oružani četnički napad na mjesto Slunj 12. travnja 1941. Slunj jedva obranjen.
- 3)** Noću 18. travnja 1941. (danas je obljetnica) srbski četnički i drugi odmetnici porušili telefonske stupove na domak Slunja, u smjeru Primišlje.
- 4)** Četnički i komunistički pokolj 8-člane hrvatske obitelji Jose Mravunca mlinara na Korani, noću 5/6. svibnja 1941. uoči četničko-hajdučkog Đurđev dana. Opis slijedi kasnije.
- 5)** Pokretnim sudom NDH osuđeno je za to zlodjelo na smrt i pogubljeno 27 četnika i 8 komunista okrivljenih i dokazanih izvršitelja zločinačkog pokolja nad hrvatskom obitelji Mravunac.
- 6)** Četnici i komunisti su strijeljani u Hrvatskom Blagaju, 9. svibnja 1941. godine, a srbo-komunističke vlasti su im prenijele posmrtno ostatke u Kosturnicu na Veljunu uz samu cestu i napisali 528 žrtava ustaškog terora. O tome slijedi kraći osvrt tijekom ovog članka.
- 7)** Hrvatske žrtve srbskog četničkog terora - 8-člane obitelji Jose Mravunca su uz Bjelovarske žrtve (6.travnja 1941) PRVE ŽRTVE srbsko-četničkog terora u Hrvatskoj u travnju/svibnju 1941. ili još točnije rečeno ŽRTVE MIRNIH BLAGAJKIH HRVATA.
- 8)** OBITELJ JOSE MRAVUNACA su ŽRTVE prvog srbsko-četničkog i komunističkog udruženog

pokolja Hrvata u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, noću 5/6. svibnja 1941. godine.

9) Dana 6. svibnja je slavljenički četničko-hajdučki - pravoslavni Đurđev dan. Poznata je srbska izreka:

"Đurđev danak četnički/hajdučki sastanak - Dmitrov danak četnički/hajdučki rastanak!"

Lažna manipulacija hrvatskim žrtvama Mravunac.

S ovim hrvatskim žrtvama su srbo-komunisti iza Drugog svjetskog rata vrlo lažno manipulirali, tvrdeći u svojoj povijesnoj literaturi, da su tu hrvatsku 8-članu obitelj Jose Mravunca poklali sami ustaše, da bi imali alibi za teror nad Srbima. To je besmislena laž, kojoj ne treba niti komentara, a da je laž potvrđuju sami srbo-komunisti:

1) Da je hrvatska 8-člana obitelj Mravunac poubijana od ustaša, koji u to vrijeme nije niti bilo. Štoviše talijanski okupatori nisu dozvoljavali nikakove vojne i oružane formacije u Slunjskom kraju, osim ograničenog broja oružnika, koje su oni trebali.

U slučaju, kad bi to bilo zlodjelo nepostojećih ustaša, komunistički partizani bi napravili tima žrtvama veći spomenik, nego onaj u JASENOVCU jer se radi "o prvim žrtvama ustaškog terora".

2) Znade se da te prve žrtve srbsko-četničkog terora - 8-člana hrvatska obitelj Jose Mravunca NEMA UOPĆE JAVNOG SPOMENIKA.

Dakle, boljeg dokaza od ovoga i ne treba jer on govori jasnim jezikom, da su to žrtve srbsko-četničkog i komunističkog terora, a ne ustaškog pa im zato komunističko-četnički Srbi nisu podigli nikakav javni spomenik.

Nažalost, ni sadašnje vlasti Republike Hrvatske ne podižu spomenobilježja hrvatskim žrtvama, nego srbskim počiniteljima žrtava na Hrvatima.

3) Ako su ustaše takovi, kako ih je velikosrbska četnička i komunistička ideologija demonizirala, sotonizirala i skandalizirala, zašto bi ustaše uopće trebali alibi i to na nedužnoj, poštenoj i nacionalno zdravoj hrvatskoj obitelji Mravunac.

4) Poklana hrvatska 8-člana obitelj Jose Mravunca, mlinara na Korani u Hrvatskom Blagaju je dokazivo srbsko-četnički i komunistički zločin, za što postoji živi svjedok Milka Mravunac, koju su Srbi - zločinci nedotučenu bacili u nabujalu rijeku Koranu, pri čemu se je ova, (onda) 13-godišnja djevojčica osvijestila, isplivala na obalu i otišla u selo javiti o četničkom zločinu. Ona je prepoznala po govoru i po viđenju, da se radi o srbskim četnicima iz Veljuna i okolnih srbskih sela. O tome svjedoči preživjela Milka Mravunac kroz čitav život do sada i nadalje.

5) Postoje još živi svjedoci u Hrvatskom Blagaju, koji su vidjeli okupljanje i kretanje poznatih Srba četnika oko Korane uz Mravunčev mlin poslije podne i uvečer 5. svibnja, uoči pokolja obitelji Mravunac. Prevažali su se Mravunčevom lađom s jedne na drugu stranu Korane, gdje su inače srbska sela poznata po četničkoj rabijatnosti i trajnoj mržnji na Hrvate (Raletina, Poloj, Ralić selo i Primišlje).

6) Istražitelji Pokretnog suda NDH su našli kod veljuskog paroha, inače četničkog vođe Branka Dobrosavljevića jedan popis od 27 četnika i drugi popis od 8 Srba, za koje se je dokazima utvrdilo da su komunisti.

Svi su osuđeni i smrtnu presudu je izvršio 9. svibnja 1941. strjeljački vod Maksa Luburića, na prostoru Hrvatskog Blagaja, a ne Veljuna, gdje je zločincima podignut spomenik.

Već je naprijed napisano, da su im kosti u Veljuskim kosturnici na javnom mjestu tik uz glavnu hrvatsku prometnicu D/1, da bi uvjeravala javnost u "ustaški zločin".

Demoniziranje i sotoniziranje ustaša - Hrvatske ustaške vojnice vrši velikosrbska ideologija već

desetljećima i to upotrebljava kao strateško oružje protiv Hrvata.

1) Ustaše - Ustaška vojska nisu bili zločinci, nego obrana novostvorene Nezavisne Države Hrvatske. Po sadašnjem kriteriju našlo bi se među ustašama pojedinaca, koje bi na primjer Međunarodni sud u Den Haagu proglasio ratnim zločincima. U svima vojskama svijeta među ratujućim vojnicima ima zločinaca pa zašto bi od toga bili ustaše imuni. Među ustašama je bilo zločinaca, ali ustaška vojska nisu zločinci, nego branitelji, svojih obitelji, svojih domova i svoje ugrožene domovine Hrvatske.

2) Ustaše su najstariji hrvatski domobrani. Pučki ustaše su stari, koliko je star i hrvatski narod. Suvremeni Hrvatski ustaški pokret i ustašku vojnici ustrojio je dr. Eugen Kvaternik i podigao prvi ustaški rat za Neodvisnu državu Hrvatsku, 8. listopada 1871. u Rakovici. Zato se s opravdanjem Slunjski kraj naziva Ustaškim gnijezdom, na što je ponosan svaki Hrvat u Slunjskom i Ogulinskom kraju, jer je Kvaternikov ustanak izbio u Rakovici na dijelu Slunjskog kotara, koji je pripadao Ogulinskoj pukovniji.

3) Dr. Ante Pavelić je prihvatio ideju dr. Eugena Kvaternika o neodvisnoj državi Hrvatskoj i vojnički naziv USTAŠE za svoju Hrvatsku ustašku vojnici, koja nije napadala susjedne narode, nego je štitila unutarnji red i mir i branila granice Nezavisne Države Hrvatske. To potvrđuje starodrevna hrvatska izreka:

"Plug i brana Hrvatu je hrana, a Ustaša, to mu je obrana!"

4) Istu ideju dr. Eugena Kvaternika, preuzeo je i dr. Franjo Tuđman i sa svojim ustanicima izbio Neodvisnu državu Hrvatsku - Republiku Hrvatsku.

Dr. Franjo Tuđman je čak najviši čin državotvorne emancipacije Hrvatske izveo 8. listopada 1991. na dan 120. obljetnice Ustanka u Rakovici, pod vodstvom i tvorcem Ustaškog pokreta dr. Eugena Kvaternika.

Dan prije toga (ne bez razloga!) su Srbi izvršili bombardiranje Banskih dvora da ubiju hrvatskog predsjednika Dr. Franju Tuđmana.

Slično podlo ubojstvo su počinili Srbi nad Kvaternikom, Bachom i Rakijašem 1871. (Srbska zasjeda na čelu s Radom Čuić) u klancu Ljubči između Slunja i Rakovice.

Povijest srbskih zločina se ponavlja i nažalost ponavljat će se i nadalje jer im Hrvatska olako oprašta sva zločinstva.

5) Velikosrbska ideologija demonizira i sotonizira ustaše, što joj služi kao strateško oružje jer znade da su upravo USTAŠE nepobjedivi i najhrabriji domobrani, koji nikada ne će dozvoliti da velikosrbska politika i velikosrbsko oružje pretvore Hrvatsku u dio Velike Srbije. Inače USTAŠE su se ponašali u ratu kao sve druge vojske u ratu. Krase ih brojne pjesme poput ove:

"...A na straži, a na straži stoje kano kipovi,
Spremni da se za Hrvatsku, bore kao lavovi!"

6) Postavlja se pitanje, kada će hrvatska historiografija pristupiti revalorizaciji vrijednosti Hrvatskog ustaškog pokreta, bez kojega ne bi bilo ni Rakovičkog ustanka, ni 10. Travnja, ni današnje suverene - neodvisne države - Republike Hrvatske.

Stari hrvatski, ujedno ustaški pozdrav glasi: ZA DOM SPREMNI! - A NE osvajanje tuđega.

Domobranski pozdrav je: ZA HRVATSKU - UVIJEK!

Zahvaljujem mojim hrabrim veteranima domobranima i pomoći Hrvatskih dragovoljaca, Hrvatskih branitelja, da smo najurili u bijeg četničku rulju od nekih 1500 - 2000 četnika i komunista, koje su u Veljunu okupila zločinačka subraća Milorad Pupovac i Josip Boljkovac.

Mr. sci. Dragan Hazler, predsjednik Urv. Hrvatski Domobran - Ogranak Slunj

Slunj/Basel 18. travnja 2002.

Post scriptum u znaku rekvijema za Hrvatske žrtve

Članak se posvećuje 8-članoj obitelji Mravunac, prvim Hrvatskim žrtvama Slunjskog kotara, od strane srbskih divljačkih zločinaca obadva predznaka i daje u javnost 5/6. svibnja 2011. u znak 70-e obljetnice.

Slava Hrvatskim žrtvama srbskog pradivljačkog terora!

S nama ste - naši dragi pokojnici Hrvati!

Dragan Hazler

24-10-2013 17:47 [#78](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PISMO PERI TUTAVCU U ARGENTINU

Piše: general DRINJANIN

15.X.1962.

Dragi Pero! (Pismo je pisano Peri (Blić)Tutavcu u Argentinu, glavnom i odgovornom uredniku novine NAPREDAK mo)

Eto sijedim i jučer sam zaspao nad fasciklima, ali je manji. I evo nastavljam, a ako Bog dao i dovršiti ću.

Evo gledam stvar sa Walterom Tomičićem. (ne znam tko je ovaj, mo) Ja sam njemu slao, kao i na 2.000 adresa svu "masovnu propagandu". On mi najednom piše čudno pismo, da neka ne šaljem jer ode u Airesa, a tamo sve čita, jer je i on Republikanac. kakav je to način! Šta je htio? Nastaviti tamo, gdje je prestao "profesur"? Nemam vremena. I ja zaradjujem kruh sebi i djeci. I radim na Drini. I pišem. I putujem. Ali ne stignem ni Tebi, ni Tugomiru, (Ovdje se radi o Stjepanu Fištroviću-Sabolović, bojniku (Tugomiru) HOS-a NDH koji je napisao knjigu HRVATSKA U BURI I OLUJI. Ova knjiga je najprije tiskana na španjolskom jeziju u Peru 1958 godine s naslovom: Y MANANA...QUE SERA ?, a za Deseti Travnja 1973. godine Pero Tutavac, Bilić, glavni i odgovorni urednik povremenih novine na čistoj hrvatskoj ikavici NAPREDAK, ju je tiskao u vlastitoj nakladi, na spomen i uspomenu pok. njegovu prijatelju Stjepanu Fištroviću-Sabolović, bojniku Tugomiru. Mo), ni suradnicima odgovoriti. Šta dakle, da uspostavljam jednu vezu sa kojom trebam pametovati.

Evo čitao sam pismo jednog sa Salte, (Salta je ime ulice gdje je bila službena adresa Hrvatskog Domobrana i uredništva novine HRVATSKA, mo), koji je pisao Tugomiru kako sam pokrao od invalida 15.000 dolara! Dobro mu je, bogovski, odgovorio Tugomir! Poslao sam mu odgovor. Nikada se ni dotakao nisam stvari invalida, baš zato, jer sam znao za pljačku. Ali nisam nikada mislio, da će meni trpati stvari, što su, kako su rekli kod nas "izili" i u "fond borbe" za..... Odgovorio mu je Tugomir, a znajući Tebe i Tvoju dijalektiku, netrebam se bojati, jer vidim, da ih poznate. Ja ih samo sažaljavam, a kad bih mogao, kad bih bio blizu, onda bih mu rekao: kurvin sine, lani sada!

Dakle načelno: neka pljuju. Ja sam odgovorio u ovoj Drini (DRINA br. 10/11/12/ 1962., mo) načelno, gospodski. A ti lupi pomalo. A Tugomir piše godspotski, ali odlučno. Tako mene ne

zanimaju takovi. Ni svadljivci, koji jedva čekaju da se izgrizu kao crveni mravi. S time sam dovršio stvar Ealtera. Tamo je zapovjednik Tugomir, ako šta hoće, neka govori njemu, ako hoće Tebi, a ima nas još tamo. I ako hoće Oršanić (Prof. Ivan Oršanić predsjednik HRS, mo) neka veli Tugomiru, neka veli Eriću, neka Roveru. meni je pravo. Nu neka ne čekaju da trošim moje vrijeme na to. Sada zaista ne mogu. Dakle ostanimo pri tome: gdje vidiš da možeš u Napredku, udri. Gdje ne, reci. Gdje možeš i uvijek dogovoreno sa Tugomirom, pisma. sastanci. A gdje je potrebno, pisati ću, kao Vukoji.

I to se odnosi na sve druge Republikance. Ja sam bio dobar sa gospom načelnika slobodnog kraljevskog glavnog grada Zagreba. Nu ako je i on za to da se grizemo, jok vala! Pokušaj, govori s njim. Inače dolaze vijesti o izjavama Oršanića, koje su kao i prije. Negativno za vojsku, katastrofalno za mene. I šta? Šta je to prema diki nebeskoj! Tako, eto, pa ti uredi Tvoje držanje u pogledu mene.

VUKIĆ I JURKOVIĆ se osvećuju, jer im nisam dao moj podpis za PODPORNO DRUŠTVO, gdje je trebalo uplaćivati... U to se nedam. Mogu radi mene šta i kako hoće. Vukić (Ante Vukić iz Njemačke, mo) je fakin, ako nije šta gore, a Jurković je bolji, ali je bijeda u svakom pogledu. trgovati sa političkim programima, revijama, itd. i kupiti i zadržati upisninu. To im je specijalitet. I unijek na 3-4 čovjeka. Neće daleko Oršanić sa njima. Naj im bu.

Inače: Oršanić je moje pismo, koje sam mu osobno pisao i govorio o Vukiću ovome poslao. Toliko da znaš, jer mi je Vukić doslovno citirao sve što sam napisao Oršaniću. Ne vjeruj. Sada imaš razloga nakon stvari sa Josom. (Jozo, Josip Marković, nekadašnji i bivši urednik novine HRVATSKA, mo) Jedna je to škola.

Ne dobivam Slobodnu Rieč. Pa neka ide upm.

Štiru daj sve Drine. Šaljem ti kopiju pa te molim, da ju pročitaj i uništiš. On je stari moj suradnik i ne bi mu bilo drago, da zna, da sam ti poslao kopiju. On je vrlo razdražen i osjećajan. Inače vjerujem da neće išta učiniti, osim ako bi mu dali vodstvo Vojske. Tko to može učiniti? Ne znam. Svakako drži vezu. On je zaslužan za stvar, stari je i dragi prijatelj.

Ilija Jurić nije onaj koga oba tražimo. Nemam adrese, ali mi vele, da ga nema. Ne znaju. Nastavi tražiti. Majcen: ne mogu ništa tiskati ni da plati u dolarima, ni u rublima.

Tvoje stvari ću preporučiti, odkupiti, rasprodavati, prisiliti, da kupe, šta god hoćeš. Ali sada ne mogu ništa tiskati. Moram još ići u druge tiskare. Spremam mnogo toga, ako ne zapne radi para, bit će svašta.

Dobio sam kopije pisama ostalima na sektorima. Dobro. Nastavi. Prema onome mom pismu, koje vidim da ti se svidilo, pa si i drugima vadio dijelove o stvaranju KRUGOVA. Jedno je potrebno: voditi brigu o ljudima., periodično im dati nešto. Na Tugomiru je, i na Tebi posebno za Aires i Argentinu da izkoristite događaje i bilo u listu, bilo u vezama, date verziju, koju mi želimo i trebamo.

Od komunista trebamo mnogo toga naučiti. Oni stalno ganjaju ljude, daju im nešto, obraduju svaki događaj. Ni Tugomiru ni Tebi ne fali umjeća u dijalektici. Sve je onako, kako nama konvenira. Sve treba tako prikazati. Ti se specijaliziraj u JAVNOJ PROPAGANDI, jer i tako imaš novine. Nije isto tehnika javne kao tajne propagande, pa pogledaj medju prijateljima, koga imaš u Salti, za interpretaciju. Imamo tamo prijatelja i kada bi Hefer znao, nebi spavao. A radi Šćepe, (Stjepan Barbarić, mo) on je u klapi, i dok mu ne bude kao Markoviću, (Josipu Markoviću kojeg su izbacili iz

uredništva novine HRVATSKA i tako pao u nemilost među HOP-ovcima, mo) neće se opametiti. Nu slijediti će sudbinu ostalih urednika Hrvatske! Meni ga je žao. Bilo smo kao djeca suborci u Orlu. Ali eto, on ode svojim putem, pa kao Cigan, kada se vlasti domogao, objesio Čaću. Oni su mene htjeli objesiti! Ipak sam više očekivao od braće Barbarića.

Eto, ja ću siediti dok ne ispraznim fascikle. Naići ću još na stvari, koje želim komentirati.

Inače: radim na letku kojega ću tiskati u 100.000 primjeraka, i kojim namjeravamo DRUGI KORAK, tj. psihološki rat. Nova DRINA je namjenjena KRALJU HUSEINU i već ima 230 stranica, i dvije Tvoje za napredak i knjigu. Ima dekreta, arapskog teksta, slika moja sa arapskim tekstom, Kraljeva itd. itd. Ta donesi svašta a najviše stručnog štiva.

Prati tisak i pošalji avionski sve što misliš da trebam znati. HRVATSKU ŽELIM DOBIVATI KAO I GRUDU. Predplati se na način kako hoćeš, i sve brojeve šalji, posebno Grude. (HRVATSKA GRUDA je časopis kojeg je uređivao bojnik Josip Biošić, mo)

Svakako mi javi stvar sa Josom kako se razvija. Nevjerujem u ovakvim slučajevima, jer vidim, da tu obraza nema. Škola je poznata, gdje se nikog i ništa ne rešpektira.

Ja sam dobro, zdravo, kao i obitelj., djeca, i velika djeca. Živko vasilj i Željko Bebek. Rade obojica izključivo na sektoru MLADIH I EVROPE. zadovoljan sam sa obojicom. Čim mognem dolazi i još jedan. (Za sigurno se ovdje radi o Dru. Miljenki Dabo Peranić, jer sam upoznat s ovim potezom, mo) Inače su stvar DRINE preuzeli administrativno i tehnički, a ja nadzirem i pomažem. Grli Tebe i Tvoje odnai Ti Maks. Podpis plavom olovkom Maks.

24-10-2013 18:11 [#79](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PRIJE ILI KASNIJE POĆI NAM JE ISTIM PUTEM

Dragi moji Mirko,

Samo da ti se javim da sam fala Bogu jako dobro i zdravo sa svom obitelji. Nalazim se kod sinova u Austinu. Bit ću ovdje još neko vrijeme i onda odo kući.

Jutros, odnosno upravo sada, sam pronašao nešto u novinini Napredak koju je osnovao 1955 godine u Buenos Airesu, Argentina, Pere (Bilić) Tutavac. U broju 21 za prosinac 1961 godine na prvoj stranici ima jedan zanimljiv opis generala Drinjanina: PRIJE ILI KASNIJE, POĆI NAM JE "NAPRIDKOVIM" PUTEM. gen. Drinjanin. Kako sam ovim opisom zadovoljan, jer diše mojim duhom i ukusom, odlučio sam ti ga u cijelosti i izvornom pisanju poslati s namjerom da ga staviš, tj. da ga dadneš staviti kao uvod ili u predgovor kao uvod u knjigu generala Drinjanina.

Dragi Mirko ti učini po tvomem zacrtanom planu onako kako misliš da će biti najbolje. A sada prelazim na pretpikavanje opisa. Pozdrav tebi i tvojima. Bog! Mile Boban.

PRIJEILIKASNIJE

POĆI NAM JE "NAPRIDKOVIM" PUTEM

Gen. DRINJANIN u jednom od nedavnih listova piše nam:

"Napridkov" napor je zaista pohvalan i vridan dobre sudbine. Ikavština je jezik naših didova, pa kad i ne bi bilo drugih razloga, sentimentalni bi bili dovoljni, da nas potiču da se žrtvujemo za očuvanje tog našeg čistog hrvatskog narodnog govora. Međutim, i bez ulaženja u meritum jezičnog problema kao takvoga, postoji politički razlog koji nas upravo sili, da se sa našom ikavicom i u pismu služimo. Ona je samosvojni jezik Hrvatskog Naroda, jezik, koji nikada nije bio ničiji drugi, a najmanje srpski, kao što ni danas nije ničiji nego hrvatski. Odatle i nužda da našu ikavicu spašavamo, pa da se tako i sa njom razlikujemo od Srba i Srbijanaca. To je odsudno u političkim zbivanjima!

Ima i kulturnih razloga, koji proizlaze iz činjenice, što je najstarije, najsigurnije i najhrvatskije hrvatsko kulturno stvaranje na ikavštini. Pa kako bismo se onda mogli odreći našega za volju nekakvog "jezika", koji nam je postavljen skupa s ostalim produktima "slavomanije"?! Priko tih podvala zacrtan je put Bleiburgu, gdi je južnoslavjanska krlatica "jedan narod jedan jezik treba da imade", dosegla svoj vrhunac. Sve je to plod jednog davno djavolski pripremljenog plana, kojem smo mi nasili. Pitanje je sada, kako se spasiti iz tog vrtloga?

Eto, govorilo se je i o "ustaškom pravopisu" i odbijalo se "koriensko pisanje" iz stranačarskih razloga, a kad tamo i Maček mu pristaša... Tako je nekako i s ikavštinom. Srdce i razzum govori u njezin prilog. Zato se i "Napredak" mora održati, kao luč, koja osvitluje put. Prid hrvatskim intelektualcima je strahovita odgovornost!

Za mog ditiinjstva u junačkom Ljubuškom, nisam nikad ni pomišljao, da bi nešto drugo moglo biti hrvatski osim ikavice. Tek kasnije, kad su veze sa selom popustile, i škole (s kojima su upravljala tuđjinska ministarstva) učinile svoje, dogodilo se ono što se dogodilo i ostalima. Zatim je došla emigracija, pa borba na život i smrt, gdi se nisam mogao baviti s tim problemom - a, iskreno govoreći, nije me stvar ni zanimala. Tek kad sam poslije rata bio ranjen u šumi, imao sam vrijeme razmišljati o svačemu - pa i o tome. Posebno kad su mi čobanice donosile mlika... One nisu govorile ni "mlijeka", ni "mlika", a još manje "mleka"...

Kad čovik trpi, a k tome osudjen na nekretanje, postaje filozofom. Misli. Tako je i meni sinulo prid očima, ovo što se zbilo jednom narodu s tisućgodišnjom kulturom!...

Velika je zasluga Hrvatsa muslimana i u tome, što su se za vrime tuđjinskih haranja po našem području, izolirali i tako spasili mnogo autohtnog hrvatskog kulturnog blaga, među kojim svakako prvo mjesto zauzimalje hrvatski jezik: ikavica, po njihovim mahalama i kućama.

Kad sam, dakle, počeo čitati Tvoje (radi se o osnivaču i glavnom uredniku "Napredka" Peri Tutavcu, moja opaska) stvari, od srca sam se veselio.

Izdrži!!!

Virujem da žrtva oko "Napridka" neće biti uzaludna. Osigurat će svom rodu i svom imenu čestito mjesto u povisti Hrvatske, tim više što je u teškim emigrantskim prilikama znao nositi jedan borbeni stieg; stieg narodnog govora i narodnog pisma.

Čvrsto sam uviren, da će se jednom morat poći "Napredkovim" putem, pa to neka služi na čast

njegovu uredniku, suradnicima i prijateljima, koji omogućuju izlaženje i širenje "Napridka" i s tim razplamsuju baklju zapaljenu.

Mnogo sreće, Pero, jer to je kao da stojiš u borbi na čelu divizije. "Ikavska" je postala udarnom. Stani na biljevu dok i drugi stignu. Divizija "Drine" će svoje isto učiniti. MAKS.

28-10-2013 00:24 [#80](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PISMO GDJA. MIRI BUNTIĆ

piše general Drinjanin

Otporaš 26th December 2012, 11:01

16. IV. 1968.

Gdja Mira Buntić o obitelj

Toronto

Pišem Vam ovih nekoliko riječi s uvjerenjem, da ćete znati Vi i Vaša obitelj razumijeti mene i moje stanje u pogledu naših veza, koje su izišle iz normalnih veza dviju obitelji, da postanu stvar u kojoj imaju riječ i pripadnici Odpora. Ljudi kao ja ne pripadaju samo sebi i svojim obiteljima, nego i jednoj zajednici, gdje svi imamo i stanovitih dužnosti i prava među nama.

Radi se o tome da sam odjednom počeo dobivati pisma sa skoro istim sadržajem o tobožnjoj trgovini sa zlatom, draguljima, dolarima itd. i to u vrijeme kada u "Vjesniku" i još jednom Udbaš M. Rajković posvećuje meni čitave stranice, a počeli su me miješati u trgovinuh zlatnih dukata, koje u Munchenu vodi gosp. Tudjina. (Gosp. Zlatko Tudjina je imao radnju zlatarije u Munchenu u kojoj je izrađivao dukate i razne nakite od zlata ili pozlaćene, te uz te nakite i hrvatske Velikane: Kralja Tomislava, S. Radića, Kardinala Stepinca, Poglavnika, NDH isl. To je bio jedan jako lijep ukras i poklon prijatelja prijatelju. Hrvati su to kupovali više iz ukrasa i ljubavi nego nekog isticanja. U ovom pismu general o tome piše i po sadržaju pisma se može primijetiti da je ljut što je gdja Buntić i neoprezno širila vijest da je u trgovini dragulja sa generalom Drinjaninom. Mo) Znam da Vi niste zlonamjerno rekli ni jednu riječ, ali je nažalost sasama sigurno, da ste nekim Hrvatima u Torontu govorili o tome da Vam ja šaljem zlatne predmete i vrijednosti, a Vi da to prodajete i meni šaljete novce. Manje ili više nešto slično ste morali reći, jer to inače nebi mogli znati ljudi izvan obiteljskog kruga Vašeg i mog. Zato je potrebno ovu stvar postaviti na svoje mjesto, u koju svrhu mi je dužnost obavijestiti sestru (Maksova polusestra Zora udata za pukovnika HOS Jakova Džala, mo) i prijatelje u Torontu, jer ova stvar već nije osobna.

Vi ste došli u Španjolsku, kao i 18 milijuna turista, i među njima nekoliko stotina Hrvata. Neki od njih donijeli su mi i pisma i poruke, knjige, darove itd. za mene i moju djecu. I to nikad nije bio problem. Običaj je, da se ljudi i prijatelji daruju, i to su mnogi učinili, a nekima sam uzvratio, nekima ne, prema postojećim odnosima među nama. Donijeli ste mi i pozdrave od moje sestre Zore, donijeli ste mi filmove, fotografije od moje stare majke (generalova majka je rođena 1886. a umrla

kod kćeri u Rijeki 1989. Bilo joj je 103 godine kada je umrla, mo) i morali ste taj film vratiti mojoj sestri Zori, s kojom ste bili u prijateljskim odnosima. Trebali ste mi donijeti i paket novina. Bili ste u Mallorci, (Kanarski otoci, mo) i na povratku u Madrid, prošli ste kroz Valenciju, bili u kući moje gazdarice, bili s nama par dana, i rastali smo se kao prijatelji. Za mene i moju djecu značilo je mnogo da ste nam donijeli film o mojoj starici. (Majki, mo)

U isto vrijeme donijeli ste kao dar neke svetere itd. (engleska riječ sweater, što bi u ovom slučaju moglo značiti pleteni džemper, mo) i shvatili smo da je to od Vas i moje sestre. Bio sam uvjeren, da ste to skupa činili. Rekli ste mi da imate mogućnost kupiti jeftino robu sa malim manjcima. (sa malim odštetama, mo) Ja nisam htio da to bude žrtva bilo za Vas, bilo za moju sestru. Zato sam Vam ponudio da ovdje kupimo kakve stvarčice, koje se tamo mogu prodati, da bi tako platili kako tako tu razmijenu u robu. Pitao sam što bi išlo, i javili ste mi da se mogu među prijateljicama prodati medaljoni, izradba tipična, koja se zove "arte toledano" tj. stare arapske rezbarije.

Kupio sam prvu pošiljku u javnoj prodaji u Valenciji i poslao Vam skupa sa omotom, cijenama, koje su u javnoj prodaji bile između dolara i dva dolara. Mislim da sam poslao 6 i desetak medeljica Sv. Ante ili slično, isto u vrijednosti od dolara po komadu. Zatim sam Vam poslao mislim 35 medelja "toledanskih" i zatim 6. Cijena ovih je 70 peseta, tj. nešto malo više od dolara. Kupio sam to preko prijatelja Madžara, koji to kupuje na veliko i šalje u Ameriku. Oni se time bave profesionalno i dobivaju cijenu tvorničku. Poslao sam Vam to kao "Muestru bez vrijednosti" i tako je i stiglo.

Istina ove rezbarije imaju jedan inkrustirani konac zlata, (ja bih to preveo sa:..."ove rezbarije imaju jedan navučeni sloj zlata, mo) i u tome jest posebnost te rezbarije. Nu koliko to može vrijediti vidi se od tvorničke cijene od 70 P. ili dolar po komadu.

Sve to nebi imalo razloga za bilo kakvo opravdanje. Pokušali smo i nažalost bez uspjeha sa drugim našim ljudima razne stvari iz USA unovčiti ovdje. Izmijeniti medaljone za svetere, među prijateljima, i kad je po srijedi jedna sestra i tako drago čeljade kao moja seka, je sasvim normalna stvar. Nu prestala je biti normalna kada se bilo iz indiskrecije, bilo jer niste davali važnost, kao ni ja, kazali našim ljudima, da trgujemo sa zlatnim predmetima. I to je stiglo na ulicu, i vrlo vjerojatno će stići u javnost. Da to potkrijepim evo Vam slučaja sa dukatima g. Tudjina:

Obrana, Danica, Hrv. Revija, Dom, Hrv. Glas, Naš Put, Glasnik Srca Isusova i Marijina, Glasnik Župe u Njemačkoj, Hrv. Narod, i valjda sve hrvatsko novinstvo je donijelo oglas g. Tudjine, kojega je donijela i OBRANA. On je te oglase platio, nama i svima drugima. Pa ipak nije se govorilo o drugome nego o "Luburiću i Tudjini" i "njihovim zlatnicima". Eno i Vjesnik o tome piše. Ja toga gospodina (Tudjinu, mo) u životu vidio nisam, a sa njegovim poslom sam imao toliko (toliko veze, mo) koliko i Vi sa atomskom bombom, iako su u Munchenu neki naši ljudi dugi niz godina živjeli i tako poznavali g. Tudjinu. To je lako. Mogu staviti oglas u OBRANI i time stvar završena. Ljudi će vjerovati tko je voljan, ali Udba će tada reći "posvadili se Tudjina i Luburić oko dukata", a neće manjkati ni hrvatskih ljudi i novina, koje će iz prsta izsisati priču o "hrvatskom zlatu iz kojeg Tudjina i Luburić prave dukate". Isto tako mogli bi izmisliti da smo (or)obili jednu Banku, pojeli jednog kardinala, silovali jednu babu, ili napravili tajni sporazum sa Heferom i U Tant-om (Thant (Sithu U) 1909-1974, glavni tajnik Ujedinjenih Naroda od 1061-1071., mo) za preuzimanje vlasti u Vijetnamu. To me mnogo ne zabrinjava, jer sam kroz 40 godina borbe imao prilike upoznati srpske manevre ali i hrvatsku fukaru.

Mene smeta da je jedna stvar, koju ste kao praktične žene dogovorili sa mojom gazdaricom, ali s mojim odobrenjem, i jer se radi o Hrvatima i mojima, mojoj sestri i mojoj djeci, da se ta stvar eto pretvorila u trgovinu zlatom, draguljima, dolarima koje mi šaljete itd. Ako trebamo ponoviti, mogu to učiniti deset puta, da vjerujem da ste Vi to učinili dobronamjerno i da niste mislili da može biti

bilo kakvih poteškoća iz ove naivne obiteljske izmjene robe za stvarčice. Smeta me da je moja sestra i Jakov, (Jakov Džale, suprug generalove polusestre Zore, mo) iako indirektno umješani, i jer je to došlo među naše ljude i pripadnike Odpora. Naravno da morate razumjeti da to nije onaj Maks, kakvog ljudi vole, poznaju i slijede, posebno ako se nadoda tome svemu sva ona zla krv koju ljudi nekada i nehotice umiješaju u bilo što. Bilo je nažalost Hrvata i eno baš o tome piše Vjesnik, kako je fra. Branko Marić tobože obavijestio moga punca da ja nisam general nego koljač, i da je iza toga nastao spor u mojoj obitelji. A ženio me fra. Branko! Ja ne mogu znati koliko je istina, ali bilo je ljudi koji su dolazili u Španjolsku da saznaju jeli istina “da su Maksa zatvorili u ludnicu”. Čeprkanje je to po starim ranama i ne spada ovamo. Htio sam podsjetiti Vas, da svaki detalj moga života ima stanovitu vrijednost na crnoj burzi, vijesti koju podržava Udba. U doba dok sam ja živio u najstrožem samostanu Španjolske, bilo je Hrvata koji su davali sigurne podatke o tome kako živom sa jednom talijanskom glumicom. Ima takovih stvari na stotine, ali neću duljiti.

Zato ću Vam biti zahvalan ako bi ovu stvar prihvatili kao dokaz prijateljstva. Mi nismo nikada vodili nikakve trgovine, nismo nikada slali nikakvih novaca, i najbolje je da i ovu razmjenu nekako završimo, kako bi Vi od prilike imali odštetu za stvari koje ste nam donijeli ili poslali, tj. svetere i džempere. Ukoliko ima razlika između ovih stvari i onih, koje sam Vam poslao, budite dobri pa to nekako sračunajte, pa da to uredimo bez novca, kao i do sada, ali tako da budu računi čisti i duga ljubav. Mi drugih poslova imali nismo, osim što smo Hrvati, jer Vi niste u našoj organizaciji, i neznam kakvi su Vaši politički nazori, niti me intereseira. Imate pravo kao i svaki Hrvat osjećati jedno ili drugo, ili ne osjećati, i to nije ni dolazilo u obzir. Dokrajčimo ovu operaciju kao prijatelji, a ako ima poteškoća, ne bih htio mješati druge osobe, pa da izravnamo račune i prestanemo s ovom izmjenom, koja je postala, kako vidite, za mene jedan problem. Ni jedan Odporaš ne može zamisliti Maksa kako trguje sa zlatom, nakitima, draguljama i dolarima, - iako ni takva jedna trgovina nebi imala ništa amoralno za bilo koga drugoga. Ja sam napustio trgovinu, da se mogu posvetiti Hrvatskoj i želim takav ostati u očima Odporaša i svih Hrvata.

Vi bi mene jako zadužili ako bi osobama kojima ste bilo što govorili o našoj inače nedužnoj izmjeni, rekli istinu, kakva jest, a ja ću jednom kopijom ovoga pisma obavijestiti moju sestru, kao i organizaciju Odpora, jer oni imaju prava znati istinu o svom zapovjedniku. Nema ništa zla u svemu što se dogodilo, ali ne želim da bi se produljenjem ove prakse stvaralo među pripadnicima Odpora jedno netočno mišljenje. Poznam jednog visokog dužnosnika Madjara, koji se time profesionalno bavi, kupuje, prodaje, i ostao je gospodin čovjek, kao i onaj koji prodaje kuće, cipele ili kao Tudjina, dukate. Ove netko kupi i plati, ako mu konvenira, ako ne, neka ne kupi. Ali vidite, general Drinjanin ne može trgovati sa “zlatom, draguljima i dolarima”.

Ja Vam se još jedno zahvaljujem na usluzi koju ste nam učinili da ste nam uzput donijeli film i darove, i oprostite na kojoj riječi, koju bi možda mogli smatrati nepodesnom. Nije mi bio cilj drugo doli spriječiti, da jedna nedužna stvar postane izvor političkih škandala. Rekao sam: ne pripadam samo sebi i djeci, nego i jednoj poštenoj, borbenoj i idealističkoj zajednici ljudi, pa je potrebno da se ne naškodi toj zajednici ljudi sa pričama, koje nužno nastaju u ovakovim slučajevima.

Vašemu gosp. mužu Vašoj dragoj dječici i Vama srdačne i hrvatske pozdrave, a ovima se pridružuju svi moji. Odani Vam

general Drinjanin.

Ps. A šta reći na ovo pismo!?! Svak sebe može u njemu pronaći, na jedan ili drugi način. Neka povijesničari kažu svoju završnu riječ kada za to dođe vrijeme.

Dr. Ante Ciliga je u novini Danica za prosinac 1969 godine donio jako lijep članak o smrti generala

Luburića, i tu rekao oko prilike ovako: Da što god je Maks Luburić radio u svom životu, radio je iz ljubavi za Hrvatsku, a ne iz koristoljublja i za svoje osobne probitke. Najveću hvalu koju će mu hrvatski narod dati je kada njegovo tijelo bude prenešeno iz Španjolske u Hrvatsku, te kroz Zagreb bude prolazilo u njegov rodni kraj Ljubuški. Tako je nekako rekao i Dr. Andrija Hebrang mlađi u svojoj predsjedničkoj kampanji 2009 godine; da se je general Luburić borio za interese Hrvatske. Za ovu izreku smo svi čuli i znamo da je dr. Hebrang mlađi za ovu izreku dobio po "trtici" i nije bio izabran za predsjednika Hrvatske. Otporaš

Trenutno vrijeme na forumu: 11:54.

Powered by vBulletin® Version 4.0.8

Copyright ©2000 - 2023, Jelsoft Enterprises Ltd.